

จากใจนักเขียน

ร้อยรักมายาลง เป็นนิยายเกี่ยวกับความรักที่ปมพะจากการช่วยเหลือ เข้าใจซึ่งกันและกัน จนกลายเป็นความรัก นิยายเรื่องนี้เคยได้รับการตีพิมพ์ เนื้อเรื่องมีความฟิน จิกหมอนเป็นระยะ อาจมีดราม่า น้ำตานองบ้าง แต่รับประกันความอบอุ่นละมุนใจค่ะ ฝากผลงานเรื่องนี้ไว้ในอ้อมกอดด้วยนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

ตัวรักและห่วงใย

วนาลักษณ์

ร้อยรักมายาลวง

บทที่ 1

ร้อยรัก ที่เธอฝากไว้

แสงแฟลตรวมถึงเสียงกตขัตเตอร์รัวถี่ เพียงเพราะการปรากฏตัวของนางแบบสาวสวยที่กำลังโด่งดัง อย่างพราว เกตรา ธารากรณ์ ใบหน้าสวยคม ผิวขาวเนียนอมชมพู ส่วนสูงร้อยเจ็ดสิบสอง ดวงตาเฝ้ายวน จมูกโด่งร้น ริมฝีปากบางแต่วบอím แหวดาดูน่าค้นหา มีมนต์เสน่ห์จนหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่พากันเคลิบเคลิ้ม

แต่ความจริงเธอมีข้อจริงว่ากั๊งสตาล ธารากรณ์ แต่จำต้องเปลี่ยนชื่อตามความต้องการของต้นสังกัด หลังจบงานอีเว้นท์นางแบบสาวกลับเข้าห้องแต่งกาย ทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้กำมะหยี่สีม่วง มองดูตัวเองหน้ากระจก หลายครั้งเธออยากลาออกจากวงการเสีย แต่เพราะภาระทางบ้าน น้องสาวกำลังเรียนมหาวิทยาลัยต้องใช้เงินจำนวนไม่น้อย แม่เองก็ป่วยบ่อยค่ายาค่อนข้างแพง ความฝันที่เคยมีจึงกลายเป็นเพียงภาพลวงตา ไม่อาจไขว่คว้ามันได้แม้จะเป็นเพียงฝันเล็กๆ เท่านั้น

อยากเปิดร้านเบเกอรี่... เธอคิดหลายครั้ง

แต่เงินคือปัจจัยสำคัญทำให้ตนไม่มีโอกาสทำให้มันเป็นจริงได้

“น้องพราย พຽ່ນนี้้องพรายมีคิวถ่ายแบบอย่าลืมเชียวนะคะ”
เสียงพื้่มผู้จัดการปลูกให้เธอตื่นจากความฝัน

“คะพื้่ม”หญิงสาวรับคำ

มองใบหน้าตนเองผ่านกระจกมันแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางราคา
แพงจากสปอนด์เซอร์ ที่เธอโฆษณาสินค้าให้ สร้อยเพชรราคาหลาย
ล้านตรงคอเธอถอดมันออกเก็บใส่กล่องกำมะหยี่สีแดงตามเดิม ใช้
น้ำยาลบทุกอย่างบนใบหน้าออก หยิบเสื้อผ้าจากถุงแล้วเดินหลบเข้า
ห้องแต่งตัว จัดการเปลี่ยนชุดเดรสรัดรูปสีแดงแล้วแทนที่ด้วยเสื้อยืดคอ
กลมสีขาวกางเกงยีนส์สีซีดขาสั้น แวนกรอบดำขนาดใหญ่ปกปิดใบหน้า
รวบผมเกล้าไว้อย่างลวกๆ ส่งเสื้อผ้าให้กับพนักงานแล้วสาวเท้าออกมา

ใกล้ถึงลานจอดรถกังสดาลชะงักเท้าเมื่อนักข่าวยืนรอ อาจ
เพราะข่าวเกี่ยวกับพระเอกละครที่เธอเล่นด้วยเป็นเรื่องแรก ถูกมือดี
สร้างเรื่องความสัมพันธ์ในเชิงชู้สาวขึ้นมา เลยถูกนักข่าวให้ความสนใจ

เป็นพิเศษ ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่วันนี้เธอไม่มีอารมณ์มาตอบคำถามเดิมๆ ซ้ำอีกหรือก เหนื่อยเสียจนไม่อยากทำอะไร เลี้ยงมาอีกทางโบกแท็กซี่จนถึงบ้าน

บ้านไม้สองชั้นทาสีเขียวอ่อนติดแม่น้ำเจ้าพระยา ทาน้ำมีศาลาสีเหลืองมัสยิดขาวแว่นไม้ดอก รอบๆ รั้วบ้านปลูกดาวเรืองสีเหลืองบ่อยครั้งที่เจ้าของมักนำไปถวายพระ รถแท็กซี่จอดเทียบหน้าบ้าน กังสดาลเปิดประตูรั้วไม้ระแนงสีขาวเข้าด้านในเดินผ่านสนามหญ้าหน้าบ้านมาจนถึงประตู ภารณีหันมองบุตรสาวแววตาอ่อนโยนเมื่อเห็นสีหน้าเหนื่อยอ่อน

“เหนื่อยหรือลูกวันนี้” ภารณีเอ่ยถามบุตรสาว

“นิดหน่อยค่ะ กังขอไปนอนพักแป๊บนึงนะค่ะแม่ เดี่ยวลงมาทานข้าว” หอมแก้มมารดาแล้วก้าวยาวขึ้นห้องชั้นสอง จนถึงหน้าประตูห้องนึกคิดบางเรื่องขึ้นมาเลยชะเง้อลงมาจากบันไดชั้นบน

“แม่ค่ะ แล้วก๊วยล่ะคะกลับมาจากมหาลัยหรือยังคะ?”

“อ้อ น้องบอกว่าจะกลับค้ำหน้าหน่อยนะลูก”

“ทำไมกลับตึกจังคะ สมัยนี้ยิ่งไวใจใครไม่ได้อยู่ แม่โทรถามน้องดูไหมว่าจะให้หนูไปรับหรือเปล่า!”

เธอไม่อยากให้บุตรสาวคนโตรับภาระมากนัก เท่านั้นที่ส่งสารลูกแทบแย้ เห็นทำงานเหนื่อยแทบทุกวัน

“กั้งไปนอนเถอะลูก อีกพักน้องก็กลับมาแล้วไม่ต้องเป็นห่วง”

“จ้ะ ก็ได้ค่ะ” หันหลังกลับเปิดประตูเข้าห้องตนเอง

นางแบบสาวทั้งตัวลงบนพูกหนาหลับตาลงทันที เพราะความเหนื่อยทำให้เธอผ่อนคลายปล่อยหลับอย่างรวดเร็ว

คนเป็นแม่ถอนใจออกมาเฮือกใหญ่เพราะอุบัติเหตุทำให้บุตรสาวยอมตกลงเซ็นสัญญากับโมเดลลิ่ง เพื่อนำเงินมารักษาให้กับเธอ แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่ากั้งไม่ชอบทำงานด้านนี้สักเท่าไร แต่แมวมองคนนั้นกลับเห็นความสวยงามแว่นตากกรอบดำอันใหญ่ นั่นอีกไม่นานเธอจะให้ลูกได้ทำตามความฝัน รอให้บุตรสาวคนเล็กเรียนจบ เมื่อนั้นจะให้กั้งออกจากโลกมายาแล้วทำในสิ่งที่ตนเองรักเสียที

กรกาญจน์หน้าอ เมื่อเพื่อนตัวดีหาเรื่องให้เธอ ตอนนี้อยังก
มีโอไหว้ทั้งอันวอน ร้องขอ แสร้งดีหน้าเศร้าเล่าความเท็จออกมาหมด
เปลือก แต่เธอรู้จักนิสัยเพื่อนดี นาโมโหชะมัดทำไมต้องเป็นตนเองที่
ช่วยกับเรื่องวุ่นๆ ที่เพื่อนมันก่อไว้ด้วย มันต้องไม่ใช่แบบนี้สิ

“ไม่มีวันชะละะ ฉันไม่ทำ”กรกาญจน์ปฏิเสธเสียงกร้าวอีกครั้ง เมื่อ
ถูกเพื่อนรบเร้า

“เฮ้ย! กู้งัดแกไม่ทำก็ไม่มีใครทำแล้วนะ แกดูหน้าเพื่อนแกดิ
เหลือแต่ซี่โครงแล้ว หากเอาคนอื่นไปเสียชื่อสิเราหมดนะกุง!”

กรกาญจน์แม้ริมฝีปากแน่น ยืนมองหน้าเพื่อนที่ดันไปเที่ยวแล้ว
เมาตกท่อจนกระดูกข้อเท้าร้าวต้องเข้าเฝือก กำลังอันวอนร้องขอให้
เธอช่วยเหลือ

“ยัยป็นนะยัยป็นหาเรื่องให้ฉันจนได้ แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบให้ใคร
ถ่ายรูปฉัน!”กรกาญจน์หน้าอ

“ขอโทษนะกุง...”ป็นนายกมือขึ้น เพื่อขอโทษเพื่อนสาว

“เอ๋อก็ได้วะ ไหนๆ ก็เจ็บแล้ว แล้วไอ้ดรัมเมเยอร์นี่มันทำกัน
ยังไงบ้างล่ะ”

“เฮ้ย! บั่นไปสอนกั๋งเลย อยากหาเรื่องให้คนอื่นเขาเดือดร้อน”
ชัยวัฒน์สมทบอีกคน

ปันนาเบ้หน้า ใช้ไม้เท้ายันตัวเองพร้อมกับลากเพื่อนสาวออกไป
ฝึกที่สนามหญ้าแทน

“จับตรงด้ามเลยกั๋ง แล้วโยนสะบัดให้มันหมุน”ปันนาแนะนำ

คนถูกสอนทำตาม จับปลายสุดโยนขึ้น

ตบ!

ไม้หล่นลงพื้น กรกกาญจน์ยืนกัดฟันด้วยความหงุดหงิด ที่ครึ่งแล้วที่
ต้องโยนไม้ขึ้นลงแบบนี้

“กั๋ง! แบบนี้ชาติไหนจะโยนได้กัน มะรีนนี่เราก็กต้องเดินแล้วนะ!”
ชัยวัฒน์ดู

“นายมาโยนเองไหมล่ะ” ย้อนเพื่อนตาเขียว

ชัยวัฒน์หุบปากแล้วหันมาสู่มหัวดูนิตยสารเล่มใหม่กับเพื่อน กรกาญจน์เห็นความผิดปกติจึงเข้าไปร่วมวงด้วย ใบหน้าของหญิงสาวซีดลง ยามมองหน้าปกนิตยสารที่มีพี่สาวตนเองขึ้นปกในชุดว่ายน้ำ หันหน้าหนี ออกจากวงแล้วนั่งลงบนสแตนดัดถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“เฮ้ย! นี่โง่งนางแบบชื่อพราย สวยแซ่บแถมหุ่นเป๊ะมาก ถ้าได้ไปนอนกอดสักคืนคงเหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลยละว๊าย!”

เสียงพูดอย่างคึกคคะนองของบรรดาเพื่อนๆ ยังคงดังก้องอยู่ในหู กรกาญจน์รู้ว่าพี่สาวไม่ต้องการทำงานในวงการบันเทิง เธอจึงต้องการเรียนให้จบโดยเร็วเพื่อที่จะได้ช่วยพี่สาวหาเงินอีกแรง เมื่ออตรนทนไม่ไหวกับคำพูดในเชิงลามกร่างบางกระโดดลงจากสแตนดัดเดินตรงเข้าหา กลุ่มเพื่อ

“หยุดดูเลย เอามานี่!” กรกาญจน์ตรงไปกระชากหนังสือ

“เอามาเลยกั๊ว อย่างนะของรักของหวงพวกฉัน!”

“ไม่ให้! ออกไปเลยพวกแกฉันต้องการฝึกอย่างสงบๆ”

“ไปก็ได้ เอานั่งสิ้อมาก่อน!!”

กรกาญจน์เฝ้าปากสุดท้ายจำต้องคืนหนังสือ ต่อให้ยึดไว้พวกมันก็หาเล่มใหม่มาได้อยู่ดี ห้ามไปคงไม่มีประโยชน์ พี่กั้งของเธอตอนนี้กลายเป็นนางแบบซูปเปอร์สตาร์ไปแล้ว กลับมาทำหน้าที่ดรัมเมเยอร์ แม้ไม่เต็มใจก็ตาม จนพระอาทิตย์เริ่มลับขอบฟ้าทดแทนด้วยแสงสปอร์ตไลท์ของสนามกีฬามหาวิทยาลัยแทน

พื้นที่สนามหญ้านักศึกษาแต่ละคณะต่างมาจับจองเพื่อฝึกซ้อมเชียร์ลีดเดอร์ กองเชียร์ และจัดรูปขบวนสำหรับเดินพาเหรด ทางมหาวิทยาลัยอนุญาตให้อยู่ได้ก็เพื่อเตรียมงาน กรกาญจน์ยกท่อนแขนดูนาฬิกาข้อมือบอกเวลาสามทุ่มยี่สิบนาที หันไปหาเพื่อนกำลังทำอุปกรณ์ตกแต่งสแตนด์กันอยู่

“เฮ้ย! พวกแกนั่นกลับก่อนนะ!” กรกาญจน์บอก

“อ้าว! รีบกลับไปไหนกั้ง ช่วยงานกันก่อนสิ” ชัยวัฒน์แย้ง

“คงไม่ได้แล้วละ แถวบ้านฉันมันเปลี่ยว เดินคนเดียวเดี่ยวโดนจูด” รีบอธิบายให้เพื่อนฟัง หน้าปากซอยบ้านมีพวกวัยรุ่นเผลอเสียดด้วย เธอไม่ชอบสายตาพวกมันเวลามองมา

“ใครจะฉุดแกะกะกั๋ง ถึกขนาดนี้!” เพื่อนในกลุ่มพากันหัวเราะ

“พวกแกหุบปากเลย เดี่ยวกั๋งมันก็ไม่ยอมเป็นดรัมให้หรอก!” ปันนาหันไปตวาด ทุกคนเลยพากันเงยบ แล้วเดินมาหากรกาญจน์ “กลับไปก่อนเถอะกั๋ง”

“อืม ขอบใจนะปัน”

สะพานกระเป๋าทอดหนังสือแล้วสาวเท้าออกนอกรั้วมหาวิทยาลัย ยืนรอรถเมล์สักพักก็มาจอดเทียบ ถึงหน้าป้ายรถเมล์เดินเข้าซอยอย่างระมัดระวัง สายตาหลายคู่กำลังจับจ้องมา โชคดียังมีร้านค้าเปิดขายอยู่ไม่อย่างนั้นเธอเองคงกลัวจนไม่รู้จะทำยังไงดี

กั๋งสตาลอ้าปากหาหาวขณะเดินลงชั้นล่าง มองนาฬิกาที่ผนังบอกเวลาสี่ทุ่ม กวาดสายตามองหาน้องสาวแต่ยังไม่พบเจ้าตัว ลงมาด้านล่างนั่งลงเห็นนิตยสารคุ่นตาที่ตนถนัดแบบไว้หีบขึ้นมาหน้านิ้วตัวขวัด ข้าเลื่องมองมารดาเห็นกำลังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ คาดการณ์ไม่ผิดแม่ต้องเป็นคนซื้อมานะ

“แม่คะ ซ้อมมาทำไมคะนี่!” ถามสีหน้าตื่นตระหนก เคยห้ามไม่ให้แม่เก็บนิตยสารทำนองนี้แล้ว

“ก็แม่อยากเก็บไว้นี้ลูก”

“หนูไม่อยากให้แม่เห็นเลยคะ ที่หนูยอมถ่ายเพราะเงินดีเท่าตัวเอง” ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

ภาพถ่ายชุดว่ายน้ำบิกินีแบบนี้ ไม่อยากให้แม่เห็นเลย เธออาย

“แม่ไม่ได้มองลูกแม่เหมือนคนอื่น แม่มองว่าลูกแม่ถ่ายรูปออกมาแล้วสวยเท่านั้นเอง”

คำพูดมารดาทำให้ใจชื่น เข้าใจว่าแม่ต้องการปลอบแต่ใจ บางครั้งเธอเองรู้สึกอายเหมือนกันที่ต้องรับงานแบบนี้ ทุกครั้งออกอีเว้นท์มักจะถูกผู้ชายมองด้วยสายตาโลมเลีย ภาพพจน์เธอคงทำให้ผู้คนมองในด้านลบไปแล้ว สะบัดไล่ความคิดออก เมื่อไหร่ที่นางสาวเรียนจบ มีเงินเก็บจำนวนหนึ่งจะลาขาดจากโลกมายาเสีย

“ก๊วยยังไม่กลับอีกเหรอมะแม่” ถามมารดาด้วยควาสงสัย

“น้องมีซัมเมอร์เมเยอร์จ๊ะ”

“อะไรนะแม่ ยัยก๊วยเป็นดรัมหรือเนี่ย!” แทบไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน ปกติ
น้องสาวเธอออกจะหัวแถมยังไม่ชอบอะไรสวยๆ งามๆ ลักเท่าไร แต่
หน้าตาสองคนละม้ายคล้ายกันมากทีเดียว

“ใช่แล้วจ๊ะ”

เสียงเปิดประตูรั้วหน้าบ้าน พร้อมกับเสียงฝีเท้าทำให้สองแม่ลูกที่
กำลังพูดคุยกันอยู่รู้ว่าใครมาทันที ร่วงบางในชุดนักศึกษาเดินเข้ามา
ภายในบ้าน ทันทีที่เห็นพี่สาวเธอรบายยิ้มออกมาด้วยความยินดี

“พี่ก๊วย ทำไมวันนี้อยู่บ้านได้ล่ะคะนี่” กรกัญญ์เอ่ยทักพี่สาวทันที

“พอดีวันนี้พี่ไม่มีงานก็เลยได้พัก เป็นไงบ้างจ๊ะดรัมเมเยอร์”

กังสดาลแซวน้องสาว

“โหยพี่ก๊วย! ไม่ต้องมาแซวก๊วยเลย”

“ทำไมล่ะ หรือเราไม่อยากเป็นหิม...” เล็กคิ้วมองน้องสาวอมยิ้ม

“ก็ไม่อยากเป็นนะสิพี่ ยัยป๋นดันขำเจ็บก๊วยเลยต้องเป็นแทน”

“ความจริงกึ่งกันน่าจะเป็นนะ น้องสาวพี่สวຍออกได้เป็นดาวมหาลัยตั้งแต่ปีแรกเลยนี่เรา” ยังไม่วายแชนน้องสาวไม่หยุด

“ไม่ต้องมาแก้งชมน้องเลยนะคะ พี่กึ่งนั้นแหละดังจะตาย เพื่อนกึ่งมันเป็นแฟนคลับพี่กึ่งทั้งนั้นเลย แต่พี่กึ่งชอบปลอมตัวเอาแว่นตาหนาๆ มาใส่ทำไมก็ไม่รู้เสียราศีหมด” กรกาญจน์ต่อว่าพี่สาวพลางส่ายหน้า

ดารณีน้อมยิ้มกับการหยอกล้อของพี่น้อง แม้ว่าบิดาสองคนจะหนีหายไปในานแล้ว แต่ทว่าเธอกลับภูมิใจที่เลี้ยงลูกสองคนเป็นคนดี ไม่เคยทำผิดต่อใคร ไม่เคยทำให้แม่ผิดหวัง

“กึ่งกินข้าวก่อนนะลูก แล้วค่อยคุยกันต่อ..”

“คะแม่”

ฟาซีครอบอาหารถูกเปิดออก วันนี้ดารณีทำอาหารง่ายๆ เป็นแกงจืดเต้าหู้หมูสับใส่สาหร่าย กับผัดพริกแกงปลาหมึก และซี่โครงหมูทอดของโปรดลูกสาวสองคน ระหว่างมืออาหารพูดคุยเรื่องทั่วไปจนอิม

เสียงนาฬิกาหึ่งเตี๋ยดังขึ้นในช่วงรุ่งสาง เจ้าของรีบกดปิดชั้น ภายหลุนั่งถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ สะบัดผ้าห่มก้าวเข้าห้องน้ำ จัดการธุระส่วนตัว วันนี้เธอมีถ่ายแบบริมทะเล เลยต้องรีบไปเพื่อให้ทัน แสงแดด จัดการสวมเสื้อยืดกางเกงยีนส์ขาวสวมแว่นตาพรางใบหน้า หยิบกระเป๋าสะพายเปิดประตูก้าวลงบันไดอย่างรวดเร็ว

ดารณีชำเลื่องมองบุตรสาว เห็นท่าที่รีบร้อนอยากให้ทานอาหาร เข้าเสียก่อน เพราะลูกไม่เคยทานอะไรตรงเวลากลัวจะไม่สบายเสียก่อน

“กั้มากินข้าวก่อนไหมลูก” ดารณีถามบุตรสาว ขณะที่กั้สตาล กำลังเดินลงมาจากชั้นบน

“คงไม่ทันแล้วคะแม่ กั้ไปก่อนนะคะ” เธอบอกแม่เร่งฝีเท้าเปิด ประตูออกจากรั้วบ้าน

กรกาญจจะเง้มองพี่สาวผ่านหน้าต่างห้องนอน ความจริงอยาก เดินทางออกไปพร้อมกัน แต่เธอตื่นไม่ทันเพราะเมื่อคืนกลับค่อนข้างดึก ลงจากชั้นล่างเพื่อเดินทางไปมหาวิทยาลัย วันนี้มีกีฬาเสียกเรียนชวนดู นาฬิกาข้อมือเกือบหกโมงแล้ว

“แม่คะ กุ้งไปก่อนนะคะ” กรกาญจน์บอกมารดาขณะใส่รองเท้าอยู่หน้าบ้าน

“ไม่กินข้าวก่อนหรือลูก”

“ไม่ทันแล้วคะแม่ เดี่ยววันนี้หนูกลับมากินนะคะ” เข้าไปหอมแก้มมารดาหนึ่งพอด ก่อนสาวเท้าเดินเปิดประตูออกนอกรั้วบ้าน

ถึงมหาวิทยาลัยเจ็ดโมงเพื่อนนักศึกษารีบพาตรัมเมเยอร์ไปแต่งหน้าทันที ได้ยินเสียงบนเรื่องมาสายกันเสียงกใหญ่ เร่งมือกันพักหนึ่งจึงเสร็จเรียบร้อย เจ้าของร่างบางลุกยืนหันกายมาทางเพื่อน ทุกคนจ้องมองแววตาเป็นประกาย

“กุ้งสวยมากเลย” บันนาอิมไม่หุบ

“ไม่ต้องมาชมเลย เห็นว่าปีนี้ใกล้จบแล้วถึงได้ยอมหรือคะ”

“จ๋าๆ” บันนาคล้องแขนรีบประจบ

เดินออกมาจากห้องแต่งตัวมองดูนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งที่ทำหน้าที่กองเชียร์บนสแตนด์ ก่อนเห็นชัยวัฒน์กวักมือเรียกเพื่อให้ตรัมเมเยอร์สาวเตรียมทำหน้าที่

“ไปกันเถอะก๊วย ขบวนตั้งแล้ว”

สองสาวเร่งฝีเท้าเพื่อเตรียมเข้าขบวน เพราะชุดที่ใส่ทำให้กรกาญจน์เสียความมั่นใจ กระโปรงก็สั้นรองเท้าสูงเสียอีก เลยทำให้ลำบากต่อการเคลื่อนที่ทางเท้าแตกหักทำให้สะดุดจนร่างบางเซ

“ว้าย!” หลับตาร้องด้วยความตกใจ แต่ร่างกายกลับไม่ได้กระแทกพื้น

ลืมตาขึ้นเห็นสายตาคู่หนึ่งมองมา ใบหน้าเรียวคม ดวงตาคมกริบริมฝีปากแดง จมูกโด่งเป็นสัน ทุกสัดส่วนบนใบหน้าสร้างดึงดูดความสนใจเพศตรงข้ามได้อย่างดี แวดตากรุ่มกริ่มกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ทำให้คนเผลอตัว รีบดันกายออกห่าง แต่กลับถูกกอดรัดไว้แน่นเหมือนต้องการแก้ม ใ้มั่นนี่เธอรู้จักดีเพราะเป็นเดือนคณะปีเดียวกับเธอ

“ปล่อยนายเต!” หญิงสาวบอกเสียงดุ

เดชะภูม็องหน้าสาวดามมหาลัย ยิ้มยั่วกวาดสายตาดู ไม่อยากเชื่อว่ากรกาญจน์จะยอมเป็นดรัมเมเยอร์ให้สี่เขียว น่าแปลก

“คิดว่าฉันอยากจะจับเธอหรือ!” เตชิชญ์ย้อนเสียงแข็งแล้วปล่อยร่างบางเป็นอิสระ

ใบหน้าเรียวสวยของลง รู้สึกหมั่นไส้ ตั้งแต่วันแรกที่เจอหน้าโดนหมอนี่หาเรื่องตลอด ตกกลางใจจะประกาศสงครามกันใช้ไหม บันนามองดูสองคนด้วยความอยากรู้ท่าทางราวกับคู่รักทะเลาะกันก็ไม่ปาน

“ไปเถอะป้น ฉันไม่อยากโดนหมากัด!” จับข้อมือบันนาเดินห่างออกมา

เตชิชญ์หันมองตามแผ่นหลังอมยิ้มเล็กๆ ไข่... เธอสวย น่ารัก จนเขาแทบอดใจไม่ไหวถือว่าวันนี้ได้กำไร ยังจำสัมผัสเมื่อครู่ไม่จาง ร่างนุ่มนวลสีหน้าไม่พอใจ หัวใจพาลเต้นตึกตักไม่หาย

“โห! วันนี้ก๊วยสวยเป็นบ้าเลยว่ะ” เพื่อนในกลุ่มตบไหล่เตชิชญ์มองตามสาวเจ้าดวงตาทอประกาย

“ไม่เห็นจะสวย เหมือนจับกระดานมาแต่งตัว!” เตชิชญ์แย้งด้วยความหงุดหงิด ไม่ชอบเลยเวลากรกาญจน์ถูกผู้ชายคนอื่นชื่นชมแบบนี้

นักศึกษาตั้งขบวนพาเหรดแปดโมงครึ่งวงดุริยางค์มหาวิทยาลัย
เริ่มบรรเลง ดรัมเมเยอร์แต่ละสีทำหน้าที่ตนเอง กรรกาญจน์ใช้การฝึกฝน
ในหลายวันจดจำท่าทางและพยายามทำให้ดีที่สุด จบการเดินเพื่อนและ
บรรดานักศึกษาจากคณะอื่นต่างพากันมาขอถ่ายรูป แม้เธอจะเหนื่อยก็
จำต้องฝืนยิ้มจนเมื่อย จบการแข่งขันร่างบางนั่งลงบนเก้าอี้ถอนหายใจ
เฮือกใหญ่

ปันนาหยิบน้ำผลไม้ส่งให้เพื่อนเพื่อคลายความร้อน วันนี้เพื่อน
เป็นดาวเด่นที่สุดในงานเลยทีเดียว

“ชอบใจนะปัน”

“จ๋า”

“ทั้งวันนี้กลุ่มเราจะไปเลี้ยงกันที่ผับแก๊สไปไหม ไปฉลองด้วยกัน”

ปันนาชวน

“ไม่หรอก ฉันไม่ชอบเสียงดัง” สายศิระชะ อึกอย่างเธอเหนื่อยมาก
แล้วด้วย

“งั้นก็ไม่ใช่ไร ถ้ากั๊งไม่ออกไป”

ปันนามองเพื่อนตาละห้อย ยากไปมากแต่เพราะสังขารไม่
อำนวย จะพึงพาใครก็เกรงใจไม่ได้สนิทสนมเหมือนกรกาญจน์สักคน

“เป็นอะไรหรือเปล่าปัน มองหน้ากุ่มแบบนี้ บอกตรงๆ เลยกี่ได้
นะ?” คิวขมวด

“กุ่มไปเป็นเพื่อนหน่อยไม่ได้เหรอ ปันอยากไปแต่ว่าขาเจ็บนะ ไม่
กล้าจะขอร้องให้คนอื่นช่วยมีแต่กุ่มนี่แหละที่ปันสนิทใจที่สุด” บอกตาม
จริงหลุบตามองพื้น

เมื่อถูกขอร้องกรกาญจน์ถอนใจเฮือกใหญ่ รู้ดีว่าปันนาชอบเที่ยว
ผับแคไหน เพราะเคยชวนเธอหลายครั้ง ภายนอกเพื่อนคนนี้ดูเปรี้ยวๆ
แรงๆ แต่สำหรับเธอแล้วปันนาพูดตรงและจริงใจที่สุด ในเมื่อเป็นงาน
เลี้ยงส่งท้ายคงต้องไปสักครั้ง

“ก็ได้ แต่ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ”

ย่านทองหล่อสถานที่ตั้งผับยอดนิยมของนักท่องราตรี

กระຈกສີດຳດ້ານນອກກັບການຮຸ້ນເຝົ້າຜ້າຜ້າປະຕູເພື່ອຕຽງຈຸດສອບອາຍຸຂອງຜູ້

เช้า นักศึกษากลุ่มเพื่อนพากันเดินไปหยุดยืนหน้าร้าน การ์ดใช้มือกัน เพื่อตรวจบัตรทุกคนผ่านเข้ามาได้ พนักงานจัดเตรียมที่นั่งให้ แสงสีด้านในกับเสียงเพลงดังก้องจนคุ้ยแทบไม่ได้ยินเสียงกันสร้างความรำคาญให้กรกาญจน์จนแทบอยากจะลุกหนีเสียเดี๋ยวนี้ แต่เพราะเพื่อนตัวดีดันมีความสุขเสียเหลือเกิน

น้ำสีอำพันถูกวางตามด้วยน้ำแข็งโซดา กรกาญจน์จิบชมดมดมองหน้าเพื่อนชายในกลุ่ม เธอไม่ชอบใจเท่าไรนัก แต่อย่างน้อยก็ยังดีที่พวกมันพาแฟนตัวเองมาด้วย ไม่อย่างนั้นหากเมาขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ ชัยวัฒน์ชำเลื่องมองใบหน้ากรกาญจน์รั้มเมเยอร์คนสวยทำให้ลิ่เขียวขณะขบวนพาเหรด

“เป็นไรอะกุง เปื่อเหรออ” ชัยวัฒน์เลิกคิ้วถาม

“อืม มันหนวกหูนะ กินหมูกระทะยังจะดีกว่าเลย”

ชัยวัฒน์หัวเราะลั่น เพื่อนในกลุ่มอมยิ้มไม่กล้าเยาะเย้ย กรกาญจน์ไช่ย่อยที่ไหนอาละวาดมาแล้วคงไม่มีใครห้ามทัพ

“ตลกหรือไง ไ้อ้วฒน์!” เสียงหวานเริ่มแซ้ง

“เปล่าจะกั๊ง แกไม่ต้องไปเครียดหรอก ผึกมาเที่ยวสถานที่แบบนี้
ไว้ดีแล้วครั้งหนึ่งในชีวิต ได้รู้ว่าเป็นยังไงแล้วถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องมาอีก”
อธิบายให้เพื่อนเข้าใจ

“อืม เราเข้าใจแล้ว” ตัดสายตามองปันนา “ยัยปันชอบใจใหญ่
เลย ขนาดขาเจ็บยังยืนต้นได้”

“กั๊งะ นั้นเค้าขาแดนซ์เลยละ”

ร่างสูงใหญ่ดวงตาเรียวคม คิ้วเข้มตรงปลายตวัดขึ้น เลี้ยวหน้าคม
เข็มสั้นกรรมาโค้งขัด จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากได้รูป สวมเชิ้ตสีดำพับ
ศอก กางเกงสแลคสีน้ำตาลรองเท้าเข้ากัน ก้าวเข้ามาด้านในร้าน แล้ว
นั่งลงที่โต๊ะประจำมีบริการคอยบริการอย่างดี ดินสุรณกวาดสายตามอง
นักท่องราตรีภายในร้านตนเอง จุดนี้สามารถมองเห็นบรรยากาศอย่าง
ชัดเจน

น้ำสีอำพันราคาแพงถูกวางไว้บนโต๊ะ บริการทำหน้าที่ซิงให้กับ
เจ้านาย สาวสวยประจำร้านสองคนนั่งขนบข้าง คอยซบอิงเธอยินดีที่
ได้ให้บริการชายคนนี้อย่างในใจต่างวาดหวังจะได้เป็นสาวในสต็อกมีเงิน
ทองใช้ไม่ขาดมือ ท่อนแขนโอบไหล่สองสาว ดวงตาสะดุดกับใบหน้า

เรียวสวย ดวงตากลมโต ผมหักศกสยายเคลือบหลัง ผิวขาวเนียน ลอดดูโดดเด่นอย่างชัดเจนจากผู้อื่นแม้อยู่ในชุดนักศึกษาก็ตาม ต้องใช้เงินสักเท่าไรเธอถึงจะยอมขึ้นเตียงกับเขา

“ราวิทย์!” ดินสุรณส่งเสียงเรียกลูกน้อง

“ครับ”

“ผู้หญิงคนนั้นฉันถูกใจ” ราวิทย์มองตามสายตาเจ้านาย ผาดเดียวก็รู้ว่าใครเพราะดูโดดเด่นจนเห็นได้ชัดเจน

“เดี๋ยวผมจัดการให้ครับ” บอดีการ์ดเดินออกมา

เหมือนเช่นทุกวันหากเจ้านายถูกใจสาวใดจะขอซื้อด้วยเงิน และเขาเป็นคนทำหน้าที่ติดต่อกับสาว ๆ เหล่านั้น ไม่เคยมีใครปฏิเสธหากเห็นใบหน้าของเจ้านายชัดเจน ก็ออกจะหล่อเหลาแถมชื่อเสียงยังโด่งดัง ราวิทย์เดินตรงไปยังกลุ่มนักศึกษา บันนาเบิกตากว้างใบหน้าเริ่มซีดเผือดเมื่อคู่หน้ากับชายที่กำลังเดินมา รีบวางแก้วเหล้าลงไปยืนข้างกายกรกาญจน์ทันที

“สวัสดีครับ” ราวิทย์ก้มศีรษะทำที่สุภาพ

กรกาญจน์ชะงักจ้องมองด้วยความแปลกใจ ข้าเลื่องมอทางปันนาเห็นสีหน้าเพื่อนไม่ว้าว ชายคนนี้เป็นใครแล้วเขาต้องการอะไร

“สวัสดิ์ค่ะ” บันนากมมือไหว้เพราะเห็นว่าเป็นผู้ใหญ่มากกว่า

“พอดีผมมีเรื่องอยากจะตกลงกับคุณสักหน่อยครับ”

หญิงสาวรูงงใช้นิ้วชี้ตนเอง ราวิทย์พยักหน้าเพื่อเป็นสัญญาณตอบรับ

“มีอะไรหรรหะ?”

เพื่อนในกลุ่มเริ่มให้ความสนใจ

“เจ้านายผมต้องการคุณคือนี่ ผมให้คุณหนึ่งแสนตกลงไหมครับ”

สิ้นเสียงกรกาญจน์คว้าแก้วเหล้าจากมือชัยวัฒน์สาดลงไปบนใบหน้าอีกฝ่ายทันที ราวิทย์ชะงักหันกายกลับสาวเท้าเข้าหาเจ้านายหยุดยืนต่อหน้าดินสุรณ

“นี่คือคำตอบของผู้หญิงคนนั้นหรร” ดินสุรณถาม

“ใช่ครับ”

เจอคนเล่นตัวเอาเสียแล้ว อยากรู้กันว่าใครมันจะไม่แพ้อำนาจเงินบ้าง ชำเลียงมองทางนักศึกษาที่ตนถูกใจเห็นกำลังเก็บข้าวของเหมือนกำลังจะออกจากร้าน คงต้องให้เห็นหน้ากันเด่นชัดเสียหน่อย เพื่อจะช่วยให้เธอตัดสินใจได้ง่ายขึ้น ร่างสูงลุกยืนปลดกระดุมเสื้อเม็ดที่สองเพื่อโชว์มัดกล้ามเนื้อ ก้าวเดินหยุดยืนต่อหน้านักศึกษาในกลุ่มนั้น แวดตากรุ่มกริมรอยยิ้มทรงเสน่ห์ถูกนำมาใช้

“สวัสดีครับ”เอ่ยทักกรกกาญจน์

กรกกาญจน์เซิดหน้าเม้มมองทางอื่น พยุงเพื่อนเพื่อออกจากร้าน เธอไม่ชอบผู้ชายนิสัยทรามแบบนี้เลย เพียงแค่มีเงินนี่จะหยามเกียรติใครก็ได้ ปันนาหลบตากายสันสะท้านด้วยความหวาดหวั่น

“คุณปันนา เมื่อไหร่... พ่อคุณจะนำเงินมาใช้หนี้ผม”เสียงเข้มกดต่ำถามย้ำ ปันนาสะดุ้ง

ปันนาหันกายมาทางเจ้าหน้าที่ของบิดา ก้มหน้ามองพื้นไม่กล้าสบตาโดยตรง มือไม้จับกันไปมากำลังสั่นระริก

“คุณตินสุรณต้องการอะไรหรือคะ?”ปันนาถามเสียงสั่น

“ไม่เอาน่าคุณป้าคุณก็รู้ว่าผมต้องการอะไร” ไม่วายซ้ำเสียงมอง
มาทางกรกาญจน์อีกครั้ง

“ไม่ได้นะคะ กุ้งเป็นเพื่อนป้า!”

คนอย่างป้านาไม่มีวันขายเพื่อนเด็ดขาดเธอชวนเพื่อนมาที่นี่
เพราะต้องการช่วยดูแลเธอเธอไม่ต้องการให้เพื่อนต้องมาลำบาก ต่อให้
ดินสุรณจะทวงหนี้หรือทำร้ายเธอก็จะไม่มีวันให้เพื่อนต้องมารับเคราะห์
แทนเธอหรอก

“ผมแค่มาทำข้อตกลงกับเพื่อนคุณเท่านั้น คุณป้าไม่ต้องกลัว
หรอกครับ”

แม้ว่าเสียงของเขาจะไม่ดุคั่น แต่สายตากับท่าทางเหมือนการ
คุกคาม มองป้านาแล้วรู้สึกสงสาร เธอเกลียดที่สุดเลยหน้าตาก็ดีแต่
ทำมินิ้วยเลยทรมานเช่นนี้ กรกาญจน์ใช้ตนเองบังเพื่อนสบตาไม่ลดละ

“คุณต้องการอะไร!” กรกาญจน์ถามแววดาแข็งกร้าว

“ผมให้ลูกน้องมาบอกความต้องการของผมแล้วไงครับ”

“แต่ฉันไม่ต้องการ”

“คุณต้องการเท่าไรผมยินดีจ่าย”

“ฉันบอกว่าฉันไม่ต้องการยังงี้ล่ะ!” ตวาดลั่นด้วยความไม่พอใจ
นี่เขาจะดูถูกกันไปถึงไหน

“ฉันไม่เป็นไร ผมขอตัวเพื่อนคุณไปแทนก็แล้วกัน!” คำว่าเรียวแขน
ปั่นนากระซกให้เดินตาม คนถูกลากหันมองเพื่อนน้ำตาคลอ

กรกาญจน์รีบคว้าท่อนแขนเพื่อนยื้อไว้มันไม่ยอมปล่อย แต่มีเงินก็
คิดว่าตนมีอำนาจล้นฟ้า น่ารังเกียจจริงๆ ผู้ชายคนนี้

“อย่ามายุ่งกับเพื่อนฉันนะ!”

เพื่อนในกลุ่มขยับเข้ามาจะช่วย แต่ถูกราวีทย์และการ์ดของร้าน
กั้นเอาไว้

“ก๊งปล่อยเราแล้วรีบกลับบ้านไปซะ!” ปั่นนาตะโกนบอก

“ไม่ป็น เราจะช่วยป็นให้ได้!”

กรกาญจน์ความหาโทรศัพท์ในกระเป๋าตนเองกดเบอร์ติดต่อหา
พี่สาวทันที รารีทย์เห็นท่าไม่ดีรีบปิดจนมันตกระเด็น

“คุณทำแบบนี้ได้ยังไง คุณเป็นใครถึงมีสิทธิ์ทำกับคนอื่นแบบนี้
ได้!” กรกาญจน์ตวาดลั่นสีหน้าไม่พอใจสุดขีด

“ผมเป็นเจ้าของที่นี่ แล้วเวลานี้ผมแค่ต้องการคุณเท่านั้นทำไม
คุณจะต้องเล่นตัวกับผมด้วยเล่า”

ชัยวัฒน์หยิบโทรศัพท์เพื่อนขึ้นมา เห็นปลายสายรับเรียบร้อย
แล้ว ยังไงก็ต้องหาทางช่วยปันนา กับกรกาญจน์ให้ได้เสียก่อน ดูท่าเขาคง
ไม่มีปัญญาทำอะไร

“ว่าไงยัยกุ่มมีอะไรหรือเปล่า พี่กำลังจะทำงานพอดีเลย!”

“ขอโทษนะครับ นั่นใครครับ?” ชัยวัฒน์ถามเสียงลั่น

กังสดาลขมวดคิ้ว อะไรกันนี่มันเบอร์น้องสาวทำไมมีผู้ชายมาพูด
สายแบบนี้

“นายเป็นใครกัน ทำไมเอาโทรศัพท์กุ่มโทรมา!”

“ผมเป็นเพื่อนของกุ่มครับ คุณเป็นใครเหวอครับ”

“ฉันเป็นพี่สาวของยัยกุ่ม!”

“คุณรีบมาช่วยกั๋งเถอะครับ ผู้ชายคนนั้นจับกั๋งไว้เพราะต้องการให้กั๋งไปนอนด้วย!” ชัยวัฒน์รีบบอกเสียงลั่น ลั่นพังกันไปหมดเพราะกลัวว่าจะถูกจับได้

คนเป็นพี่ดวงตาเบิกกว้างเมื่อได้ยินเรื่องราวรีบคว้ากระเป๋าสวมแว่นตากระโจนไปที่รถ ช่างแต่งหน้าทำผมตกใจวิ่งตามแต่ไม่ทันเสียแล้วเหยียบคันเร่งใจร้อนรน ใบหน้าเริ่มซีดเผือดน้องสาวจะเป็นอย่างไรบ้างเกิดเรื่องแบบนี้ได้ยังงั้นผู้ชายคนนั้นเป็นใครกันกล้าดียังไงจะลากน้องเธอไปนอนด้วย เห็นทีจะอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้

รถจอดเทียบหน้าร้าน กังสดาลเปิดประตูพุ่งเข้าร้านอย่างรวดเร็ว กวาดสายตามองหาน้องสาวตนเองเห็นยืนพูดคุยกับหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา รูปร่างดี แถมยังดูภูมิฐาน แต่สักพักเห็นมันกำลังจับท่อนแขนน้องแล้วตึงรั้ง อารมณ์เดือดพล่านขึ้นมาก้าวฉับๆ กัดฟันกรอดหนอย... เห็นทีคงได้ตายกันไปข้างหนึ่ง

“กล้าดียังไงมายุ่งกับน้องสาวฉัน!” กังสดาลตวาดลั่น

ดินสุรณหันมองดวงตาเรียวคมหรือลง ใครกันที่กล้าบังอาจมา
ขัดขวางความสุข กวาดสายตามองผู้หญิงหยุดยืนต่อหน้า นี่เขากำลัง
เห็นอะไรโรลมันผมห้อยอยู่บนศีรษะ ผมเผ้ายุ่งเหยิง แล้วแว่นกินเนื้อที่
ไปครึ่งหน้า ยัยนี้หลุดออกมาจากโลกไหนกันแน่ แล้วตะโกนว่าน้องสาว
ใครกันเป็นน้องสาว

“พี่ก็ช่วยกั๊วด้วย!” กรกาญจน์น้ำตาคลอหันมองพี่สาว

เมื่อความจริงเปิดเผยดินสุรณแทบหลุดหัวเราะออกมา ไม่คิดเลย
ว่าผู้หญิงสวยที่เขาต้องการได้ตัวไปค้างคืนด้วยจะมีพี่สาวสุดแสนจะซี้
แหรขนาดนี้ นี่มันคนละขั้วกันเลย

“แน่ใจหรือว่าเป็นพี่น้องกัน เหมือนอยู่กันคนละโลก” ยิ้มมุมปาก
เย้ยหยัน

“ทำไม! ฉันจะอยู่โลกพระจันทร์หรือดาวอังคารก็เรื่องของฉัน!”

สาวทำย่นขำน้องสาว แกะมือผู้ชายจิตเลื่อมแล้วร้องให้น้องเดิน
ตาม

“จะรีบไปไหน!” ดินสุรณขวางทางเอาไว้

“อย่ามายุ่งกับน้องสาวฉัน ฉันขอเตือนต่อให้นายใหญ่มาจากไหน ฉันก็ไม่กลัว!” ส่งเสียงขู่ ดันน้องให้อยู่ด้านหลัง

กรกาญจจับเสื้อพี่สาวไวแน่น เธอกลัวแต่อีกใจก็ไม่อยากให้พี่ต้องมาเจอสถานการณ์เลวร้ายด้วย ถ้าหากผู้ชายคนนี้รู้ว่าพี่คือนางแบบสาวชื่อดังมันคงเปลี่ยนเป้าหมายแน่

“ทำไมฉันต้องเชื่อเธอ ในเมื่อที่นี่ฉันเป็นเจ้าของหากฉันจะทำอะไรเธออีกคนก็ทำได้” น้ำเสียงท่าที่เริ่มคุกคาม แวดตาแข็งขึ้น ไม่ใช่ว่าปล่อยนักศึกษาที่ตนถูกใจไปไม่ได้ แต่เขาหมั่นไส้ยัยพี่สาวตัวดีนี้ต่างหาก

กังสตาลสบตาอย่างไม่เกรง ผู้ชายคนนี้น่าตาดีแต่นิสัยต่ำ เห็นที่ต้องเจอแอลกอฮอล์ล้างจะได้หายบ้า มือคว้าแก้วน้ำสีอำพัน สะบัดสาดใส่หน้าคู่อริ คนถูกสาดหน้าขึ้นลิ้มมือปาดน้ำออกจากใบหน้า โทสจริตเข้าครอบงำ ทุกคนในร้านต่างตื่นตะลึงเพลงหยุดลง ราวิทย์ชะงักด้วยความตกใจ

“นี่เธอ!” ชายหนุ่มตวาดลั่น

“แค่นี้ยังน้อยไปไอ้ชั่ว!” ดึงมือน้องสาวให้วิ่งตาม

การัดของร้านมายืนขวางกั้นศาลคั่นเคยกับพวกนี้ดี เธอมักจะโดนลวนลามและเจอพวกที่หวังเข้าใส่ประจำ วิชาป้องกันตัวพอได้เรียนมาบ้างเลยถูกนำมาใช้ เท้าเตะเข้าเป้าจนพวกมันทรุดลงกองกับพื้น แล้วพากันวิ่งกระหืดกระหอบเพื่อหนีออกนอกร้าน ดินสุรณัฏฐกรตามไล่ตามมาติดๆ วันนี้ถ้าไม่ได้สั่งสอนยัยบ้านั้นเขาไม่หายแค้นเด็ดขาด กรกาญจน์เห็นท่าไม่ดีคิดว่าคงไม่รอดหากไม่วิ่งมันไวเสียก่อน

“กูงกลับบ้านไปก่อน เดี่ยวพี่จัดการเองรีบไปก่อนเลยเร็วเข้า!”
เร่ร่อนสาวผลักดันให้วิ่งออกนอกร้าน โดยที่คนเป็นพี่เอาตัวเข้าขวางไว้

“ไม่เอาพี่กึ่ง เรากลับพร้อมกันสิ” น้ำตารื้นมองดูพี่สาว

“กลับไปกุง มันคงไม่ยุ่งกับพี่หรอกดูสภาพพี่ตอนนี้นี่สิ!”

กรกาญจน์ไล่แต่พี่สาวไล่ไปอีกครึ่ง สองเท้าวิ่งออกมานอกร้านโบกแท็กชื้ออย่างรวดเร็ว คนเป็นน้องน้ำตาร่วงมองดูพี่สาวจุดดึ่งพวกมันไว้มองให้ไล่ตามเธอมา

ดินสุรณัฏฐกรตามมาทันหยุดยืนมองดูแท็กซีล็บสายตา ไม่ได้เสียตายนักศึกษาสาวแล้วตอนนี้เขาต้องการแก้แค้นยัยแวนเหมื้มมากกว่า

บังอาจนักมาสาดน้ำใส่หน้า กล้าดียังไงถึงทำกับเขาแบบนี้ ถ้าไม่เอาคืน คงไม่หายแค้น

ก้าวยาวเข้ามาใกล้เหยือกงาดำที่ตั้งท่าพร้อมสूपล่อยหมัดใส่แต่ กลับถูกจับข้อมือบิดโพลงหลัง ร่างบางดิ้นรนแต่กลับสู้แรงไม่ได้ กัดฟัน พยายามกระเทือนเท้าผู้ชายใจทรามแต่อีกฝ่ายกลับหลบอย่างทันท่วงที่

เมื่อเห็นการดิ้นรนเอาเป็นเอาตายของยัยเหมื้ม คนตัวใหญ่เริ่ม หงุดหงิดเลยกอดรัดร่างบางไว้แน่นจากด้านหลัง แรงดันทำให้ผิวเนื้อ เสียดสีรับรู้ได้ถึงความอวบยุ่นนุ่มละมุน กลิ่นหอมจางๆ ลอยแตะจมูก สร้างความต้องการอย่างไม่น่าเชื่อ เห็นใส่แว่นหนาๆ รวาคูณป่าหลุด ออกมาจากโลกอื่น กลับซ่อนเรือนร่างน่าพิสมัยภายใต้เสื้อผ้าราคาถูก น่าสนใจจริงๆ แต่ตอนนี้เขากำลังแก้แค้นคืนเลยไม่มีอารมณ์จะพ่ายยับ่า นี่ขึ้นเตียงหรือ

“ปล่อยฉัน! ปล่อยฉันนะไอ้บ้า!” ร้องโวยวายพรางดิ้นรนขัดขึ้น จนแว่นตาหล่นร่วงสู่พื้น

ตินสุรณต์ตัวร่างบางดันชิดติดกำแพงใช้ท่อนขาแทรกเรียวขา แล้วตรึงมือบางสองข้างไว้บนกำแพง พนักงานและบอดี้การ์ดต่างพากัน

หลีกหนีเมื่อสถานการณ์เริ่มล่อแหลมไปในทางอื่น มากกว่าอันตรายที่จะเกิดกับเจ้านาย ชายหนุ่มก็วาดสายตามองใบหน้านายมไร้แวนตา คิ้วเข้มขมวดมันแปลกมากเสียจนเขาเพลอไพล

“หน้าเธอ... ดูคุ้นๆ นะ”

กังสดาลได้จ้องหะดินสุดแรงจนข้อมือหลุด ผลักเขาแล้วยกเท้าเตะตรงกลางระหว่างขา ชายหนุ่มก็ตกพื้นทรุดฮวบลงกับพื้นใบหน้าแดงก่ำจนเริ่มเขียว กรามขบกันแน่นเรียวแรงหายอย่างสิ้นเชิง

“จำไว้อย่ามาเล่นกับคนอย่างฉัน!” กังสดาลข่มขู่แล้ววิ่งหนีหาย

ราวีทย์ออกมาดูเหตุการณ์รีบพุงเจ้านาย แต่ไม่อาจลุกขึ้นมาได้ บอดีการ์ดหนุ่มมองเจ้านายนอนตะแคงสีหน้าเจ็บปวดอยู่กับพื้น สงสัยเขาคงต้องเรียกรถพยาบาลเสียแล้ว

กรกาญจน์เดินวนด้วยความเป็นห่วงพี่สาว ดารณีนั่งน้ำตาคลอเป็นห่วงบุตรสาวคนโต ไม่รู้ป่านนี้จะเป็นเช่นไรบ้างอยากแจ้งตำรวจแต่ไม่กล้า หากว่ามันจับตัวบุตรสาวอยู่แล้วถ้าตำรวจเข้าตรวจค้นมันอาจจะ

ทำร้ายลูกก็เป็นได้ ตอนนี่คงจำต้องเฝ้ารอและภาวนาให้ลูกกลับมา
อย่างปลอดภัย

เสียงรถจอดเทียบหน้าบ้านสองแม่ลูกลุกยืนวิ่งมาหยุดยืนพร้อม
กัน เห็นกังสดาลกำลังเปิดประตูลงมา ร่างบางก้าวยวบเข้าบ้านอย่าง
รวดเร็ว สีหน้ายังคงตื่นตระหนกไม่หายกับเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อครู

“พี่กั้ง!” กรกาญจน์เรียกพี่สาววิ่งเข้าไปก่อนพลางละอื่น

“พี่ไม่เป็นไรหรอกกั้ง ไ้หมอนั้นป่านี่สงสัยจะหน้าเขียวไปแล้ว
ล่ะ!” ยิ้มสะใจ

ดารณีโอบกอดบุตรสาวสองคนไว้แน่นด้วยความเป็นห่วง ชีวิต
เธอเหลือเพียงแค่สามแม่ลูกเท่านั้น ยากจะทำใจได้หากต้องเสียใครไป
คนเป็นแม่ยอมตายเพื่อลูก เมื่อทุกอย่างคลี่คลายกังสดาลเล่าเรื่องราว
ที่ตนประสบพบเจอให้ฟัง กรกาญจน์ยิ้มร่าปรบมือชื่นชมกับวีรกรรมของ
พี่สาว ผิดกับคนเป็นแม่แสดงสีหน้าไม่สบายใจออกมา ใจเธอกลัวว่า
ชายคนนั้นจะแค้นลูกสาวตนเองแล้วกลับมาเอาคืนหรือเปล่า

ปันนาชะเง้อมองหาเพื่อนในรั้วมหาวิทยาลัย เพราะเมื่อคืนเกิดเรื่องมากมายจนเธอกับเพื่อนไม่ได้พูดอะไรกันเลยสักคำ ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไบบ้างตอนนั้นพอพี่สาวของเพื่อนมาถึง เรื่องราวก็วนวายผู้คนพากันแตกหือออกนอกร้านรวมถึงกลุ่มเพื่อนด้วย หนีกลับกันหมด เพราะความหวาดกลัว

ทันทีที่เห็นเพื่อนกำลังเดินหอบหนังสือเข้ามา ปันนารีบเดินเข้าหาโอบกอดไว้แน่นจนเพื่อนตระหนก เรื่องเมื่อคืนทำให้เธอไม่สบายใจ น้ำตาพาลไหลออกมาไม่หยุด ผิดเองที่ชักชวนกรกาญจน์ไปด้วยทำให้เกิดเรื่องราวใหญ่โตจนเพื่อนเกือบเอาตัวไม่รอด โชคดีที่พี่สาวมากรกาญจน์มาช่วยไว้ได้ทัน ไม่เช่นนั้นจะเกิดอะไรขึ้นบ้างก็ยังไม่รู้

“ขอโทษนะก๊ง เราผิดเอง เราไม่น่าชวนก๊งไปเลย” ปันนาสะอื้นไม่หยุด

“ไม่เป็นไรอย่าร้องได้ไหมยัยปัน ฉันจะร้องตามแล้วนะ” สุดท้ายแล้วสองสาวเลยพากันร้องให้ในซุ้มคณะ

เตชียุทธ์ก้าวเข้ามาในซุ้มคณะจ้องมองสองสาวกอดกันร้องไห้ด้วยความงุนงง เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ อยากรู้แต่ไม่มีความกล้าในการถาม

ไถ่ ปาณิศาเดินทางผ่านจังหวัดเห็นหนุ่มที่ตนหมายปองหัวใจเลยพองโต
สาวเท้าเข้ามาใกล้ระบายยิ้มอย่างยินดี

“เตกำลังทำอะไรเหรอ?” ปาณิศาไม่ถามเปล่าถือวิสาสะเกาะแขน
ชายหนุ่มไว้แน่น

คนถูกเกาะรีบแกะมือออก ก้าวออกห่างอย่างระแวงระวัง
ปาณิศามักตีสนิทกับเขาจนเกินควร ไม่อยากให้นักศึกษาหรือเพื่อนใน
คณะคนอื่นคิดเกินเลยจะกลายเป็นขี้ปากว่าเขากับปาณิศาคบหากัน อีก
อย่าง... ไม่อยากให้ผู้หญิงที่เขาชอบเข้าใจผิดในเรื่องนี้ด้วย

“ปา เตไปเรียนก่อนนะ” ชายหนุ่มตัดบทแล้วเดินเลี้ยวหายไป

ปาณิศาแหม่ริมฝีปากไม่พอใจหันกายคิดก้าวออกมาจากบริเวณ
นั้น พลันสายตาเห็นนักศึกษาสองคนกำลังกอดกันร้องไห้ เธอไม่ได้
สนใจอะไรหรอกเพียงแต่หนึ่งในนั้นดันมีดาวมหาลัยอย่างกรกาญจน์ด้วย
นี่สิ คิ้วขมวดความสงสัยเริ่มทักทาย เมื่อครู้เดชชัยยืนทำอะไรตรงนี้กัน
แน่

ดารณีสาวทำอยู่นอกรั้วบ้านหลังกลับจากตลาดเพื่อซื้อ
กับข้าวไว้ให้บุตรสาวสองคน มองเห็นหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันกำลัง
นั่งกุมท้องสีหน้าบ่งบอกถึงความเจ็บปวดอยู่เยื้องหน้าบ้าน แม้ผู้คนจะ
ผ่านไปมาแต่ไม่มีใครสนใจให้ความช่วยเหลือเลยสักคน เธอรีบเข้า
ประคองด้วยความกังวล

“คุณ! เป็นอะไรหรือเปล่าคะ เดี่ยวฉันจะเรียกรถพยาบาลให้
นะ” ดารณีบอกแล้วรีบโทรศัพท์เรียกรถพยาบาลให้กับหนุ่มใหญ่แปลก
หน้าทันที

เพียงไม่นานรถพยาบาลก็แล่นเข้ามารับหนุ่มใหญ่ ดารณีต้อง
ตามเขาไปเพราะไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใครเธอจำต้องไปเซ็นเอกสาร สิ่ง
ที่เธอทำเป็นเพราะเธอเห็นแก่เพื่อนมนุษย์เท่านั้น

“เขาเป็นอะไรหรือคะคุณหมอ?”

“ได้ดังอีกเสบครับ ตอนนี้ไม่มีอะไรแล้วละครับ” หมอตอบคำถาม

หมอที่ทำการผ่าตัดให้กับชายแปลกหน้าเดินออกมา ดารณี
เหลือบมองไปกลับเห็นหนุ่มหน้าตาดีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาคมคาย คิ้ว

เข้ม จมูกโต้งเป็น สันดวงตาเรียวและคม ผิวขาวภายในชุดสูทแบรนด์เนมราคาแพง เธอนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมแต่หนุ่มคนนั้นกลับเดินมาหาเธอ

“คุณพ่อกำลังมาส่งใช้ไหมครับ?” เขาถาม

ดารณีชะงักด้วยมองด้วยความแปลกใจ เธอไม่รู้จำเขามาก่อนแล้วพ่อของเขาคือใครกันล่ะ หรือว่าจะเป็นผู้ชายคนนั้น

“ผู้ชายที่หมอวินิจฉัยว่าเป็นไส้ติ่งอักเสบนะครับ” เขาไขความสงสัย

“อ้อ ใช่ค่ะ”

“ขอบคุณมากนะครับ” เขาบอก

ดารณีลอบพิจารณาใบหน้า และท่าทาง ชายคนนี้ดูสุภาพ หน้าตาดี การงานคงจะมั่นคงไม่น้อย เธอขยับกายลุกขึ้นในเมื่อบุตรชายของเขามาก็คงหมดหน้าที่ของเธอแล้ว

“ป้าขอตัวกลับก่อนนะพ่อกำลังบ่น ป้ามีเรื่องต้องไปทำ” ดารณีบอก

ตินสุรณรีบควักนามบัตรให้เธอแล้วกล่าวขอบคุณพร้อมกับยกมือไหว้อีกครั้ง ร่างสุรริบเดินเข้าไปในห้องพักฟื้นของบิดาหลังจากทางโรงพยาบาลจัดการห้องวีไอพีไว้ให้ เปิดประตูก้าวเข้าห้องเห็นบิดาตื่นอยู่แล้ว

“เป็นไงบ้างครับพ่อ?” ตินสุรณรีเอ่ยถามทันที

“เจ็บนิดหน่อย แล้วเจ้าเตละ”

“ผมโทรไปบอกแล้วละครับ เดี่ยวก็คงมา”

“แล้วผู้หญิงคนที่ช่วยพ่อละไปไหนแล้ว?” ตรัยคุณถามบุตรชายกวาดตามองรอบห้อง

“เธอกลับไปแล้วครับ แต่ผมให้นามบัตรไว้มีอะไรคงติดต่อเราเอง” ตินสุรณรีตอบเสียงเรียบ

ตรัยคุณรู้ลึกถึงทุกชะตาผู้หญิงคนนั้นไม่น้อย เธอเป็นคนเดียวที่เข้ามาช่วยเหลือเขาเพียงเพราะเขาต้องการไปเยี่ยมภรรยาที่ตายจากไปเท่านั้น เลยทำให้เขาไปที่วัดเพียงคนเดียวไม่ได้เอาבודี้การ์ดไปด้วย ใครจะรู้ว่าอาการปวดท้องมันจะกำเริบแทนที่จะมีใครช่วยกลับมองว่าเขาแปลก

แล้วเดินผ่านไป หากเธอไม่ผ่านมาเขาคงต้องทรมานอยู่ตรงนั้นอีกนาน
แน่

บทสนทนาของพ่อลูกยังคงดำเนิน จนกระทั่งมือถือของดินสุรณ
ดิ่งขึ้นเจ้าของเครื่องล้างกระเป๋าสูทหยิบออกมา มองเบอร์หน้าจอแล้ว
กดรับสาย

“อะไรนะ!” เสียงเข้มกดต่ำดุดัน แววดาเริ่มแข่งกร้าว “ผมไม่ว่า
อะไรหรอกครับ แต่ถ้าหากกำหนดฉายไม่ทันผมจะฟ้องพวกคุณก็แค่
นั่นเอง!” เขากดตัดสายทันที นึกโมโหนางแบบที่บังอาจเบี่ยงงานค่าตัวก็
อย่างงาม ยังหนีไปไม่บอกกล่าวใคร

“เรื่องงานมีอะไรหรือดิน” ตรัยคุณถาม เห็นสีหน้าบุตรชายไม่สู้ดี

“ไม่มีอะไรหรอกครับ เดี่ยวผมขอตัวไปจัดการเรื่องงานก่อนนะ
ครับพ่อ”

“ได้สิ ไปเถอะ”

ร่างสูงลุกยืนเปิดประตูออกจากห้อง คนเป็นพ่อถอนหายใจแววตาหม่นลง ยิ่งนานบุตรชายยิ่งมีหน้าที่การงานรัดตัวเสียจนหลงลืมพ่อแก่ๆ เช่นเขาไปเสียแล้ว

รถเบนซ์สีดำจอดเทียบหน้าโรงแรม ดินสุรณลงจากรถก้าวยาวถึงสถานที่ถ่ายทำโฆษณาสินค้าที่ทีมงานเข้ามาต้อนรับหน้าเจี๊ยนความจริงเขาไม่อยากจะกับเรื่องนี้แต่เพราะมันสำคัญกับการเปิดตัวสินค้ามาก ไม่อย่างนั้นคงไม่ถ่อสังขารมาถึงที่นี่ทั้งที่ทีมงานอยู่อยู่ มองดูนางแบบสาวสวยกำลังเป็นที่โด่งดัง ในชุดว่ายน้ำบิกินีสีเหลืองท่ามกลางแสงแดดอันร้อนแรง แต่เธอยังส่องประกาย รูปร่างอันแสนเข้ายวน ผิวกายเนียนล่อ ใบหน้าสวยเฉียว พาลให้ใจสันสะท้านความต้องการเล่นผ่านได้อย่างดี

ถ่ายทำเสร็จเรียบร้อยนางแบบสาวรีบหยิบเสื้อคลุมมาใส่ เดินเข้าห้องแต่งตัว เพื่อคลายความร้อนให้กับตนเอง ดินสุรณก้าวเข้ามาในห้องในขณะที่ทีมงานพากันหลบเลี่ยงหนีห่างออกมา ร่างสูงยืนมองกังสตาล

สองสายตาสานกันผ่านกระจ่างบางลูกขึ้นสีหน้าตระหนกจ้องมอง
ดวงตาเบิกกว้างเมื่อจดจำใบหน้านี้ได้ดี

“คุณ!”

คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน มองนางแบบสาวสีหน้าไม่พอใจ

“ผมแค่ต้องการมาพูดกับคุณเท่านั้น”

กังสดาลพยายามห้ามตนเองไม่ให้อาละวาด เธอเห็นหน้าเขาก็จำ
ได้แม่นยำว่าเป็นใคร ใฝ่ผู้ชายบ้ากามที่ผับวันนั้นนี่เอง!

“มีอะไรคะ?”

ตินสุรณห์หรีมองใบหน้านางแบบโฆษณาสมคำล่ำลือยิ่งมองใกล้
ยิ่งสวย ผิวพรรณดูเนียนนุ่มจนอยากสัมผัส ดวงตาเรียวปลายตัวด จมูก
โด่งร้น ริมฝีปากบางสีกุหลาบดูอวบอ้วนน่าลิ้มลอง แต่ถึงสวยยังไงเขาก็
ไม่ชอบนางแบบที่ชื่อเสียงโด่งดังแล้วทำตัวไม่มีวินัย

“ผมต้องการให้คุณทำงานให้ผมเต็มที่มากกว่านี้ ไม่ใช่เปี้ยวงาน
ของบริษัทผม” เขาบอกเสียงเคร่งเครียด

นี่เขาเป็นคนจ้างเธอเองหรือ นั่นแสดงว่าคงเป็นเจ้าของบริษัท
เปียร์

“ฉันเข้าใจแล้วค่ะ ต่อไปจะไม่ทำอีกค่ะ” เธอรับคำเขา ทั้งที่ในใจ
นึกตำหนิ

ก็เพราะเขา ที่ทำให้เธอต้องเปี้ยวงานไม่ใช่เธอ

ตินสุรณห์เหลือบมองนางแบบอีกครั้ง แต่ช่างฝ่ายเสื้อผ้าสาว
ประเภทสองเข้ามาเสียก่อนแล้วส่งชุดบิกินีสีแดงให้ กังสตาลชำเลื่อง
มองเมื่อไหร่เขาจะออกจากห้อง ร่างสูงหันหลังแล้วก้าวพ้นประตู ไม่
เข้าใจตนเองเป็นอะไรทำไมใจเขาถึงเต้นไม่เป็นสำเพียงแค่เห็นใบหน้า
ของเกตรา นางแบบที่ใครๆ ต่างก็ชอบนักหนา ปกติเขามักจะมีสาว ๆ
มารุมล้อมมากมายแต่ทำไมเธอกลับไม่แสดงที่ทำอะไรเลย

ตรัยคุณพยายามหาทางติดต่อคนที่ช่วยเหลือ และในที่สุดก็
ประสบความสำเร็จหลังจากเขาออกจากโรงพยาบาล เดินทางมาที่บ้าน
ไม้สภาพกลางเก่ากลางใหม่ ก่อนหน้าให้ลูกน้องสืบหาพบว่าเป็นที่อยู่

ของเธอ เขายืนรออยู่หน้าบ้านไม่กล้าเข้าไปเพราะเกรงใจ กรกาญจน์
มองดูชายแปลกหน้านอกกรั้วบ้านด้วยความสงสัยก่อนเดินมาหา

“มาหาใครหรือคะ?” กรกาญจน์ถามเขา

ตรัยคุณชะงักมองนักศึกษาสาว ที่มีหน้าตาละม้ายคล้ายกับสาวที่
เขาต้องการพบในวันนี้

“คือผมจะมาหา... คุณดารณีครับ”

“อ้อ! มาหาแม่หรือคะ งั้นเดี๋ยวสักครู่นะคะ” กรกาญจน์หันหลัง
เดินกลับเข้าตัวบ้าน

ตรัยคุณขมวดคิ้วเขากัน แม่อย่างนั้นหรือ? หากเป็นแบบนั้น
เธอก็มีสามีแล้ว... หากเป็นเช่นนั้น ตอนนี้เขากำลังทำอะไรอยู่ น่า
เกลียดไปหรือเปล่า

ดารณีออกมาจากตัวบ้านชะเง้อมอง จำได้ว่าชายคนนั้นคือคนที่
ตนช่วยเหลือ ร่างผอมบางก้าวมาหยุดยืนตรงหน้าตรัยคุณ

“คุณมาทำอะไรที่นี่คะ?” ดารณีเอ่ยถามทันที

“เอ่อ... ผมมาพบคุณผมอยากตอบแทนที่ช่วยผมไว้ครับ” ตรีัยคุณ
รีบตอบ

“เข้ามาข้างในก่อนไหมคะ?”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เดี่ยวสามีคุณอาจจะเข้าใจผิด” ตรีัยคุณรีบ
ปฏิเสธ

“สามีฉันหายไปจากโลกนี้แล้วละคะ เข้ามาเถอะคะ” ธารณีบอก
แล้วเดินนำเขาเข้ามา

หนุ่มใหญ่ก้าวตามเจ้าของบ้านแล้วกวาดตามองรอบๆ บ้านไม้
หลังนี้มีสองชั้น ด้านล่างปีกซ้ายเป็นห้องนั่งเล่น มีเก้าอี้ไม้ขัดมันสำหรับ
รับแขก ที่วีขนาดพอเหมาะตั้งอยู่บนตู้ไม้แกะสลักเนื้อดี พร้อมด้วย
ตุ๊กตาและถ้วยรางวัล รูปภาพของครอบครัวตั้งโชว์อยู่ ด้านขวามือเป็น
ห้องครัวขนาดกลาง บ้านหลังนี้ดูจากภายนอกเหมือนสภาพทรุดโทรม
แต่ด้านในกลับแตกต่างมันดูอบอุ่นมีมนต์เสน่ห์

“เชิญนั่งก่อนนะคะ” ธารณีผายมือไปยังเก้าอี้ไม้ในห้องรับแขก
แล้วตนเองเดินเลี้ยวหายเข้าครัว

ไม่นานนักเธอออกมาพร้อมกับน้ำส้วมคันเองและคุกกี้นมสด ตั้งตรงหน้าแขกแล้วจึงนั่งลงตรงข้าม

“ขอบคุณมากครับ” ตรัยคุณบอก แล้วข้อนมองหญิงกลางคน

“เรื่องที่คุณบอกกับฉันว่าอยากตอบแทน คุณไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นเลยนะคะเพราะฉันต้องการช่วยเหลือคุณจริงๆ ไม่ได้หวังอะไรเลยคะ”

“ครับ ผมทราบดีว่าคุณไม่ต้องการอะไร แต่ผม... อยากตอบแทนคุณด้วยตัวผมเองครับ”

ดารณีเริ่มรู้สึกแปลกกับท่าทีของเขา แต่ไม่อยากจะคิดเอง บางทีคงไม่มีอะไร

“ฉันไม่ต้องการอะไรจากคุณหรอกคะ” ดารณียังคงยืนยัน

“ไม่เป็นไรครับหากคุณไม่ต้องการ แต่... ผมขอมาเยี่ยมคุณบ่อยๆ ได้ไหม” ตรัยคุณเงยหน้าสบตาอย่างมีความหมาย

ควรตัดขาดเขาไปเลยหรือเปล่า เธอเองก็มีลูกสาวถึงสองคน แต่จากลักษณะตรัยคุณคงเป็นคนมีเงินมันอาจช่วยแบ่งเบาภาระของ

บุตรสาวคนโต อย่างน้อยเธอก็ไม่อยากให้ลูกต้องลำบากลำบากในเรื่อง
ค่ายา และค่าเรียนของบุตรสาวคนเล็กมากนัก แต่จะตัดสินใจอะไร
ตอนนี้ก็คงไม่ได้ อย่างน้อยคงต้องศึกษานิสัยใจคอกันเสียก่อน

“ก็ได้ค่ะ หากคุณต้องการ” ดารณีรับปาก

หนุ่มใหญ่เดินออกมานอกบ้านไปหน้าแฟงตัวรอยยิ้ม เขาหา
ผู้หญิงแบบนี้มานานถึงแม้ว่าจะเหงาแต่พยายามอดทนมาตลอด แต่
ดารณีไม่เหมือนคนอื่นเธอมีน้ำใจถึงแม้ว่าจะไม่รู้ว่าเขาเป็นใครแต่ เธอก็
ยินดีช่วยเหลือเขาทุกๆ ที่ผู้คนแถวนั้นต่างเมินเขาทั้งหมด และแม้อายุ
ของดารณีจะเข้าเลขห้าเธอก็ยังดูสวยไม่สร้าง มิน่าบุตรสาวเธอถึงได้
หน้าตาสะสวยคงได้เค้าโครงใบหน้ามาจากมารดา

สองทุ่มกึ่งสดาลเดินทางกลับถึงบ้าน ร่างบางเปิดประตูรั้วก้าวสู่
ด้านในได้ยินเสียงพูดคุยกแว่วเบา แต่ที่น่าสงสัยเหตุใดเสียงนั้นจึงทุ้มต่ำ
เหมือนผู้ชาย แต่ทุกอย่างเฉลยเมื่อเธอหยุดยืนในห้องรับแขกเห็นหนุ่ม
รุ่นราวคราวเดียวกับมารดากำลังนั่งอยู่ หมายความว่ายังงังกันไม่เข้าใจ
เลย ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร

“อ้าวกั้ง กลับมาแล้วหรือลูก” ดารณีเอ่ยทักบุตรสาว ตรัยคุณหันมองตามเสียง

“กลับมาแล้วค่ะแม่” เธอยกมือไหว้มารดา แล้วหันไปทางชายอีกคน “สวัสดีค่ะ”

ตรัยคุณรับไหว้แล้วยิ้มเจียนเหมือนสาวน้อยมาใหม่จะไม่ชอบหน้าเขาลักเท่าใดนัก

“นี่ลูกสาวคนโตของฉันเองค่ะ ชื่อกั้ง” ดารณีแนะนำ

“สวัสดีหนูกั้ง” ชายกลางคนรีบยิ้มแย้มทักทาย

กั้งตาลชะงักครู่หนึ่งแล้วยิ้มรับ เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นใครแต่ดูท่าทางไม่มีพิษภัย ทั้งน้ำเสียงสีหน้าท่าทางออกสุภาพ แล้วแม่เองก็ดูมีความสุขเวลาได้คุยกับเขา

“สวัสดีค่ะ”

“กินอะไรมาหรือยังลูก”

“กั้งทานมาแล้วค่ะแม่”

“ผมว่าผมขอตัวกลับก่อนดีกว่านะครับ ดึกแล้ว” ตรีัยคุณรีบตัดบท จากสีหน้าของบุตรสาวเธอเหมือนมีบางอย่างต้องการพูดกับแม่ตนเอง

“จะกลับแล้วเหรอะคะ”

“ครับ”

ตรีัยคุณลุกยืนก้าวออกมานอกรั้วบ้านโดยมีธารณีติดตามมาส่ง รถเบนซ์แล่นมาจอดเทียบชายกลางคนขึ้นนั่งแล้วยิ้มอ่อนโยนให้ ธารณี หันกายกลับเข้าบ้านหลังจากเขาเดินทางออกไปแล้ว

“เขาเป็นใครเหรอะคะแม่” กังสดาลยิงคำถามแรกกับมารดาทันที

“เป็นคนที่แม่เคยช่วยชีวิตไว้ กังจำได้หรือเปล่าที่แม่เล่าให้ฟังว่า ลูกชายเขาหล่อมาก” คนเป็นแม่ยิ้มบางๆ

“อ้อ คนนี้เองเหรอะคะ”

กังสดาลยิ้มอย่างมีเลศนัย เดินมานั่งข้างมารดาที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ตัวยาวก่อนแล้ว

“เขาจีบแม่หรือเปล่าคะนี่”

“ไม่รู้เหมือนกันลูก เขาอาจแค่ต้องการเพื่อนคุยก็ได้”

หญิงสาวโอบเอวอกอดมารดาไว้ ตั้งแต่เกิดเรื่องในวัยเด็กแม่ก็ทนลำบากเลี้ยงลูกด้วยตัวคนเดียวมาจนถึงป่านี เธออยากให้แม่มีความสุขมีเพื่อนคู่คิด ไม่ต้องการให้ปิดกั้นตนเองเธอพร้อมจะสนับสนุนหากชายคนนั้นเป็นคนดี และรักแม่อย่างแท้จริง

“แม่คะ ถ้าแม่จะมีใครสักคนเข้ามาในชีวิตแม่ก็อย่าปิดกั้นเลยนะคะ เพราะกั๊กยินดีที่จะต้อนรับหากคนคนนั้นคือคนที่แม่รัก และเขาเป็นคนดีพร้อมจะดูแลแม่คะ” เธอบอกความรู้สึกให้แม่ได้รับรู้หน้าต่างตาคลอ

ดารณีไม่อาจตอบได้ เพียงแค่เห็นตรัยคุณเป็นคนดี สุภาพ อีกอย่างเธอไม่อยากให้บุตรสาวต้องมาทำงานหนัก เพื่อแม่และน้องสาว โดยไม่ได้ทำสิ่งที่ชอบอย่างใจ เธอรั้งบุตรสาวมาโอบกอดไว้ก่อนจะร่ำไห้

กรกาญจน์เดินลงจากชั้นสองหลังจากทำงานเรียบร้อย ได้ยินเสียงสะอื้นให้ทำให้เธอตกใจ รีบเร่งฝีเท้าภาพแม่ทรงกรอดกับพี่ทำให้ขวัญเสียขึ้นมา คิดว่าอาจเกิดเรื่องบางอย่าง

“เป็นอะไรกันคะพี่กั้ง ร้องให้กันทำไม!” เธอถามแม่กับพี่สาวด้วยความตกใจ

“ไม่มีอะไรหรอกกั้งแม่กับพี่แค่คุยกันเรื่องอาตัยคุณเท่านั้นเอง”

“อ้อ เรื่องคุณอาคนนั้นนะเหรอคะ”

“ใช่แล้ว กั้งรู้ด้วยเหรอ” กังสตาลถามน้องสาว

“พอจะรู้เหมือนกันคะ เห็นเขามาหาแม่วันนี้เลยคิดว่ามันแปลกๆ” เธอนั่งลงตรงข้ามมารดากับพี่สาว

“แล้วกั้งคิดว่าไง”

“กั้งไม่ว่าอะไรหรอกคะพี่กั้ง หากเขาเป็นคนดีแล้วก็รักแม่ กั้งโอเคหมดค่ะ”

ดารณีมองบุตรสาวสองคนด้วยความซึ่งใจ ไม่คิดเลยว่าลูกจะเปิดโอกาสให้ว่าตนเองอยากมีใครใหม่เพียงแค่อยากให้ลูกสองคนสบายมากขึ้นเท่านั้นเอง

“ชอบใจมากนะลูก” บอกกับบุตรสาวสองคนน้ำตาคลอ

เกือบสองเดือนที่เขาเพียรฝ่ามาหาเพื่อศึกษานิสังใจคอ
ของดารณี ไม่ผิดหวังเลยเธออบอุ่น จริงใจ เป็นที่ปรึกษาได้ทุกเรื่อง
ช่วยคลายเหงา ในยามที่เขาไม่ทุกข์เรื่องลูกมักจะได้อ่านปริกาษาดีๆ เสมอ
บุตรสาวเธอสองคนก็อ้วนค้ำดีน่ารัก เรียบร้อย ในวัยเฉียดเลขห้า
ดารณียังสวยไม่สร้างเลย เขาหามานานแสนนานผู้หญิงที่จะเข้ามาเติม
เต็มในบั้นปลายชีวิต

วันนี้ดารณีต้อนรับเขาอย่างดีเหมือนเช่นเคย หากแต่วันนี้เธอ
กลับรู้สึกวุ่นวายใหญ่โตเคร่งขรึมผิดหูผิดตาไป ตรัยคุณนั่งนิ่งก่อนจะ
ตัดสินใจพูดบางอย่าง บางทีดารณีอาจจะคิดว่ามันเร็วไปแต่สำหรับเขา
แล้วไม่เลยอายุอานามเขาก็มากพอควรหากไม่รีบชีวิตของเขาก็จะค่อยๆ
ถอยหลังเช่นเดียวกับเธอในเมื่อมีโอกาสที่จะตัดทวงความสุขก็ขอทำซะ
เดี๋ยวนี้เลยดีกว่า

“มีอะไรหรือเปล่าคะคุณตรัย?” ดารณีเอ่ยถามเมื่อเห็นสีหน้าเขา
ผิดปกติ

“ผม... ผมมีเรื่องอยากบอกคุณ”

เธอซ่อนมองใบหน้าครุ่นคิดของเขา มีบางอย่างผิดแผกไปจากเดิม มันทำให้เธอรู้สึกใจเต้นขึ้นมา

“บอกดาได้เลยนะค่ะไม่ต้องกังวล” ดารณีเอื้อมกุมมือเขาไว้เพื่อให้กำลังใจ

ตรัยคุณสบตา แล้วรวบรวมความกล้าที่มี

“ดา... คุณกับผมเรามาแต่งงานกันไหม?”

ดารณียิ่งครุ่นหนึ่งแล้วตัดสินใจ มันดีหรือเปล่าหากต้องแต่งงานในช่วงอายุนานี้แล้ว

“คุณแน่ใจแล้วหรือคะคุณตรัย เราสองคนอายุก็มากแล้วแต่งงานเราคงอายเด็กแย่”

“ผมชอบคุณดาจริงๆ นะครับ ผมรู้สึกสบายใจทุกครั้งที่อยู่ใกล้คุณ มีความสุขทุกครั้งที่ได้พบกับคุณ หากคุณมาอยู่ข้างกายผมคงดีไม่น้อย”

“แต่เราอายุปุ่นนี้แล้วนะค่ะ ฉันเองก็ไม่อยากจะจัดงานแต่งงานใหญ่โตอะไรหรอก” ดารณีตอบเขา

ดวงตาฝ่ายชายทอประกาย หากเธอไม่ยอมจ้างงานใหญ่
อย่างเช่นที่พูดมา แสดงว่ายอมรับเขาแล้วใช่ไหม

“ดารณี คุณยอมที่จะมาอยู่ข้างกายผมแล้วใช่ไหม!” เขากมย้า
น้ำเสียงตื่นเต้น

“ค่ะ”

หนุ่มใหญ่คว้าร่างพอมบางมาโอบกอดไว้ เธอจะเป็นคู่ทุกข์คู่ยาก
ในบั้นปลายชีวิตของเขา

“คุณตรัยคุณเราไม่จำเป็นต้องจ้างงานใหญ่โตรอกนะคะ ฉันขอ
แต่งเจียบๆ มีเฉพาะคนรู้จักมาในงานก็พอได้ไหมคะ”

“ทำไมละดา ผมอยากทำให้มันสมเกียรติกับคุณนะครับ”

“ดาไม่ต้องการงานเลี้ยงใหญ่โตรอกคะมันไม่มีความหมาย แค่
แต่งเจียบๆ และจดทะเบียนสมรสกันก็พอจะ”

เขาพยักหน้ารับรู้ แล้วบอกลากลับบ้านเพื่อแจ้งข่าวนี้กับบุตรชาย
ทั้งสองคน เขาหวังว่าลูกชายตัวดีคงจะไม่มีปัญหาอะไร แต่คงไม่มี
ปัญหาอะไรโดยปกติระหว่างเขากับลูกก็แทบไม่ค่อยได้คุยกันเลย

ดารณีนั่งรอบุตรสาวสองคนในห้องนั่งเล่น เธอเองมีเรื่องอยากจะบอก ช่วงนี้ก็ไม่ค่อยได้พบหน้าลูกสาวคนโต สักเท่าไร อาจจะงานที่ยุ่งมาก

เสียงเครื่องยนต์ดังหน้าบ้านในช่วงหกโมงเย็นแล้วเงียบลง กังสดาลเปิดประตูลงมาจากรถท่าทางเหนื่อยอ่อน ผมเผ้ายุ่งเหยิง ร่วงบางก้าวเข้าด้านในเห็นมารดานั่งอยู่ในห้อง คนเป็นลูกรีบเดินเข้าหาแม่

“กั้งทำไมสภาพลูกเป็นแบบนี้ เสียงลูศส์นางแบบอันดับหนึ่งพอดี” ดารณีถามบุตรสาว กังสดาลเอนศีรษะซบไหล่แม่ด้วยความเหนื่อย

“ถ่ายแบบทั้งกลางวัน กลางคืนไม่ได้พักเลยคะแม่” ตอบเสียงเหนื่อยๆ

“หิวไหม รอแม่แป๊บนะ แม่จะไปเตรียมกับข้าวมาให้” ดารณีบอกแล้วลูกลุกทำหน้าที่

ร่างผอมบางก้าวออกมาจากครัวโดยยกแกงจืดลูกรอก ผัดเผ็ด หมูป่า พร้อมด้วยหมูทอดกระเทียม จัดวางเรียบร้อยตักข้าวให้กับ บุตรสาว กังสดาลรีบนั่งประจำที่ตักข้าวเข้าปากเคี้ยวด้วยความหิว

“แม่มีอะไรหรือเปล่าคะ” เธอถามเมื่อเห็นสีหน้าแม่เข้มขึ้นกว่า ปกติ

“ก็ไม่มีอะไรหรอกลูก แม่แค่มีเรื่องอยากจะบอกกั้ง”

เสียงเปิดประตูหน้ารั้วบ้าน ทำให้สองแม่ลูกหันมอง ไม่นานนัก สาวน้อยในชุดนักศึกษาก้าวเข้าสู่ตัวบ้านพร้อมสีหน้าไม่สບอารมณ์

“เป็นอะไรลูก ทำไมทำหน้าแบบนั้น?” ตารณีถามด้วยความแปลกใจ

“ก็ไฉนหน้าปากซอยลิคะแม่ มันขับรถแซวหนูมาตลอดทาง เลย!”

“ไฉ่ตัวไหนแซวเดี๋ยวพี่จัดการให้!” กังสดาลวางช้อนด้วยความ หงุดหงิด

“พี่กั้งไม่ต้องเลย พี่เป็นผู้หญิงนะไม่ใช่ผู้ชายจะไปทะเลาะกับพวกมันได้ยังงี้ล่ะ!” กรกาญจน์ดุฬสาวทันที

“ทำไมจะไม่ได้ พี่นะไม่ธรรมดาหรอกนะกั้ง ถ้าธรรมดาอยู่ไม่จนถึงทุกวันนี้หรอก!”

“ไม่ได้หรอกพี่กั้ง ยังงี้กั้งก็ไม่ยอมให้พี่ออกไปเสี่ยงอันตรายเหมือนเดิมอีก!” เธอยืนยันหนักแน่น

“แต่พี่ไม่ยอมหรอก ใครมาทำน้องสาวพี่พี่จะจัดการให้เรียบ”

กรกาญจน์สั่นศีรษะ ไม่อยากเชื่อว่าพี่จะต้อดังก่อนหน้าเคยเกิดเรื่องที่พี่ขับเธอออกสันขวัญแขวนไม่หาย หากเกิดเรื่องแล้วต้นเหตุเป็นเพราะเธออีกคงไม่มีวันให้อภัยตัวเองอีกแน่ เธอไม่มีวันให้พี่ไปเสี่ยงอีกหรอก

“พี่กั้ง! พี่นะเป็นนางแบบที่กำลังดังตอนนี้ละสิมไปแล้วเหอ หากวันไหนคนแถวนี้รู้ละก็พี่อาจจะโดนไล่ตามมากกว่ากั้งก็ได้นะ พี่ควรระวังตัวไว้บ้างแทนที่จะมาห่วงกั้งนะ” เธอพยายามเตือนพี่สาว

“ไม่มีไฉนหน้าไหนรู้หรอกว่าพี่เป็นใคร ดูลิเล่ห์สภาพนางแบบใหม่ กุ้ง” กังสดาลบอกลูกยี่นขึ้นหมุนตัวให้น้องสาวดู

“พี่ก็อย่าประมาทแล้วกันนะคะเสียเงินหนาทั้งหลายที่จ้างเซม็อบ พี่มันคงทำทุกวิถีทางที่จะได้ตัวพี่นั้นแหละคะ พี่ถึงได้ปลอมตัว กระเซอะกระเซิงซะขนาดนี้!”

“เอาละพอแล้วลูกกุ้งไม่ต้องห่วงหรอก พี่กั้งนะเขาเอาตัวรอดได้ เรานะหัดกระเซิงแบบพี่เขาบ้างก็ได้จะได้ไม่มีใครตามรู้ไหม?” ดารณี เตือนลูกสาวคนเล็กบ้าง

“หนูจะทำได้ยังงั้นละคะแม่ เขารู้ว่าหนูเป็นใครกันหมดแล้วแค่ใส่ ชุดนักศึกษาเขาก็รู้กันหมดแล้ว!” กรกาญจน์บ่น

ดารณีมองหน้าบุตรสาวทั้งสองคน แล้วยิ้มออกมา

“กุ้งหิวข้าวหรือเปล่าลูก” ถามบุตรสาวคนเล็ก

“นิดหน่อยค่ะ”

“เดี๋ยวแม่ไปตักข้าวให้นะ” ดารณีลุกขึ้น

“แม่ไม่ต้องคะ เดี่ยวกึ่งจัดการเองทำให้พี่กึ่งคนเดียวก็พอ” ร่างบางลุกยืนเดินเข้าไปตักข้าวในครีวออกมานั่งทานอาหารกับพี่สาว

ดารณีจับมือขึ้นหึงสลับกันไปมาด้วยความกังวล เธอไม่กล้าเอ่ยปากพูดเรื่องที่คุยกับตรัยคุณ พยายามสุดหัวใจเข้าปอดรวบรวมความกล้าเอาไว้ ยังไงก็ต้องพูดเรื่องนี้ให้ลูกรู้

“กึ่งกับกึ่งแม่มีเรื่องจะบอกลูกทั้งสองคน”

“เรื่องแม่กับคุณตรัยใช้ไหมคะ?” กังสดาลโผลงออกไปทันที

“พี่กึ่ง! ทำไมไปขัดแม่ละแม่กำลังจะพูดเลยนะพี่!” กรกาญจน์แก้มงแหย่พี่สาว

“ขอโทษนะคะ แม่พูดต่อเถอะคะ” อึ้งแง้งๆ ให้มารดา

“แม่กับคุณตรัยจะแต่งงานกันนะลูก”

สองพี่น้องวางช้อนในเวลาเดียวกัน มองหน้ามารดาน้ำตาคลอ ดารณีชะงักคิดว่าลูกไม่เห็นด้วยแต่กลับคิดผิดเมื่อสองสาวลุกยืนมานั่งข้างแล้วโอบกอดไว้

“แม่คะยินดีด้วยนะค่ะ” ทั้งสองคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน

“ชอบใจมากนะลูก” เธอสะอื้นให้ออกมา

คฤหาสน์หลังใหญ่พื้นที่กว่าสามสิบไร่ ถูกประดับประดาด้วยไฟและดอกไม้อย่างสวยงาม ตรัยคุณเดินตรวจรอบบริเวณเพื่อเช็คความเรียบร้อยอีกครั้ง งานแต่งเขาต้องการความเรียบง่ายแต่ใช้ว่าจะไม่ให้มีสิ่งใดอย่างน้อยอยากให้เกิดกับคารณี่ ไม่ได้เชิญแขกเหรื่อมากมายนักมีเพียงเพื่อนสนิทและญาติฝ่ายเจ้าสาวเท่านั้น

ร่างสูงหยดเย็นหลังบิดามองดูบรรยากาศแสนชื่นมื่น ดินสุรณัฏกระตุกยิ้มมุมปากเหมือนต้องการเยาะ ไม่อยากเชื่อว่าพ่อจะแต่งงานใหม่จริงๆ เขาเองไม่อยากขัดคออยากทำอะไรไม่ว่าอยู่แล้วในเมื่อมันเป็นความต้องการของพ่อ แต่อายุอานามพ่อก็ไม่ใช่น้อยไม่คิดว่าจะมาแต่งเมียเอาตอนนี้ ตัณหาขึ้นหน้าหรือโง่พาลให้หงุดหงิด เพราะเขาอยู่ในแวดวงสังคมไม่รู้จะเอาหน้าไว้ไหน

เตชษฎ์สาวเท้าออกมาจากตัวบ้านสายตาสบเข้ากับพี่ชาย แววดา
เย็นชาสีหน้าเรียบนิ่งเหมือนทุกครั้งไม่มีคำพูดใดๆ ต่อกัน และแล้วพี่
ของเขาก็เดินหนีหายเหมือนเช่นเดิม ชายหนุ่มมองตามแผ่นหลังที่รู้สึก
สะท้อนใจ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรพี่ก็ไม่เคยยินดียินร้าย
หรือสนใจเขาเลยสักครั้ง แม้จะพยายามพูดคุยหรือส่งสายตาให้มาก
เท่าไรก็ตาม

ถึงแม้จะได้ใช้นามสกุลร่วมกันแต่ทว่ากลับไม่มีความสุขเอา
เสียเลย พี่ชายไม่เคยพูดคุยเพราะเขาเป็นเพียงแค่ลูกชายของภรรยา
รอง มันเป็นเพียงความผิดพลาดของพ่อเลยทำให้เขาเกิดมา เมื่อแม่ก้าว
เข้ามาอยู่ที่นี้ได้สร้างปัญหาและความวุ่นวายเกิดเรื่องราวมากมายจน
เขากับพี่ไม่สามารถมองหน้ากันติด เหมือนมีกำแพงกั้นอยู่

หยุดยืนมองสนามหญ้าหน้าบ้านแววดาไหววูป ตั้งแต่ที่พ่อบอก
จะแต่งงานใหม่เขารู้สึกกระอักกระอ่วนใจ แต่พี่ชายกลับนิ่งเฉยเหมือน
ไม่รู้สึกรู้สา กับคำตอบที่บอกว่าตามใจพ่อเท่านั้น ร่างสูงสาวเท้าหยุด
เคียงข้างบิดา

“พ่อครับ ผมไปเรียนก่อนนะครับ” ชายหนุ่มบอกบิดาก่อนเดินไปเปิดประตูรถขับเคลื่อนออกนอกรั้วบ้าน

ตรัยคุณมอรรถยนต์เล่นหาย ลมหายใจทอดถอนออกมาเฮือกใหญ่ ยิ่งนานบ้านหลังนี้มีแต่ความเงียบเหงาว่างเปล่า บางครั้งมันเย็นยะเยือกจับชั่วคราวใจ จนทำให้เขาตัดสินใจเติมเต็มที่นี่

แปดโมงเช้ากรกฎจักรังกระหืดกระหอบเข้าสู่รั้ว

มหาวิทยาลัย คาบเรียนแรกแปดโมงครึ่งตึกอยู่ห่างจากป้ายรถเมล์ค่อนข้างมาก ถนนหนทางค่อนข้างเปราะเปื้อนมีน้ำขังอยู่แทบทุกที่ เพราะเมื่อคำคืนที่ผ่านมาฝนตก หญิงสาวเร่งฝีเท้าบนบาทวิถีในมหาวิทยาลัย รถยนต์คันหนึ่งแล่นผ่านอย่างไม่ทันระวัง

ซ่า!

น้ำขังกระเด็นใส่จนชุดนักศึกษาเลอะคราบโคลน ร่างบางยืนนิ่งดวงตาเบิกกว้างก่ดพันแน่นด้วยความโมโห ใครกันที่ขับรถไม่ดูตาม้าตาเรือเช่นนี้

เจ้าของรถรีบจอดด้วยความตกใจ เปิดประตูลงมาดู เมื่อพบว่า เป็นใครเขารีบเ้มปากเพื่อหลบอารมณ์ข้ตนเองไว้ ไม่อยากเชื่อว่า จะ บังเอิญพบกันอีกแล้ว

“อ้าว! นึกว่าใครน้องดรัมนี่เอง” เตชิชฎ์หยอกเ้า

คนโดนล้อนี้ขุ่นเคือง เมื่อเขาสร้างปัญหาแทนที่จะขอโทษ กลับมายุ้หยอกเ้าราวกับเธอเป็นเพื่อนเล่น ก้าวเข้ามาใกล้้งามือ หมายถึงจะตบเสียให้หายแค้น แต่สายตาของเขากลับจ้องมองบางอย่าง บนร่างกายเธอแทน กรกาญจม์มองตามสายตาเห็นเสื้อนักศึกษาเป้ยก ปอนแนบเนื้อจนเห็นผิวพรรณด้านใน

“ว้าย!” เธอร้องแล้วรีบยกมือปิดหน้าอกตนเอง น้ำตาลลด้วย ความอับอาย “เพราะนายฉันถึงได้เป็นแบบนี้!”

ไอ้หมอนี้นิสัยแย่ที่สุดเลย ไม่คิดจะช่วยเหลือยังทำให้เธออับอาย

“ทำไมต้องโกรธละไม่ได้ตั้งใจขอโทษแล้วกันก้” เตชิชฎ์รีบขอโทษ ทันที

“แล้วฉันจะทำยังงั้ มีเรียนตอนเช้าด้วย!”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน”เขาบอกปัดทั้งที่ใจอยากจะช่วยใจแทบขาด

เดชิษฐ์ยืนนิ่งแสวงหาไม่รู้ไม่ชี้เพราะศักดิ์ศรีค้ำคอ ช่วงเวลาในคาบเรียนเข้านักศึกษาริเริ่มเดินเข้ามา ทางเท้าคนเริ่มมากขึ้นและเธอคือดาวเด่น กรรกาญจกลายเป็นจุดสนใจอย่างช่วยไม่ได้ ดวงตาเรียวสวยกวาดมองผู้คนเห็นกระซิบกระซาบมองมา น้ำตาเริ่มเอ่ออับอายเสียจนไม่รู้จะเอาหน้าไว้ที่ไหน

“นายมันทุเรศ!”ตวาดเขาลั่นด้วยความไม่พอใจ

หันกายหนี เธอไม่ควรอยู่ที่นี้ให้กลายเป็นคำนิทาของนักศึกษาคนอื่น

“มานีก่อนกุง ไปแบบนี้ไม่ได้ตอนนี้คนเยอะแล้ว!”เดชิษฐ์รีบวิ่งท่อนแขนไว้เสียก่อน

ร่างบางเซปะทะแผงอกใบหน้าห่างกันเพียงแค่อึดใจความร้อนลมหายใจจรดใบหน้า สองคนต่างชะงักสบตากัน กรรกาญจรีบผลักดันเขาให้ออกห่างเมื่อได้สติเธอกำลังอยู่ในสถานการณ์ที่ล่อแหลมเสียแล้ว เดชิษฐ์รีบฉุดรั้งให้สาวเจ้าเดินตามมาที่รถแม้เธอพยายามขัดขึ้นในตอน

แรกแต่เพราะสายตาสายหลายคู่กำลังจับจ้องเลยทำให้หยุดตีนร่น ร่างบาง
ถูกยัดไว้ในรถ ชายหนุ่มทำหน้าที่สารพัดเคลื่อนออก

“นายจะพาฉันไปไหนนายเต!” เธอหันมาถามขณะรถแล่นอยู่บน
ท้องถนน

“จะพาไปหาเสื้อผ้ามารับเปลี่ยนนะสิก๊ว”

กรกาญจน์ในเงียบในรถ เธอไม่ชอบเขาเลยสักนิด แต่เวลานี้อย่าง
น้อยเธอก็มั่นใจว่าไอ้หมอนี้คงไม่เหมือนผู้ชายคนอื่นที่เอาแต่จ้องตาเป็น
มัน แต่ไม่คิดจะช่วยเหลืออะไรเลย เธอหลบซ้ำเสียงเสียวหน้า ไม่อยาก
เชื่อเลยใบหน้าเรียวคม คิ้วได้รูปแม่ไม่หนาмаกแต่พอเหมาะพอดี ริม
ฝีปากไม่หนาไม่บางแถมยังเป็นสีชมพู ดวงตากลมโต แพนตาองเงย
ยิ่งกว่าผู้หญิง ผิวขาวพอดูดี ๆ แล้วหมอนี้เป็นสเปคผู้หญิงสมัยนี้ชัดๆ
หน้าออกเกาหลีชะขนาดนี้

“มองอะไรขอบคุณผู้หญิง?” เตชิษฐ์เริ่มแซว

“เปล่า!”

“จริงหรือก๊ว หวังว่าเธอคงไม่หลงเสน่ห์เรานะ”

“หลงตัวเอง!” เธอแบ่ปากด้วยความหมั่นไส้

“ไม่ได้หลงตัวเอง แต่มีคนมาหลงต่างหาก!” เขาหัวเราะลั่น

“อื๊อ ยากจะอ้วก!”

“โห! อะไรเนี่ย ยังไม่ได้ทำอะไรเลยท้องแล้วเหรออ” ชายหนุ่มแก้ง
ล้อ

คนโดนล้อหันขวับจ้องมอง ไ้หมอนี่ ทะลึ่งเกินไปละ

เพียะ!

“ไ้ย้ย! เจ็บนะกุง!” เขาร้องหันมองหญิงสาว

“ก็ต้องการให้เจ็บไง!”

เพียะ!

อีกครั้งที่โดนฝ่ามือเธอ เขากำลังขับรถมาตีกันแบบนี้มันเสีย
สมาธิ

“มันเจ็บนะกุง!”

เพียะ!

คนตัวเล็กยังคงไม่ยั้งมือ

“หยุดนะกุง ถ้าไม่หยุดจะพาไปโรงแรมแทนร้านเลื้อยผ้า!” เขาเริ่มขู่

คนพึ่งหน้าแดงขึ้นมา ไม่นึกเลยว่าเขาจะกล้าพูดจาน่าเกลียดแบบ
นี้ออกมา คนอย่างกรกาญจน์ซ่าได้แต่หยามไม่ได้แบบนี้มันต้องเจอ

“ไอ้เต ไอ้ปากเสียแกอยากตายใช่ไหมฮะ!” ลงมือกระหน่ำตีไม่
หยุด

“เฮ้ย! มันเจ็บนะ!” ซาหนุ่มร้องลั่น

เตชษฎีรีบหลบเป็นพัลวันแล้วจอดรถเทียบข้างทางคว้าข้อมือสอง
ข้างจับไว้แน่นไม่ปล่อย คนตัวเล็กหอบโยนด้วยความเหนื่อยอ่อน
สายตาเขากำลังจ้องมองใบหน้าอีกฝ่ายแล้วมันดันไล่ตามล่าคองจนถึง
เลื้อยเปียกน้ำมองเห็นทรวงตรงด้านใน

กรกาญจน์ชะงักงันมองตามสายตาแล้วกัดฟันแน่น ไม่เข็ดเลยใช่
ไหมเธอเพิ่งชัดไปหายรอบ ยังจะหาเรื่องลามกที่สุด

“กรี๊ด! ไ้บ้ากาม ลามก!”

เสียงกรี๊ดร้องทำเอาคนหลับตาแน่น เขาแทบเป็นบ้าเพราะเธออยู่
แล้ว

“หยุดร้องเดี๋ยวนี้ะกุง ถ้าไม่หยุดฉันจะจูบเธอในรถนี้ละ!” เติชษฎ์
ชูทันที

คนโดนจู๋หยุดร้องจ้องมองราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ กล้าพูดจา
แบบนี้อีกแล้ว มือสองข้างถูกพันนาการไม่สามารถทำอะไร ยังเหลือ
ศีรษะตัวเองนี่แหละโยกตัวโขกเข้าเต็มที่

โป๊ก!

“อ๊อ! มันเจ็บนะไว้ย ทนไม่ไหวแล้ว!” ชายหนุ่มร้องลั่น

กระซอกข้อมือจนร่างบางเข้าใกล้ฉกรรึมฝึปากจนอีกคนไม่ทั้งตั้ง
ตัว คนโดนจู๋ดวงตาเบิกกว้างอย่างไม่ทันคิด มือสองข้างยกขึ้นผลักดัน
ด้วยความตระหนก เหมือนลมหายใจมันกำลังถูกกลืนหาย

“อ้อ!” เธอตรงประท้วงอย่างอ่อนแรง

เขาชอบเธอตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบในการประกวดดาวและเดือนมหาวิทยาลัย ผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ร่าเริงสดใส บรรยากาศรอบๆ ตัวเหมือนมีดอกไม้หลากหลายสีล้นเบ่งบานอยู่ตลอดเวลา ยิ่งมองมันทำให้เพลินจนอดยิ้มไปด้วยไม่ได้ แม้นิสัยเธอออกจะห้าวนิดๆ แต่สุดท้ายแล้วเขากับภรรยาจึงกลับได้เป็นดาวและเดือนเคียงคู่กันในช่วงปีนั้น หลายครั้งเขานึกอิจฉานักศึกษาชายคนอื่นที่กล้าสารภาพความรู้สึกตนเองกับเธอ มอบของขวัญมากมายให้ แต่สำหรับเขากลับไม่กล้าทำอะไรเลยแค่จะพูดดีด้วยยังยาก คอยแต่หาเรื่องทะเลาะเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกที่มีเอาไว้เท่านั้นเอง

ตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ร่างกายมันร้อนผ่าวเหมือนหายใจไม่ออก เร็วแรงถูกกลืนหายเพียงเพราะจุมพิตอย่างไม่ทันตั้งตัว เธอกำลังจะตายใช่หรือเปล่า เธอพบกับเขาครั้งแรกในวันประกวดดาวและเดือนมหาวิทยาลัย รู้สึกอิจฉาหน้าตาของเขา เพราะมองที่ทีก็ไม่มีเบื่อเวลาเราเดินสวนทางมักเห็นเขาถูกล้อมไปด้วยนักศึกษาหญิง ในมือมักจะถือขนมเสมอเพราะมีสาวมาให้ประจำ เธอไม่เข้าใจความจริงอยากพูดดีด้วยอยากทำความรู้จักกับเขาให้มากกว่านี้ แต่ทุกครั้งที่ถูก

กลิ่นแก้ม্পบเจอแต่คำพูดประชดประชันเป็นประจำ มันเลยทำให้ไม่
อยากญาติดีกับเขา

น้ำตามันเริ่มเอ่อเขาทำแบบนี้เพราะอะไร รู้บ้างหรือเปล่าหัวใจ
ดวงนี้มันหวั่นไหว เธอไม่อยากเป็นของเล่นของใคร จวบแรกตันเสียให้
ผู้ชายที่ตัวเองชอบ แต่เขาไม่เคยชอบหน้าเธอเลยสักนิด ถอนริมฝีปาก
จ้องมองใบหน้าหญิงสาวเห็นหยาดน้ำตากำลังไหลริน รู้สึกตัวทำผิดลง
ไปแล้วชายหนุ่มชะงักสีหน้าไม่สู้ดี อยากจะขอโทษออกมาแต่ไม่กล้า
เมื่อครู่เขารู้สึกดีมากแค่ไหนอยากให้เธอรู้จริงๆ

“นายเต นายมันคนฉวยโอกาสทำไมทำกับฉันแบบนี้!” เธอต่อว่า
แล้วตึงประตูรถ ไม่อยากอยู่อีกแล้วมันอึดอัด

กึก! กึก!

เธอเปิดไม่ออกเพราะมันล็อคอัตโนมัติ นอกจากเจ้าของรถจะ
ยอมปลดให้ ร่างบางหันกายจ้องมองเขาทั้งน้ำตา

“เปิดนะ!”

“ไม่มีทาง!” ชายหนุ่มยืนยันเสียงหนัก

“นายต้องการอะไรจากฉัน!”

“ฉันไม่ได้ต้องการอะไรจากเธอเลยกุง” น้ำเสียงเขาอ่อนลง

“แต่นายรังแกฉัน!” เธอตัดพ้อเสียงสั้น

ชายหนุ่มไม่ตอบแต่กลับเคลื่อนรถออกแทน เขาเองก็เขิน
เหมือนกัน ไม่เคยคิดเหมือนว่าตนเองจะกล้าทำแบบนี้กับเธอ ใจกล้า
บ้าปิ่นเกินไปแล้วเวลาอารมณ์ซุ่มมั่วเข้าครอบงำ

“จะไปไหนอีกละ ฉันไม่ไป!”

“จะพาไปซื้อเสื้อผ้า จะได้ไม่โป๊ไง!”

ไม่ยากเถียงอีกแล้วพูดแต่ละคำทำให้เธอเสียหายตลอด คอยดู
เธออย่าให้ถึงที่เธอบ้างก็แล้วกัน

////////////////////////////////////

บทที่ 2

สงครามเริ่มก่อตัว

งานแต่งงานเล็กๆ ถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่าย ค่าคืนดวงไฟในสนามหญ้าหน้าบ้านส่องแสงสว่าง แยกในงานล้วนแต่เป็นคนสนิทเท่านั้น แม้กัสดาลอยากจะถ่ายรูปลูกกับแม่แต่ไม่กล้าพอจะทำให้งานเล็กๆ กลายเป็นข่าวใหญ่เสียเปล่าๆ สองสาวพี่น้องยืนต้อนรับแขกหน้าซุ้มประตูทางเข้า โดยเจ้าบ่าวเจ้าสาวใส่ชุดไทยรอทักทายอยู่ด้านใน

กรกาญจน์กวาดสายตามองหา เธอรู้ว่าอาตריךคุณมีบุตรชายสองคนเหมือนกัน แต่ทว่าในวันนี้ยังไม่เห็นหน้าทั้งคู่เลย ไม่อยากคิดสองคนอาจไม่ต้อนรับมารดาเธอก็ได้

“กัังยังไม่เห็นลูกชายอาตריךเลยคะ” กรกาญจน์บอกพี่สาวเสียงเศร้า

“เดี๋ยวเขาก็มา กัังไม่ต้องห่วงหรอก แม่เราน่ารักจะตายยังโง่ลูกชายอาตריךต้องชอบแม่เราอยู่แล้ว”

ร่างสูงมองตัวเองในกระจกอีกครั้ง ชุดสูทสีขาวที่แม่บ้านเตรียมให้สวมพอดีตัว ไม่อยากร่วมงานในวันนี้แต่ก็ไม่อยากทำให้พ่อเสียใจ ถึงแม้ท่านจะไม่ได้รักเขาเลยสักนิด เดินลงจากชั้นบนได้ยินเสียงดนตรีคลอเบาๆ งานคงเริ่มและแขกคงทยอยกันมาแล้ว เตชชัยก้าวออกมานอกตัวบ้านเดินเข้างานสีหน้าเหนื่อยอ่อน ดวงตากวาดมองรอบๆ ไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นหรือชื่นชมเลยสักนิด

กรกาญจน์ชะงักเมื่อสายตาหยุดลง หมอนั้นมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ร่างบางรีบวิ่งเข้าหาทันที กังสดาหลม่งตามน้องสาวด้วยความตกใจ

“นายมาทำอะไรที่นี่นายเต!” เธอถามเขาเสียงลั่น

ชายหนุ่มมองสาวน้อยในชุดเดรสเกาะอกสีขาว ผมถูกรวบไว้ครึ่งหนึ่งติดด้วยโบว์สีเดียวกับชุด ใบหน้าถูกแต่งแต้มโทริสชมพูอ่อน รองเท้าส้นสูงสีครีมประดับหัวใจมีมุกล้อมรอบ วันนี้เธอดูสดใสน่ารักจนทำเอาตะลึง ร่างสูงยืนนิ่งเหมือนดังต้องมนต์สะกดพักใหญ่กว่าจะเรียกสติกลับมาได้

“มางานแต่งงานไงถามได้!” ชายหนุ่มเริ่มทวน

“นายเป็นญาติใครหานายเต ถึงได้เข้ามาในงานได้วันนี้เขาให้
เฉพาะญาติสนิทเข้ามานะ!”

“ฉันเฝ้าแหละญาติสนิทเจ้าบ่าวในงาน” เตชิษฐ์บอก

ตรัยคุณชำเลื่องมองเห็นบุตรชายจึงกวักมือเรียก ร่วงสูงก้าวตาม
คำสั่งบิดามายหยุดข้างๆ กรกาทูจ้องมองด้วยความแปลกใจ เธอรีบ
เดินตามไปอยากรู้เรื่องราว โดยกังสดาลตามมาสวมทบอีกคน

“กึ่งนี้ลูกของอานะ ชื่อเตชิษฐ์เรียกเจ้าเตเฉยๆ ก็ได้”

หญิงสาวชะงักงันเหมือนหินหล่นทับ ไม่อยากเชื่อว่านี่คือเรื่องจริง
เธอกำลังกลายเป็นพี่น้องกับนายเตชิษฐ์

“สวัสดิ์ค่ะพี่ชื่อกึ่งนะ เป็นพี่สาวของกึ่งจ๊ะ” กังสดาลแนะนำตัว
แล้วระบายยิ้มด้วยความยินดี

“สวัสดิ์ครับผมเดครับ”

ชายหนุ่มยิ้มเก้อ กับเหตุการณ์ที่เพิ่งรู้สร้างความประหลาดใจ
มากจนแทบตั้งรับไม่ทัน เฉกเช่นเดียวกับผู้หญิงอีกคน ตอนนี้อย่างเหมือน

สมองเธอมีนางลับสน โฆษกประจำงานเริ่มดำเนินพิธีการต่อ เตชะญ์
ก้าวเข้ามายืนเคียงข้างสาวที่ตนเองชอบ

“เกิดอะไรขึ้นทำไมเธอไม่เห็นบอกฉันถึง ว่าแม่เธอกับพ่อฉันชอบ
กัน!” ชายหนุ่มถาม

“ฉันไม่รู้ที่ว่านายเป็นลูกอาตริย์คุณ”

“แบบนี้เราก็คือพี่น้องกันนะสิ”

“จะบ้าเหรอ ใครจะเป็นพี่น้องกับนายกันฉันยังเรียกพ่อคุณว่าอา
อยู่เลย” เธอรีบแย้ง ใครอยากจะเป็นพี่น้องกับหมอนี้กันเหม็นชะเถอะ

“เหรอ งั้นก็ดีสิ เพราะฉันก็ได้ให้เธอมาเป็นน้องเหมือนกัน!”
เหมือนถ้อยคำจะประชด แต่ภายในใจเขากลับคิดอีกอย่าง ใครอยากได้
น้องสาวสิ่งที่ต้องการมันตรงข้ามกันเลยต่างหาก

“นี่นายเต!” เธอเริ่มขึ้นเสียง

“ซูว์ เบาๆ หน่อย” เขารีบปราม

เสียงผู้คนภายในงานเริ่มฮือฮาเมื่อนักธุรกิจหนุ่มรูปงามอย่างติน
สุรณ คักดิ์ราชย์ธำรง เจ้าของบริษัทเปียร์คาสโนว์ และพับอีกมากมาย
ก้าวเข้าสู่งานโดยคองนางแบบสาวสวยกำลังโด่งดัง ริชา โมรีน่า กาเรช
ชายหนุ่มก้าวเดินนั่งลงบนโต๊ะไวโอพี กระตุกยิ้มมุมปาก ผู้คนในงานจ้อง
มองรู้สึกได้ถึงความฉีกแพกแปลกไป เมื่อนางแบบโมรีน่าและตินสุรณ
กำลังสวมชุดดำเข้ามาในงาน

กังสตาลจำถึงสองคนแววตาขุ่นเคือง ริชาปรายตามองไม่ได้
สนใจกับยัยแว่นซีห์เร่ ผิดกับอีกคนที่ซ่อนสายตามองและรู้สึกตัวขึ้นใน
ทันใด ตินสุรณลุกยืนขบกรามความแค้นเคืองเรื่องในอดีตขึ้นมาทันที

“ไ้บ่ากาม!”

“ยัยผู้หญิงนิสัยแย่!”

“ใช่แล้วทำไม!” กังสตาลยื่นกอดอกทำทนาย

ตินสุรณจับเรียวแขนคู่อริกระชากร่างเข้าหาตนเอง แววตาดุดัน
เรื่องคราวนั้นยังไม่ได้เอาคืน ทำกับเขาไว้เจ็บแสบมาก

“อย่ามาหยาบค้าย ไ้คนทุเรศ!” หญิงสาวผลักอกเชิดหน้า

“เธอบังอาจมากนะ กล้าดียังไ้มาหยามฉ้ฉนถึงที่นี้!”ชายหนุ่ม
ตวาดลั่น

ริชาลุกขึ้นยืนด้วยควมงุนงง เกิดอะไรขึ้นระหว่างสองคนนี้ ผู้คน
ในงานต่างมุงดูทั้งสองด้วยความสนใจ จนร้คุณต้องรีบมาห้ามทัพ
พร้อมกับเจ้าสาว

“ตินอย่า น้ลูกสาวคุณดารณี”ร้คุณรีบอธิบายให้บุตรชายฟัง

ชายหนุ่มขบกรามแน่น ยอมปล่อยมือเป็นอิสระ ดีเหมือนกันใน
เมื่อจะเป็นครอบครัวเดียวกันแล้วโอกาสแก้แค้นยังอีกเยอะ เขาจะไม่
วันให้คนพวกนี้อยู่อย่างสงบสุขในบ้านหลังนี้แน่

“ก้มีเรื่องอะไรกันเธอลูก”ดารณีถามเสียงเครือ

“ไม่มีอะไรหรอกคะแม่ ไม่ต้องตกใจนะคะ”ก้สตาลปลอบมารดา
เธอเองว่าความด้วยเลยทำให้งานวุ่นวายแล้ว

เดชิฎ์ยืนมองเหตุการณ์ ไม่กล้าเข้าไปก้าวก่ายเขาไม่มีสิทธิ์จะ
เข้าไปยุ่งวุ่นวายเลย ชายเสื้อถูกจับไว้ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงอาการสั่นเบาๆ

จากหญิงสาว เขาหันมองเห็นเพื่อนสาวกำลังลั่นน้ำตาคลอ ด้วยความ
ด้วยความสงสัยหันกายหาเธอ นี่ตนเองกำลังทำอะไรผิดไปหรือเปล่า

“เป็นอะไรไปกุง ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเธอเลยนะ ทำไมถึงทำหน้าที่
เหมือนจะร้องไห้” ชายหนุ่มพยายามปลอบ

“นายเตเรากลับ ทำยังไงดี....” กรกาญจน์น้ำเสียงลั่นพร่าจับใจ
เขาไว้แน่น ร่างกายมันสั่นโดยอัตโนมัติ

ชายคนนั้นเธอจำได้ดี เขาพยายามซื้อตัวเธอไปนอนด้วยที่พับ
ทำไมต้องเป็นลูกอาตริย์เธอควรทำยังไงดี ไม่อยากให้แม่รู้เรื่องนี้ กลับ
ไม่สบายใจทั้งที่เพิ่งจะแต่งงานกันแท้ๆ ถึงว่ามันแปลกๆ ที่อาตริย์คุณไม่เคย
พาลูกชายสองคนมาให้เห็นเลย บอกเพียงแค่ลูกสองคนเห็นด้วย
กับงานในครั้งนี้

“กลัวอะไร”

“ผู้ชายคนนั้น” กรกาญจน์ชี้ไปที่พี่ชายของเธอ

เดชะภูหันมองทางพี่ชายตนเอง ก็น่าจะกลัวอยู่หรอกเพราะ
แม้กระทั่งเขาเองก็รู้สึกกลัวสายตาเย็นชาคู่ นั้นอยู่บ่อยๆ พี่ตินไม่ค่อย

พูดคุยกับใครทำแต่งงาน กว่าจะกลับถึงบ้านก็เที่ยงคืนหนึ่งทุกที บ้าง
ครั้งก็หิวสาวติดมือมาด้วย เรื่องงานแต่งงานในครั้งนี้พี่ก็ไม่ได้คัดค้าน
พ่อเลย ส่วนเขาเองรู้อยู่แล้วว่าไม่มีสิทธิ์จะพูดอะไร

“มีอะไรหรือเปล่าบอกเราได้ไหมก๊วย” เขาเอ่ยถาม เมื่อเห็นสีหน้า
ของเธอไม่ค่อยดีเท่าใดนัก

“ผู้ชายคนนั้น เคยขอซื้อเราไปนอนด้วย”

“ฮะ!” เติชชฎีร้องลั่นด้วยความตกใจ

สิ่งที่กรกาญจน์พูดเรื่องจริงเธอ เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลยเพราะไม่
สนิทสนมกัน ต่างคนต่างอยู่กันมานานแล้ว เงินที่ใช้ก็โอนเข้าบัญชีให้ทุก
เดือน ทุกวันนี้พี่ดินรับผิดชอบทุกอย่างในบ้าน และดูแลทุกคน ส่วนเรื่อง
ส่วนตัวนั้นไม่เคยรับรู้กันและกันเลยสักนิด ใครจะคิดว่าพี่จะซื้อผู้หญิง
มานอนด้วย

“ก๊วยเราว่าพี่ดินคงไม่ทำอะไรเธอแล้วละ เพราะตอนนี้เรากำลังจะ
กลายเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว” ชายหนุ่มปลอบแม่จะไม่แน่ใจนัก
เพราะพี่ดินไม่เคยสนใจใครด้วยแม้แต่พ่อตัวเองก็ตาม

“แนใจเหรอ กุ้งไม่เชื่อเหรอ” แวตากังวล

กั้งสดาลหืกออกมาจากวงสนทนา เดินมายืนข้างนอกสาวจับมือเพื่อปลุกปลอบ โชคชะตาเล่นตลกหรือยังไ้กัน แต่ถ้าหากเธอรู้ความจริงก่อนหน้านี้ ก็คงไม่ห้ามมารดาอยู่ดี ความสุขของแม่เธอไม่คิดขัดขวางอยู่แล้ว

“พี่กั้ง กุ้งจะทำยังไ้ดี!” หันมองพี่สาวน้ำตาคลอ

“ไม่ต้องห่วงกุ้ง พี่อยู่ทั้งคนถ้าไ้บ้านั้นทำอะไรพี่จะจัดการเอง!”

เดชษฎ์หันมองพี่สาวของกรกาญจน์ เธอช่างกล้าหาญ แต่ยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพี่ชายเขาอีกมากนัก พี่ตินไม่ใช่คนยอมใคร

“ผมว่าพี่ตินคงไม่ทำอะไรเหรอมั้งครับ ทางที่ดีเราอยู่กันอย่างสงบอย่าไปคิดต่อกรพี่เขาเลยดีกว่า” เดชษฎ์บอกแล้วยิ้มแห้งๆ

“พี่ไม่เคยคิดทำอะไรอยู่แล้ว ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่คิดลวนลามน้องสาวพี่!”

ดารณีเห็นบุตรสาวสองคนแยกออกห่างความกังวลเริ่มแผ่ซ่าน เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า ทำไมถึงไ้มีท่าทางไม่ชอบใจกับคุณตินสุรณ

สักเท่าไร ไม่อยากให้เกิดเรื่องบาดหมางเลย อีกหน่อยต้องอยู่ด้วยกัน
แบบนี้ แววดาแม่ส่งมาถึงลูกกัสดาลรีบจูมือน้องสาวเข้ามาร่วมวง
คนเป็นพี่บีบมือน้องเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ

“ไปเถอะก๊วย เพื่อแม่นะ!”

“คะพี่ก๊วย”

สองร่างเดินมาหามารดาโดยมีเตชะญ์ตามติดมาด้วยอีกคน
ดารณียิ้มออกมาด้วยความยินดี

“คุณติดนี้ลูกสาวบ้างสองคนคะ”

ตินสุรณกระตุกยิ้มมือสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกง

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” ขึ้นเสียงสูง ปรายตามองแล้วยิ้มอย่างมี
เลศนัย กรากัญจีรับหลบสายตา

“เช่นกันคะ ยินดีมาก!” กัสดาลรีบพุดแทรกเอาตัวบังน้องสาวไว้

“ผมว่าเรามาถ่ายรูปครอบครัวกันดีกว่านะ” ตรัยคุณเสนอ

สองครอบครัวยื่นเรียงเพื่อถ่ายรูปพร้อมกัน กังสดาลรีบดันน้องสาวให้ออกห่างโดยเอาตัวเข้าแทรกเพื่อกันเขา ดินสุรณียิ้มชอบใจยิ่งหวังเขาจะยิ่งแกล้งเอาให้สนุกไปเลย สีหน้าของพี่ชายทำให้เดชะภูติงรังกรกาญจน์มาขึ้นข้างตนเองแทน คงไม่ผิดจากที่ทั้งสองสาวพูดพี่ชายเขากำลังต้องการเอาชนะ จะปล่อยผู้หญิงที่ตนเองชอบตกเป็นของคนอื่นไม่ได้เด็ดขาด

สองร่างเบียดกันไปมากังสดาลนึกโมโหกระพือลงบนเท้าหนาของเขาแต่ดันหลบได้ เอวบางถูกรวบไว้รั้งให้แนบชิดหญิงสาวชะงัก ผู้ชายคนนี้น่ารังเกียจฉวยโอกาสขนาดคำทอเธอว่าชี้ให้เธอยังจะทำร่มร่วม

“ถอยออกไปนะ!” กระซิบเสียงดู

“ไม่ถอยจะทำไฉน” เขากระซิบกลับมา

ช่างภาพกดชัตเตอร์ เสร็จเรียบร้อยทุกคนแยกออกจากวง ดินสุรณียิ้มแกล้งชำเลืองมองทางกรกาญจน์เพื่อกระตุ้นต่อมคู่อธิตตนเอง กังสดาลยื่นขวางแววตาขุ่นเคือง ส่วนกรกาญจน์รีบหลบหลังเพื่อนชายด้วยความหวาดกลัว

“ตกลงคุณจะหาเรื่องกันใช่ไหมฮะ!” กังสดาลตะโกนอย่าง
เหลือออก

“ผมไปทำอะไรให้มึนหัวครับ” ชายหนุ่มแสวงตีหน้าเซ่อ

“ฉันขอเตือนนายเป็นครั้งสุดท้ายว่าอย่ามายุ่งกับน้องสาวของฉัน
เด็ดขาด!”

“แล้วผมไปยุ่งตอนไหนหรอ?” ยักคิ้วเหมือนผู้ชนะ

ดารณีมองดูการโต้เถียงของบุตรสาวน้ำตาคลอ ยังไม่ทันได้ร่วม
บ้านก็ทะเลาะกับบุตรชายสามีเสียแล้ว แบบนี้จะสงบกันได้อย่างไร เธอ
กำลังสร้างปัญหาให้เขาหรือเปล่า กังสดาลหันมองแม่รู้สึกผิดขึ้นมาจึง
เงิบเสียงก้มหน้าดูหลุบตามองพื้น ตรัยคุณเดินมาจับไหล่ภรรยาใหม่

“แม่คะ กังขอโทษนะคะ” กังดาลบอก พร้อมกุมมือแม่ไว้

คนเป็นแม่หันมองทางบุตรชายสามี

“ขอโทษแทนลูกสาวฉันด้วยนะคะคุณติน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ถือสา”ชายหนุ่มบอกปิดตัวต๋อยตามอง แล้วยิ้มเยาะชั่วคราวก่อนปรับสีหน้าตามเดิม

“คุณตาไม่มีอะไรหรอก แค่นี้ก็... ทะเลาะกันแค่นั้นเอง เราไปร่วมงานกันต่อเถอะ”ตรัยคุณต๋อยจับมือต๋อยขึ้นเวที

กังสดาลเช่นเขียวเคี้ยวฟัน เพราะผู้ชายคนนั้นเพียงคนเดียวทำให้แม่ต้องเสียน้ำตาในวันแต่งงาน ต๋อยตามองเขาคอยดูเธอจะเอาคืนให้หนักกว่าวันนั้น เขาให้สัญญาพันธ์ไม่ต้องใช้งานจะได้ไม่ลามกกับใครอีก

ร่างสูงขยับกายจะเข้าหาหญิงสาวอีกครั้ง แต่คราวนี้กลับถูกนางแบบริซ่าเข้ามาขวางแขนดึงรั้งให้ร่วมโต๊ะเหมือนเดิม กังสดาลมองตาม ยัยริซ่าก็เหมือนกันบังอาจมาร่วมงานแต่งแม่เธอแต่ดันใช้ชุดดำมาไม่ใส่ก็บุญเท่าไรแล้ว อาตรรักคุณเองก็เหมือนไม่ให้ความสนใจกับลูกชายตนเองเท่าไรนัก บ้านนี้มันยังไ้กันแน่นความสัมพันธ์ของครอบครัวมันดูแปลกๆ พิกุล

งานทุกอย่างดำเนินไปได้ด้วยดีจนจบ แยกหรือเดินทางกลับกันแล้ว กรกาญจน์ยังคงช่วยงานอยู่เพราะไม่อยากให้แม่ต้องมาเหนื่อย

“กู้งไปพักก่อนเถอะเดี่ยวพี่จัดการเอง พรุ่งนี้มีเรียนไม่ใช่หรอ เรานะ” กังสดาลเตือนน้องสาว

“ไม่เป็นไรค่ะพี่กั้ง พรุ่งนี้กู้งมีเรียนปาย”

เดชะภูงักวามหาหวนใจตนเองทันที เมื่อได้ร่วมขายคาบ้าน เดียวกันแล้ว อีกหน่อยคงได้ทำความรู้จักสนิทสนมกันมากขึ้น เขาคงมีโอกาสสานสัมพันธ์

“เตช่วยนะกั้ง” ชายหนุ่มบอกแล้วช่วยเก็บของขวัญชนเข้าสู่ตัว บ้าน

เจ้าบ่าวของงานเปลี่ยนเสื้อผ้าลงมาจากห้อง ตอนนีเขามามัด ถือตามจารีตประเพณีเหมือนก่อน เคยแต่งงานมาครั้งหนึ่งคงใช้เป็นคู่ ข้าวใหม่ปลามันเหมือนใครๆ ตรัยคุณเห็นบุตรสาวภรรยากำลังทำงาน จึงเดินเข้ามาหา

“หนูกั้งกับหนูกั้งขึ้นไปพักผ่อนเถอะ พี่ง้ายของเข้าบ้านวันนี้ยัง ไม่ได้จัดเลยไม่ใช่หรอ ข้าวของไม่ต้องเก็บหรอกบ้านเรามีคนใช้เยอะแยะ

ไป ไปนอนเถอะมันดีก็มากแล้ว” ไม่วายหันมองทางบุตรชายคนเล็ก
“แกด้วยเจ้าเตไปนอนได้แล้ว”

“ครับพ่อ” ชายหนุ่มรีบคำเดินเข้าบ้านก่อนสองสาว

“ถ้าอย่างนั้นกึ่งกับกึ่งไปนอนก่อนนะคะ” สองพี่น้องสาวเท้าเข้าสู่
ตัวบ้าน

กังสดาลจุ่มือน้องสาวเข้าสู่ตัวบ้าน ระหว่างเดินไม่วายชำเลื่อง
มองไปทางดินสุรณ ผู้ชายคนนั้นกำลังเฝ้าอยู่กับนางแบบสาวที่ตัวเอง
ควงมา คือนั่นคงไม่มาว่านวายอะไรอีกเบาใจได้เยอะ เตชิชฎีมองบิดาเห็น
แววตาขุ่นเคืองเขาไม่อยากจะอยู่ดูสถานการณ์ล่อแหลม เคยเห็นบิดา
ทะเลาะกับพี่ชายมาก่อนแม้มันไม่ดูรุนแรงเท่าไร แต่มันกลับสร้าง
ความรู้สึกเจ็บในใจได้ดี ครบครันเขาไม่ทำไม่ถึงไม่เหมือนคนอื่น
เลย

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูกั๊งสดาลเดินไปเปิดเห็นน้องสาวยืนกอดหมอนอยู่
แม้จะยิ้มออกมาแต่กลับเห็นความผิดปกติบางอย่าง

“พี่กั๊ง คินนี่ขอกุ๊นอนด้วยคนนะ” กรกาญจน์บอกพี่สาวเสียงสั้น

“มีอะไรหรือเปล่า” เธอถามน้อง จ้องมองสีหน้า

“ไม่มีหรอกค่ะ กุ๊แค่กลัว”

“กลัวอะไรเธอ หรือว่าไ้บ้านนั้นมันมายุ่งกับกุ๊อีกแล้ว!”
กั๊งสดาลถามลั่นสีหน้าไม่พอใจ

“ไม่ใช่ค่ะ กุ๊แค่กังวลเลยอยากมานอนกับพี่กั๊งเท่านั้นเอง” หญิง
สาวรีบแก้ตัวไม่ยอมให้มีเรื่องราวในวันที่แม่แต่งงาน กลัวแม่ไม่สบาย
ใจ

“งั้นก็เข้ามาเถอะ” เปิดประตูให้กว้างมากขึ้นเพื่อให้น้องสาวเข้ามา

กรกาญจน์ก้าวเข้าด้านในนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ทำเอาขวัญเสีย
หัวใจยังเต้นตุบๆ เหมือนจะทะลุออกนอกกร่าง พี่ชายคนใหม่ดันมาเคาะ
ประตูหน้าห้อง สีหน้าเรียบนิ่งแต่แววตาราวกับสัตว์ป่า เหมือนเขากำลัง
เล่นไล่จับ

“เธอนอนห้องนี้เหรอ?” คุณตินสุรณัฏฐาถามเธอมาเช่นนี้ และนี่คือ เหตุผลที่ทำให้เธอกลัว

ไม่กล้าบอกอะไรกับพี่สาวกลัวจะอาละวาด เป็นห่วงแม่ก็ห่วง ไม่รู้ว่าเธอจะเอาตัวรอดได้สักแค่ไหน ยังหาทางออกให้ตนเองไม่เจอเลย ผู้ชายคนนั้นทำไมถึงได้ร้ายกาจขนาดนี้

คนเป็นพี่หันมองน้องสาว ทั้งสีหน้าแววตาดูกังวลอย่างไรชอบกล ใครจะคิดล่ะว่าไต่ปากามโรคจิตกลับกลายเป็นพี่ชายคนโตของบ้าน เรา กลายเป็นครอบครัวเดียวกัน แต่ดูเหมือนเขาไม่ค่อยพอใจกับการ แต่งงานครั้งนี้สักเท่าไร แถมยังเหมือนมีเรื่องบาดหมางกับอาตริย์คุณ เสียด้วย

“ก๊วยพี่เก็บเสร็จแล้ว เดี่ยวพี่ไปอาบน้ำก่อนก๊วยนอนได้เลยนะ”
กังสดาลบอกน้องสาว

กรกาญจน์ขึ้นเตียงตามคำสั่งพี่สาวแล้วเอนกายนอนลง กังสดาล เดินเข้าห้องน้ำเพื่อจัดการธุระส่วนตัว เมื่อออกมาเห็นน้องสาวหลับใหล เรียบร้อยไปแล้ว ร่างบางนั่งลงหน้ากระจกบำรุงผิวหน้าด้วยความ เครื่อสำอางราคาแพง เพราะใบหน้านี้ใช้สำหรับหาเงินใช้จ่ายใน

ครอบครั้ว เมื่อเสร็จแล้วจึงเติมต่อด้วยสิวปลอม โดยไม่ลืมพกแว่นตาไว้กับตนเองเพื่อกันพลาดเธอไม่อยากให้ใครรู้ตัวตนที่แท้จริง สำนวนตัวเองเสร็จแล้วจึงเอนกายลงนอนข้างน้องสาว

กลางดึกอาการคอแห้งเริ่มถามหาทำเอานอนไม่หลับ ร่างบางลุกนั่งยังคงอยู่ในอาการง่วงงุนไม่หาย สุดท้ายจำต้องออกจากห้องเปิดประตูเดินถึงระเบียงบันไดสองเท้าชะงัก อาการง่วงนอนหายสนิทเมื่อได้ยินเสียงแปลกๆ เธอก้าวเดินต่อดวงตาเบิกกว้างฝ่าความมืด เสียงบางอย่างทำให้เธอรู้สึกขนลุกขึ้นมา

“อือ!”

กังสดาลยังคงพยายามเอียงหูฟังและตามหาต้นตอของเสียง ใครมาทำอะไรข้างล่างมันไม่น่าจะเป็นไปได้ เธอเองไม่ใช่คนโง่ที่จะไม่รู้อะไร สาวประเภทสองรวมถึงพี่ช่างแต่งหน้ามักคุยเรื่องอย่างว่าให้ฟังประจำ คงคิดว่าเธอซ้าซงเพราะเป็นเรื่องปกติของบรรดานางแบบด้วยกันอยู่แล้ว เพียงแต่เธออาจผิดประเภทไปสักหน่อย ร่างบางหยุดยืนเมื่อพบสาเหตุของเสียงประหลาดเหมือนตนเองกำลังดูหนังญี่ปุ่นสดๆ ต่อหน้าต่อตา พอมาเห็นแบบนี้ร่างกายมันกลับแข็งชา ทำอะไรไม่ถูกเลย

เสียงโซฟาดังเอียดอาด ผิวเนื้อกระทบเสียดสีไปด้วยเสียงครวญ
ครางของริช่านางแบบคู่ริของเธอเอง กับชายอีกคนที่แสนเกลียด
กำลังแสดงบทรักอย่างโจ่งแจ้ง ทั้งที่ห้องหับมากมายในบ้านหลังนี้ น่า
รังเกียจ ไม่มีจิตสำนึก มีเงินทองท่วมหัวเสียเปล่า อาการหิวน้ำหุดหาย
ก้าวถอยหลังออกมาไม่อยากเห็นอะไรแสนทุเรศอีกแล้ว จังหวะนั้น
สายตาสบกันเขามองมากระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อย

เขาเห็นเธอ แต่กลับทำไม่รู้รื้อนอนหนาวยังคงแสดงบทรักต่อ
เหมือนต้องการแกลังกัน

ดินสุรณีให้ความสนใจต่อเรือนร่างอวบอิมของริชาต่อ เขาไม่
อยากหมดอารมณ์เพียงแค่มองยัยชีเหรี กังสดาลหุนหันรังเหินขึ้นห้อง
ตนเองทันที ความเจ็บแค้นนี้จะระบายมันออกยังไฉดี ไฉบ้านั้นวันแรกก็
กลั่นแกลังกันจนเธอแทบอยากจะบีบคอให้ตายเสีย

“ไฉ่บ้าเอ๊ย!” กังสดาลตะโกนลั่นด้วยความเดือดดาล

คนหลับแล้วสะดุ้งสุดตัวลูกนั่งหันมองพี่สาวสีหน้าตระหนก เมื่อ
เห็นปกติเลยถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่สีหน้าพี่สาวบ่งบอกให้รู้ว่า
กำลังโกรธจัด

“พี่กั้งเป็นอะไรหรือเปล่า?”

กังสตาลยิ้มแห้งๆ รู้สึกผิดที่ทำน้องสาวตื่น

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอกกั้ง พี่แค่หงุดหงิดนิดหน่อยที่ต้องมานอน
บ้านคนอื่นแบบนี้!”

“แน่ใจแล้วนะคะ”

“จะ กุ้งนอนเถอะพุงนี้มีเรียนแต่เช้าไม่ใช่เหรอ?”

“คะ พี่กั้งก็รีบนอนนะคะ เดี่ยวถ่ายแบบแล้วจะไม่สวย”

สาวน้อยล้มตัวลงนอน กังสตาลมองใบหน้าน้องสาวแล้วยิ้ม
อ่อนโยน คิดแล้วเป็นห่วงหากเธอต้องไปถ่ายแบบไกลๆ ต้องเดินทางไป
ต่างจังหวัดไม่ได้อยู่ที่บ้าน ใครจะดูแลน้องให้รอดพ้นจากเงื้อมมือผู้ขาย
นิสสัยเสีย

เจ็ดโมงเช้ากรกาญจน์เร่งฝีเท้าลงจากชั้นสองในชุดนักศึกษา
โตะอาหารพร้อมหน้าทุกคนในครอบครัวยกเว้นพี่สาวเธอ ดารณีส่ง

สายตาให้บุตรสาวมาร่วมวง เมื่อนั่งประจำที่สาวใช้จึงตักข้าวต้มวางไว้ตรงหน้า พี่ชายคนโตกำลังเปิดหนังสือพิมพ์อ่านสีหน้าเรียบเฉยเธอกังวลเกี่ยวกับเขา พยายามหาทางแก้ปัญหาโดยไม่ให้แม่หรือพี่สาวต้องเดือดร้อน แต่แล้วกลับคิดอะไรไม่ออก

ระหว่างทานอาหารাত্রัยคุณชวนพูดตลอดเวลา ทำทางสุภาพอ่อนโยน จนทำให้ไม่กล้าเอ่ยเรื่องราวให้ทั้งแม่และคุณอาต้องเครียด ร่างบางสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงปิดหนังสือพิมพ์ซ้อนสายตาจากถ้วยข้าวต้มสลับกับพี่ชายคนโต รีบหลบทันทีด้วยความกลัวแวตาคมมันมีความนัยแฝง

เตชษฎ์จ้องมองท่าทีสองคน ไม่อยากใส่ร้ายพี่ชายแต่ดูท่ามันคงเป็นเรื่องจริง ไม่เช่นนั้นสาวที่เขาหมายปองคงไม่มีท่าทางหวาดกลัวแวตากังวลอย่างชัดเจนเช่นนี้หรอก

“เตแกเรียนที่เดียวกับหนูทั้งคู่ใช้ไหม นั่งรถไปด้วยกันเลยสิ?” ตรีัยคุณเสนอ

“ไม่ต้องก็ได้คะคุณอา กังไปเองได้” หญิงสาวรีบปฏิเสธ ไม่อยากกลายเป็นขี้อายของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

“ไม่ได้หรรอกหนูกึ่ง ให้เตมันไปส่งนั่นแหละดีแล้ว จะได้ไม่ต้องขึ้นรถเมล์ให้ลำบาก”

ดารณีหันมองบุตรสาวแล้วพยักหน้าช้าๆ เพื่อให้เธอตอบรับ หากเดินทางไปด้วยกันคงช่วยผ่อนแรงไม่น้อย เธอเองก็เป็นห่วงกลัวลูกเดินทางเหนื่อย

“ไปกับคุณเตเถอะลูก จะได้ไม่ต้องเดินทางเหนื่อย” ดารณีบอกบุตรสาว

“คะแม่”

เธอหันมองบุตรชายคนเล็กของสามี แล้วพยักหน้าอ่อนโยน

“ขอบคุณมากนะคะคุณเต”

“ไม่ต้องเรียกคุณก็ได้ครับ เรียกผมแต่เฉยๆ ก็ได้” เตชิชญ์รีบบอกแก้เก้อ

“ผมขอตัวไปทำงานก่อน!” ดินสุรณบอกลเสียงห้วนสีหน้าไม่สบอารมณ์เท่าใดนัก

ร่างสูงหยิบกระเป๋าเอกสารจ้ำก้ำวอกนอกบ้าน เห็นการพูดคุยเสียงอ่อนเสียงหวานแล้วพาลให้หงุดหงิด อย่ามาสร้างดีหน้าเป็นคนดีเลย ผู้หญิงทุกคนล้วนมารยาสาไถ่ทั้งนั้นโดยเฉพาะคนที่หวังแต่งงานกับพ่อเพื่อเงิน

กรกาญจน์และเตชัชฎ์ยกมือไหว้ผู้ใหญ่อสองคนแล้วสาวเท้าเดินเคียงคู่กันมาที่รถ ชายหนุ่มเปิดประตูนั่งประจำที่สารถิ โดยมีหญิงสาวอยู่เบาะหน้าคู่กัน เจ้าของรถเคลือบมันออกกระดุกยิ้มนุ่มปากเมื่อนึกสนุกโดยการเหยียบคันเร่งเพื่อสร้างความหวาดกลัวให้กับอีกฝ่าย

“นายเตชัชเบาๆ ไม่ได้เหรอ!” หญิงสาวคู่มือจับเบาะแน่นด้วยความกลัว

“สายแล้วก๊ง ไม่รีบหรือไง!”

“ฉันอยากไปเรียนนะนายเต ไม่ได้อยากไปสวรรค์ตอนนี้!” เธอบอกเสียงลั่น แววดาหวาดหวั่น

“ขอโทษนะกึ่งพอดิวันนี้เรามีสอบ อีกอย่างเราคงไม่ได้ไปสวรรค์
หรอก ถ้าไปเมื่อไหร่จะบอกนะจ๊ะ” ชายหนุ่มบอกแล้วยิ้มกรุ่มกริมหันไป
สนใจถนนตรงหน้าต่อ

รถบีเอ็มสี่เงินจอดสนิทนักศึกษาต่างหันมาให้ความสนใจกับสาว
สวยที่กำลังเปิดประตูลงมา เดชชัยรีบคว้ากระเป๋าในรถขึ้นสะพายท่อน
แขนดูเวลา ชายหนุ่มจ้ำก้าอย่างรวดเร็วเมื่อสายมากแล้ว

“กึ่งเราไปก่อนนะ สายแล้ว” เขาตัดบทแล้วเดินนำไป

กรกาญจน์ยืนนั่งรู้สึกถึงสายตาหลายคู่กำลังจ้องมองมา ถอน
หายใจออกมาเฮือกใหญ่ ตอนนี้คงช่วยอะไรไม่ได้ในเมื่อเธอไม่ยอมทำ
ให้อาตรัยคุณไม่สบายใจเลยติตรถของเดชชัยมา เอาเถอะใครจะคิด
ยังงี้ก็ช่าง

ภาพบาดตาสร้างความรู้สึกกริยาปาณิศาเย็นกำมือแน่น ทำไมกร
กาญจน์ถึงขึ้นรถคันเดียวกับชายหนุ่มที่เธอหมายปอง ทั้งๆ ที่ไม่เคยลัก

ครั้งเดียวที่เธอจะได้รับโอกาสให้นั่งเคียงคู่เขา อุตส่าห์เฝ้ารักเฝ้ารอมมานานแต่สุดท้ายโดนคนอื่นซุ่มมือเปิดเสียได้ เรื่องแบบนี้ใครจะยอมกัน

ปันนาก้าวเข้ามาใกล้เพื่อนเธอเองก็เห็นภาพที่ทุกคนสงสัย เช่นเดียวกัน กรกาญจน์เดินทางมากับเตชัชฎ์หนุ่มหน้าตาหล่อเหลากับสาวน้อยหน้าตาน่ารัก ดูยังงัยช่างเหมาะเจาะเสียเหลือเกิน แล้วแบบนี้มีหรือใครจะไม่อิจฉา อีกอย่างเตชัชฎ์มีสาว ๆ มากมายหมายปองเสียด้วย เธอนึกหนักใจแทนเพื่อนเสียแล้ว มันเกิดอะไรขึ้นระหว่างสองคนนี้นัก

“กึ่งทำไมวันนี้ถึงมากับเตได้ล่ะ” ปันนาเอ่ยถาม มองเพื่อนแววตาทอประกาย เธอต้องการรู้คำตอบจริงๆ

“ไม่มีอะไรหรอก เจอกันกลางทางแล้วหมอนั่นดันมีน้ำใจให้เราติดรถมาด้วย” เธอรีบแก้ตัว

“งั้นเหรอ” ปลายเสียงสูง มองกรกาญจน์แววตาสับสน

“อืม”

“จ้ะ ถ้าไม่มีอะไรก็ไม่ใช่ไรหรอก เราไปเรียนกันเถอะ”

กังสดาลก้าวลงจากชั้นสองในสภาพยังง่วงนอน สวาททำก่อนถึงโต๊ะอาหารกลับพบคู่อดีตตนเองนั่งจิบกาแฟท่าทางสบายใจ ซึ่งใจเย็นไม่ยอมรวมโต๊ะ เธออยากหลีกเลี่ยงผู้ชายคนนี้ให้ได้มากที่สุด ดินสุรณปิดหนังสือพิมพ์ลงกระตุกยิ้มมุมปาก ความจริงเรื่องราวที่ผ่านมาไม่อยากจะคิดเจ้าแค้นเพราะเขาไม่ใช่คนเช่นนั้น ไม่อยากใส่ใจกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่ไม่รู้ทำไมกับผู้หญิงนั่งเซตหน้าตรงหน้าเขามันเหมือนยอมไม่ได้ ต้องชำระความรู้สึกนี้ให้หมดให้ได้

“กลัวเหรอ?” เสียงพูดที่เหมือนไม่ได้ใส่ใจดังออกมา

คำพูดจุดให้มีไฟเอนกายลงบนเก้าอี้บุนวมสีครีม หยิบขนมปังใส่ปากตามด้วยกาแฟที่สวาทใช้รินให้ กวาดสายตามองหามารดาแม่เป็นคนตื่นเช้าโดยปกติแต่ทำไมวันนี้ถึงไม่เห็นเลย

“ถ้าจะหาแม่ของเธอละก็ พวกท่านไปฮันนีมูนที่ต่างประเทศแล้วล่ะ” เขาตอบซ้อนตามองคนตรงข้าม

ชะงักมือกำลังถือแก้ว แวตวาววูบหนึ่งนึกแปลกใจเหตุใดแม่ไม่บอกล่วงหน้าเลย จะปล่อยให้น้องสาวอยู่ในกรงเสือแบบนี้เหรอ มีหวัง

โดนขยำกลายเป็นเหยื่ออันโอชะของผู้ชายจิตทรามแน่นอน คนโดน
พาดพิงในใจเหมือนรู้มียัมแล้ววางหนังสือลง

“เมื่อคืนเธอออกมาดูหนังสดที่ฉันแสดง ยังไม่ได้จ่ายค่าตั๋วเลย
นะ!”

กังสตาลกัดฟันแน่นใครอยากไปดูภาพอุจาดตา แทนที่จะอาย
กลับพูดออกมาหน้าตาเฉย ทุเรศที่สุดไม่มีจิตสำนึกเลยหรือไงกัน

“จะเอาที่บาทล่ะห้าสิบบตางค์พอไหม!” เธอประชด

ตินสุรณเียงศิระกะกอดอก ยัมเยาะออกมาเขาไม่อยากจะเชื่อ
จริงๆว่ากังสตาลจะเป็นพี่สาวของกรกาญจน์ สองคนแตกต่างกันอย่าง
สิ้นเชิง นี่อะไรผมแพ้กระเซอะกระเซิงสภาพหน้าเหมือนไม่ดูแลเลย ใส่
แว่นหนาเหมือนคุณป้าไม่มีผิด

“หนังที่ฉันแสดงมีค่าแค่นั้นเองหรือ?” ชายหนุ่มเลี้ยวถาม

“อย่าว่าแต่ห้าสิบบตางค์เลย แม้แต่สตางค์เดียวก็แทบไม่อยากจะ
จ่าย!”

“เธอ... สงสัยฉันต้องหาผู้ร่วมแสดงใหม่เป็นนางสาวเชอติใหม่ล่ะ” เขาบอกแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา

กังสดาลชะงักดวงตาเบิกกว้างจ้องมองแววตาขุ่นเคือง มือกำแน่นเธอพยายามเก็บอารมณ์ตนเองเพื่อความสุขของแม่มาตลอด ถ้านางสาวเป็นอะไรจะไม่มีวันอภัยให้ผู้ชายคนนี้ได้เด็ดขาด กระโจนผ่านโต๊ะตัวใหญ่กระชากคอเสื้ออีกฝ่ายอย่างไม่เกรงกลัว

“อย่ามายุ่งกับนางสาวฉัน ไม่อย่างนั้นแกตาย!” เธอขู่

เขาจัดการเกาะมือบางที่เกาะกุมคอเสื้อออกอย่างง่ายดาย แล้วยิ้มเยาะออกมาด้วยสีหน้าไม่ยี่ระ

“ฉันจะทำในสิ่งที่ต้องการและไม่มีใครมาสั่งอะไรฉันได้!”

“แกไอ้ทุเรศ!”

ความอดทนขาดฝั่งหีบแก้วกาแฟสาดลงบนใบหน้าคู่อริ ดินสุรณฆบกรามแน่นแววตาวาวโรจน์ จับเรียวแขนกระชากลากให้ไปกับตนเอง เหวี่ยงร่างบางไว้ในห้องน้ำเปิดฝักบัวรดเพื่อแก้แค้น

ล ว ง

“ชอบสาดน้ำใส่ฉันนักใช้ไหม ลองโดนบ้างจะได้รู้สึก!” เขาเช่น
เชียว

กิ้งสตาลกรีดร้องดิ้นรน ยกมือขึ้นชนอีกฝ่ายแต่น้ำทำเอาเธอ
แสบตาไปหมด

“ไอ้บ้ากาม ไอ้ทุเรศ!”

ดินสุรณปิดฝักบัวยืนยืมเยาะสะใจเป็นบ้าเมื่อเห็นสภาพอีกคน ใน
ชีวิตยังไม่มีใครมีผู้หญิงคนไหนกล้าลองดีกับเขาแบบนี้มาก่อน มีแต่วิ่งเขา
หาแล้วยัยบ้าแวนนี่อะไร เห็นหน้าเป็นไม่ได้หาเรื่องทุกที คงเป็นเพราะ
หวนน้องสาวมากสินะ ช่วยไม่ได้ในเมื่อเปิดสงครามกันไปแล้วจะให้ถอย
ทัพก็กระไรอยู่ มันสนุกตอนที่ได้เห็นสีหน้าทุกซักร้อนของอีกฝ่ายเนี่ยสิ

ร่างบางลุกยืนถอดแวนออกถูบน้ำจากใบหน้าและเส้นผม ดวงตา
แดงก่ำจ้องมองอย่างไม่ลดละเธอจะเอาคืนให้สาสมเลยทีเดียวน สายตา
ดินสุรณจะงัดกับใบหน้าและทรวงตรงที่เผยให้เห็นผ่านเสื้อผ้าสีขาว
เปียกน้ำจนแนบกับลำตัว ไม่อยากเชื่อว่าัยบ้าแวนจะทำให้เขาหายใจ
ติดขัดได้ ท่อนแขนสองข้างยกดันกำแพงคร่อมร่างหญิงสาวเอาไว้

กั๋งสตาลชะงักถอยลู่จนติดกำแพง ลมหายใจอุ่นร้อนรินรดใบหน้า
อยากหันหนีแต่กลัวเขาจะสบประมาทว่าเธอกำลังกลัวอีก

“อยากรู้นั้กว่าเธอกำลังซ่อนอะไรไว้กั๋งสตาล” เขาบอกขณะจ้อง
ลึกลงในดวงตา

“อะไรของคุณ”

คิ้วเข้มขมวดใช้มือข้างหนึ่งหยิบแผ่นกระดาษเล็กกำลังลอกออก
เขากระตุกยั้ม

“สิวลปอมเหรอ ทำได้เนียนดีนะ”

“ปล่อยนะ!” กั๋งสตาลร้องแล้วพยายามดันเขาให้ออกห่าง

“ก็ออกไปสิใครห้ามเธอ”

“ก็คุณเอาแขนมากันฉันไว้นี่”

“ก็มุดออกไปสิ เก่งนักไม่ใช่เหรอไงไ้เรื่องมุดเข้ามุดออกเนี่ย”

“คอยดูอย่าให้ฉันมีโอกาสบ้างก็แล้วกัน!”

ล ว ง

กั๊งสตาลค่อยๆ ก้มลง ตั้งท่าจะหนีจากอ้อมแขนแต่เขากลับรั้งได้ออกเธอไว้แล้วดันร่างชิดกำแพง จับข้อมือสองข้างกดแนบกับผนังห้องน้ำไว้

“คุณจะทำอะไร!” เธอร้องถามเสียงลั่น

“อยากรู้เหรอ!”

“อ้อ!”

ริมฝีปากบางถูกฉกฉวยด้วยความไม่ยินยอม ร่างบางคืนขลุ่ยหลักในอ้อมแขน ทำไมเป็นแบบนี้ ผู้ชายคนนี้ไม่สนใจว่าเป็นใครเลยใช้ไหมมือสองข้างถูกพันนาการพยายามหนีเท่าไรก็ไม่มีผล เร็วลิ้นกระหวัดเข้ามาทำให้เธอหายใจไม่ออก อึดอัดจนร่างกายเริ่มอ่อนแรง ยืนแทบไม่อยู่แล้ว

“ห่วยชะมัด นี่กว่าจะเก่ง!” เขาเยาะเมื่อถอนริมฝีปากออกมา

“ไ้บบ้า!” เธอบริภาษ “ปล่อยฉันนะ”

ตินสุรณยอมปล่อยร่างบางเป็นอิสระ หญิงสาวผลักรอกแล้ววิ่งหนี
อย่างไม่คิดชีวิตยกมือเข้ตริมฝีปากตนเองด้วยความตระหนก ร่างสูงยื่น
นิ่งพยายามข่มใจตนเองเอาไว้ เกือบพัวสัซขาดแล้วไม่คิดเลยจริงๆ ว่า
กั๊งสดาลจะทำให้เขามีความต้องการ ตอนนี้เขาคงต้องหาทางสืบให้
ได้ยัยบ้าแวนต้องมีอะไรปิดบังอยู่แน่ๆ

กรกาญจน์ถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ก่อนนั่งลงข้างเพื่อนสาว
คนสนิท ปวดหัวกับคำถามมากมายเกี่ยวกับเตชษฎ์ ด้วยเหตุเพียงแค
นั่งรถมาคันเดียวกันเท่านั้น สองคนรีบหยิบหนังสือออกมาเพื่อทำ
รายงานส่งอาจารย์ ระหว่างนั้นแขกไม่ได้รับเชิญถือวิสาสะร่วมโต๊ะทันที
ปาณิตายิ้มเยาะจ้องมองใบหน้าของศัตรูหัวใจ

“มีอะไร!” บันนาถามเสียงแข็ง ไม่ชอบใจเท่าใดนัก

“ฉันจะมาเตือนเพื่อนเธอบันนา!”

“เตือนเรื่องอะไร กูจะไปทำอะไรให้ไม่ทราบ!”

กรกาญจน์มองหน้าเพื่อนร่วมคณะด้วยความมุ่นง

ล ว ง

เพียะ!

มียอกกุมแก้มตนเองมองคนตบเธอด้วยความไม่เข้าใจ

“มันจะมากไปแล้วนะ!” ปันนาตวาดลั่นกระซกเส้นผมปาณาติกาไว้

สองสาวฝาแฝดเพื่อนปาณาติการีบวิ่งเข้ามาช่วย กรกาญจตกใจเข้าไปห้ามทำให้ถูกสองสาวคว้าตัวเอาไว้ข้างมือหมายจะตบ หญิงสาวก้มหลบทำให้พลาดไปโดนกันเอง

“พี่ญาตบหน้าเราทำไม” ราณีร้องโวยวาย

“แกก็จับมันให้ดีๆ สิ!” พี่สาวบ่น

ปันนาจัดการปาณาติกาจนนั่งลงกองกับพื้นสภาพผ้าเผ้ายุ่งเหยิง ใบหน้าบวมเป็นรอยนิ้วทั้งห้า เมื่อจัดการเสร็จเลยเดินไปหาเป้าหมายใหม่ สองสาวฝาแฝดซึ่งกำลังรุมทำร้ายเพื่อนเธออยู่ ราณีญานีหยุดมือมองดูสภาพเพื่อนตนเองแล้วปล่อยกรกาญจเป็นอิสระ สองคนช่วยกันพยุงปาณาติกาขึ้นมา

“ยอมแล้ว พวกเรายอมแล้ว!” ปาณิศาริ์บพุดรวัเพราะกลัวปันนา
จะทำร้ายอีก

“พวกเธอมาคบเพื่อนฉันทำไม!” ปันนาสืบหาความจริง

“เพื่อนเธอมาแย่งแฟนฉัน!”

กรกาญจน์หน้าเหวอตันที เธอไปแย่งแฟนปาณิศาตอนไหน อีก
อย่างเธอไม่มีแฟนเลยสักคน

“ฉันไปแย่งแฟนเธอตอนไหนกัน” กรกาญจน์ถามสีหน้ามึนงง

“ก็เตใจ เมื่อเช้าฉันเห็นเธอนั่งรถมากับเขา ถ้าไม่ใช่แฟนกันเธอ
สองคนจะมาด้วยกันได้หรือ พวกเธออยู่ด้วยกันแล้วใช้ไหมฮะ!”
ปาณิศาตะโกนทั้งน้ำตา

คำพูดของปาณิศาเรียกความสนใจผู้คนบริเวณนั้นได้ดี เธอจะแก้
ข่าวร้ายๆ แบบนี้ได้ยังไง ใครอยากจะเป็นแฟนผู้ชายเจ้าชู้ กวนบาทา
อย่างนั้นกันเล่า

“มันไม่ใช่อย่างที่เธอคิด” กรกาญจน์แย้งทันที

ล ว ง

“แล้วมันเป็นยังไงล่ะ ฉันยังไม่เคยเห็นเตให้ผู้หญิงคนไหนนั่งรถมา ด้วยเลยสักครั้ง เพิ่งเห็นเธอคนแรกนี่แหละ!” ปาณิศายังคงไม่ยอมลดละ

โธ่เอ๊ย!

เธอจะพูดยังไงดีเนี่ยอยากจะทำตายอยู่แล้วคิดไว้แล้วเชื่อว่า การมากับนายเตคงจะเป็นปัญหาใหญ่ แล้วก็เป็นแบบนั้นจริงๆ ต้นเหตุใหญ่ซะงั้นมองเมื่อเห็นนักศึกษาหนุ่มๆ คุอะไรบางอย่าง ชายหนุ่มรีบแหวกฝูงชน ยืนมองดูเหตุการณ์ กรกฤษฎ์ชำเลื่องเห็นเขา

“นายเตมาจัดการแฟนนายซะเลย” กรกฤษฎ์ตะโกนเรียกทันที

ร่างสูงก้าวเข้ามาล้อมวง สีน้าไม่สบอารมณ์ ใครแฟนของเขากัน ในเมื่อหัวใจดวงนี้มีเพียงเธอคนเดียว

“แฟนอะไร ใครแฟนฉันกั๋ง” เตชิชญ์ย้อนถามสิน้าเคร่งเครียด

“กั๋งนี่ไง ปาไม่ใช่แฟนนายหรือไงก็เธอบอกฉันเอง!”

เดชษฎ์ถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ เกิดเรื่องวุ่นวายอะไรอีกเนีย
ผู้หญิงที่ตนหมายปองดันเข้าใจผิดอีก แล้วเฮ้นี้เธอจะยอมนั่งรถกลับ
ด้วยกันหรือเปล่า

“ปากกับฉันไม่ได้เป็นแฟนกันกั๊ง!”เดชษฎ์อธิบาย

“นายจะเป็นหรือไม่เป็นฉันไม่รู้หรอก แต่ว่าฉันขอร้องอย่าให้
ปาณิตามายุ่งกับฉันอีกก็แล้วกัน!”

แล้วเขาจะทำยังงี้ดีละ หัวใจคนใครจะห้ามได้

กรกาญจน์หลบจากออกมาทันที รู้สึกเสียวหน้าชาไปหมด หากรู้
ว่าขึ้นรถมาด้วยกันแล้วจะเกิดปัญหาเธอคงไม่มาหรอก มีแฟนแล้วยังจะ
ให้มาสร้างเรื่องกับเธออีก น่าหมั่นไส้จริงๆ

ปันนาก้าวตามเพื่อนมารู้สึกโหวงๆ ชอบกล ท่าทางของเดชษฎ์ก็
แปลกๆ ไป เหมือนมีอะไรบางอย่าง เธอรีบคว้าข้อมือกรกาญจน์ไว้

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่กั๊ง ระหว่างกั๊งกับเตไม่มีอะไรกันจริงๆ เหรอ”
ปันนาถามแววดาไหววูบ

กรกาญจน์หันมาทางเพื่อน

“ป็น เรากับเตไม่มีอะไรกันหรอก เราสาบานเลย”กรกาญจยักมือ

“แต่ทำไมเธอถึงได้มารถคันเดียวกับเขาล่ะ?”ป็นนาถามย้ำ

“กึ่งย้ายบ้านนะป็น แล้วเผชิญบ้านใหม่กึ่งดันอยู่ข้างบ้านของเต ตอนเช้าเราเจอกันเขาเลยให้ติดรถมาที่มหาลัยด้วย”เธออธิบาย แม้จะรู้สึกผิดที่ปิดบังแต่ก็ไม่อยากให้เพื่อนรู้เรื่องความเกี่ยวข้องของเธอกับเต ชิชฎ์

“อ้อ แบบนี้เอง”ป็นนาพยักหน้าซ้ำๆ

จบคาบเรียนร่วมกันกรกาญจสะพายกระเป๋าเพื่อเดินทางกลับบ้าน เตชิชฎ์รีบเคลื่อนรถมาจอดรอรับหญิงสาวทันที แต่คราวนี้เหมือนเธอจะไม่สนใจพยายามเดินหนี กระจกรถเปิดออกชายหนุ่มชะโงกหน้าออกมา

“กึ่งขึ้นรถ!”

“ไม่!”

“จะขึ้นหรือให้ไปอุ้ม!”ชายหนุ่มถามเสียงแข็ง

“นายกัล้าเธอ!”ร่างบางหันคว้บแล้วเอ็ดเสียงลั่น

“ลองดูใหม่ละ”เขยักคิ้วจ้องมองแววตาเอาจริง

เห็นสีหน้าแล้วคงจะเอาจริง ยอมตัดใจเปิดประตูนั่งเป็นตุ้กตา
หน้ารถของเตชษฎ์อีกครั้

“อ้าว! แล้วเพื่อนเธอไม่มาด้วยเธอ?”ชายหนุ่มถาม

“ป้นไปด้วยกันสิ”กรกาญจเรียกเพื่อน

ป้นนาระบายยิ้มเปิดประตูรถขึ้นนั่ง แม้เหตุการณ์เมื่อครู่จะทำให้
รู้สึกแปลกๆ แต่เธอก็ดีใจที่ได้ร่วมทางไปกับเพื่อนแล้วก็ผู้ชายอีกคน

“ป้นบ้านเธออยู่ทีไหนละ?”เตชษฎ์หันมาถาม

“เอ๋อ... ซอยห้าสิบสามนะสองป้ายรถเมล์ก็ถึงแล้ว”ป้นนาตอบ

เคสือนรถเข้าซอยจอดเทียบหน้าบ้าน ป้นนาเปิดประตูลงจากรถ

“ขอบคุณมากนะเต”เธอบอกแล้วยิ้มหวานให้

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”ชายหนุ่มบอก

“เราไปก่อนนะป้า” กรกาญจน์โบกมือให้เพื่อน

รถเคลื่อนออกจากซอย กรกาญจน์นั่งนิ่งเงียบตลอดทางเธอไม่ไหวเข้ที่ทำให้เกิดปัญหา แถมยังโดนตบเสี่ยอีก เตชษฎ์ชำเลื่องมอเงเลี้ยวหน้ายังคงเป็นรอยแดง เขาเองรู้ลึกผิดเหมือนกันไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น

“กั้ยังโกรธเราอยู่หรอ?” ซายหนุ่มถามน้ำเสียงอ่อน

“เปล่า!”

“ไม่โกรธแล้วทำไมไม่คุยอะไรกับเราเลยละ”

“แล้วทำไมต้องคุยด้วย” ใบหน้าเรียวสวยหันมอเงทางอื่น

“ก็บอกแล้วไม่ใช่หรอ ว่าเรากับป้าไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“ฉันไม่รู้หรอคนายเต ไม่ต้องมาอธิบาย!”

เดชิชฎ์ชะงักเงยบึ้ง ในเมื่อเธอยังอารมณ์ร้อนอยู่เขาก็ไม่อยากอธิบายอะไรให้เกิดปัญหาขัดแย้งกันเพิ่มอีก ขั้บรถจอดเทียบหน้าบ้าน กรกาญจน์เปิดประตูก้าวเข้าสู่ด้านในอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงยืนกอดอกมองน้องสาวคนใหม่ กรกาญจน์หยุดเท้าด้วยความตกใจจนเดชิชฎ์ก้าวตามมาทัน สองคนยืนมองพี่ชายคนโตของบ้านด้วยความหวั่นใจ

“กลับมาไม่คิดจะทักพี่ชายบ้างหรือไง!” ดินสุรณหันมาถามน้อง

“สวัสดีครับพี่ดิน!” เดชิชฎ์ทักเขาตามคำสั่งทันที

ดินสุรณเอื้อมมือเข้าไกล้น้องสาวคนใหม่ร่างบางสะดุ้งรีบถอยห่าง เดชิชฎ์บัดมือพี่ชายออกแววตาแข็งกร้าว พี่ชายใหญ่อึ้งครู่หนึ่ง ปกติแล้วเดชิชฎ์ไม่เคยแสดงท่าทีแบบนี้ใส่เลย หรือน้องสาวกังสตาลจะทำให้ให้น้องชายเขาเปลี่ยนท่าทีได้น่าจะลองดู ร่างสูงก้าวประชิดคิดว่าเร็ววแซนดิงรั้งให้ร่างบางเข้ามาหา เดชิชฎ์จับท่อนแขนพี่ชายไว้แล้วดันออกรั้งหญิงสาวมาไว้ด้านหลัง

“พี่จะทำอะไร!”

ล ว ง

“เกมมีปัญหาอะไรไฉ่เต เตียวนี้แกกล้าขึ้นเสี่ยงกับฉันแล้วหรือไง!”

ตินสุรณัตวาด

แม้ว่าดวงตาของพี่ชายกำลังจ้องมองจะน่ากลัวเพียงใด แต่เขาคงไม่สามารถยินยอมให้หญิงสาวตกอยู่ในอันตรายได้หรอก

“ผมไม่กล้าเสี่ยงกับพี่หรอก ถ้าพี่ไม่มายุ่งกับกุ่ม” เขายืนยันเสียงหนัก

“ฉันไปยุ่งกับกุ่มตอนไหน ฉันแค่ต้องการทักทายน้องสาวคนเล็กของบ้านเท่านั้น!”

“แต่กุ่มเค้าไม่ชอบ ทำไมพี่ต้องพยายามถึงเนื้อถึงตัวเธอ!” เตชิษฏ์ ย้อน

“แล้วไฉ่ที่แกจับมืออยู่ละไม่ถึงเนื้อถึงตัวหรือไง!”

เตชิษฏ์ตั้งท่าจะดึงมือออกเพราะไม่ยอมให้พี่ชายกล่าวหาว่าเขาถึงเนื้อถึงตัว แต่หญิงสาวกลับจับมือเขาแน่นแล้วชนหน้าลงกับแผ่นหลัง

เพราะไม่อยากสบตากับผู้ชายอีกคน ดินสุรณมองภาพนั้นแล้วยิ้มเยาะออกมา

“ฉันไม่อยากเสียเวลาไร้สาระแล้ว ขอตัวก่อนละ”

ร่างสูงก้าวห่างออกมา น้องชายเขามีความรักแล้วอย่างนั้นหรือ ดีเหมือนกันอย่างน้อยกรกาญจน์อาจเข้ามาช่วยทดแทนความเหงาในใจของน้องเขาได้ ทุกวันนี้ที่เขาพยายามหมางเมินยึดทุกสิ่งทุกอย่างไว้ เพราะไม่ต้องการให้น้องมาพัวพันกับธุรกิจแบบนี้

เดชิษฐ์ยับกายพลางถอนใจออกมาด้วยความโล่งอก เป็นครั้งแรกที่เขากล้าต่อต้านพี่ชายแบบนี้

“กึ่งพีดินไปแล้ว”เดชิษฐ์บอก

กรกาญจน์พยักหน้าพลางสะอื้น ความกลัวทำให้เธอโหมเข้ากดชายหนุ่มไว้ เดชิษฐ์ลูบแผ่นหลังหญิงสาวเพื่อเป็นการปลอบประโลมอย่างน้อยพีก็ทำให้เขาได้สมหวังในบางเรื่อง

////////////////////////////////////

บทที่ 3

คู่หมั้นกำมะลอ

หนังสือพิมพ์กับการพาดหัวข่าวในวันนี้สร้างความสนใจ
ให้แก่กังสดาล เหตุการณ์แค้นเคืองมาเฟียข้ามชาติถูกยิงเสียชีวิตจาก
เนื้อหาบ่งบอกถึงความเกี่ยวข้องกับเจ้าของแบรนด์คาลิโนว่า นางแบบ
สาวกลืนน้ำลายไม่อยากจะเชื่อว่าการกำลังอยู่ร่วมบ้านกับมาเฟียหนุ่มสุด
โหด แล้วเธอรอดมาได้ยังไฉนขนาดทำร้ายเขาสาหัสเท่าๆ คิดแล้วรู้สึก
เสียวสันหลังวาบขึ้นมา

หญิงสาวนั่งมองตนเองหน้ากระจกใบหน้าถูกแต่งแต้มด้วย
เครื่องสำอางโทนสีอ่อนเพื่อให้เข้ากับคอนสепต์ลูกค้า โชคดีที่การถ่าย
โฆษณาเป็นไปด้วยดี เลยทำให้ไม่เหนื่อยมากนัก

“คุณพราयค่ะ”

กังสดาลหันตามเสียงเรียก

“คะ?”

“มีคนมาขอพบคุณพรายค่ะ”

“ใครเหรอ?”

“รัฐมนตรีนคริราชย์ค่ะ”

กังสตาลแทบปวดหัวเมื่อได้ยินชื่อ ตาเดมาหัวงูตามระรานไม่เลิก เห็นที่วันนี้ต้องจัดการขั้นเด็ดขาดเสียแล้ว นางแบบก้าวยาวไปพบในห้อง มีเพียงความว่างเปล่ากับชายร่างท้วมเท่านั้น หญิงสาวโยนกายลงบน โซฟากำมะหยี่สีม่วงจ้องมองรัฐมนตรีที่หน้าไม่ลดละ

“หนูพรายอาตไใจนะที่หนูยอมมาพบอา” อภิราชย์เอ่ยพร้อมกับยิ้ม กรุ้มกริ่ม

“แต่พรายไม่ตั้งใจเลยซักนิดที่พบคุณ!”

“หนูพรายไม่น่าพูดแบบนี้กับอาเลยนะ”

“มีอะไรก็ว่ามา ฉันมีธุระต้องไปทำ!” หญิงสาวตัดบท

สายตาของอภิราชย์แทบจะกลืนกินหญิงสาวไปทั้งตัว แต่เธอจะ สนหรือเพราะใครๆ ต่างก็มองพราย เกตตราว่าเป็นนางแบบร้อนแรงอยู่

ล ว ง

แล้วแค่ชุดโชว์เนื้อหนังมึงสาแค้นนี้ธรรมดาจะตายไป หากเป็นชุดว่ายน้ำที่เธอใส่ถ่ายแบบบ่อยๆได้เดี๋ยวนี้มันคงเลือดกำเดาพุ่งออกมาแล้ว

“อาต้องการหนูจริงๆ นะ หนูสวยไปทั้งตัวเลยหนูพราย...” อภิราชย์บอกเสียงแหบพร่า พลังขยับตัวมาหาหญิงสาว

กังสดาลรีบถอยหนีเธอชะงักเมื่อรู้สึกหัวใจกำลังลั่น เนื้อตัวเธอเวลานี้กลับร้อนผ่าวอย่างประหลาดเกิดอะไรขึ้น อภิราชย์รีบคว้าที่นอนแขนหญิงสาวไว้ทันทีก่อนจะกระชากมาหาตนเอง เธอหวีดร้องดิ้นรนใช้ยันเท้าเข้าที่ช่องรักของมันด้วยความชำนาญ เดี่ยวหัวทุดลงกองกับพื้น ใบหน้าแสดงความเจ็บปวด ร่างบางวิ่งโซเซออกมาจากห้องแต่งตัว บอดีการ์ดที่ยืนเฝ้าหันมามองเธอเป็นตาเดียว พวกมันสองคนรีบปรีเข้าหา กังสดาลจัดการตะของรักอย่างชำนาญ

ร่างบางกระเสือกกระสนมาที่รถ ดีที่วันนี้สถานที่ถ่ายแบบของเธอเป็นโรงแรม เธอฝากรถไว้กับพนักงาน ระหว่างรถเคลื่อนมาตามเส้นทาง รถมอเตอร์ไซด์คันนี้รู้สึกคันเนื้อคันตัวอย่างบอกไม่ถูก จอดเทียบหน้าบ้านด้านในไฟมีดสนิททุกคนคงหลับหมดแล้ว

ร่างบางรีบเร่งฝีเท้าเพื่อก้าวเข้าห้อง แต่ด้วยสายตาที่พร่ามัวเลยทำให้ชนกับใครคนหนึ่งในชุดนอน เขารีบคว้าร่างที่กำลังล้มด้วยความตระหนก กังสดาลร้อนผ่าวเมื่อถูกจับร่างกายราวกับจะหลอมละลาย ฟุ้งพอลใจต่อสัมผัสไม่คาดหมาย เมื่อสายตาปรับเข้าที่ใบหน้าอันแสนเลวร้ายปรากฏ เขาคือชายที่เธอไม่ควรเข้าใกล้ที่สุด ร่างบางตื่นรนจนเขายอมปล่อยเป็นอิสระ

ดินสุรณขมวดคิ้วใครกันพยายามมองเห็นแล้วแต่อีกฝ่ายกลับเอาแต่หลบ หรือไม่ใช่คนในบ้าน แล้วเข้ามาได้อย่างไร แบบนี้นั่นเท่ากับว่าเป็นขโมยนะสิ แล้วเหตุใดผู้หญิงคนนี้ถึงไม่มีที่ท่าจะเกรงกลัวเขาเลย ร่างสูงขยับเพื่อเปิดไฟแต่ร่างกายกลับถูกกอดรับไว้เสียก่อน กังสดาลชนลูกกัตรีมฝีปากไว้แน่นร่างกายผ่าวร้อนแทบทนไม่ไหว คงมีคนวางยาเธอแน่ ไม่อย่างนั้นคงไม่รู้สึกรู้สีกต้องการขนาดนี้

“คุณเป็นใครเข้ามาทำอะไรที่นี่ อย่าให้ผมหมดความอดทนนะ!”
ดินสุรณเริ่มส่งเสียงขู

“ฉันทนค่ะ กังสดาล” เธอรีบตอบเสียงสั้น

ล ว ง

ดินสุรณัฆมวดคิ้วเขากัน ใช้กั๊งสตาลแน้หฺรอปกติเธอไม่ชอบ
เข้าใกล้เขาอีกอย่าง ชุตที่ไล่ไม่มีทางที่ยัยป้าแวนจะยินยอมนำมันมาสวม
ไว้หฺรอก แต่ทว่าน้ำเสียงบ่งบอกได้ว่าเป็นเธอแน่นอน

“ฉันจะไปเปิดไฟเธอจะได้เดินได้”เขาบอกแล้วขยับจะเดิน

กั๊งสตาลรีบคว้าท่อนแขนเขาไว้ เธอจะไม่ไหวแล้วยิ่งใกล้กับผู้ชาย
มากเท่าไรรึกลับยิ่งต้องการทำอย่างอื่นมากขึ้น เผลอกอดเขาไว้แน่นไม่
ปล่อย

“เธอคิดจะข่มฉันหรือไง?”ชายหนุ่มถาม ไม่ว่าอะไรหฺรอกถ้า
เธอคิดจะลวนลามเขาแบบนี้ ดีเสียอีกได้กำไร

ร่างบางรีบถอยห่างด้วยความตกใจ เนื้อตัวเธอกำลังร้อนรุ่มดังไฟ
เผา กายสาวกำลังสั่นสะท้านเธอจะทำเช่นไรดีถึงจะหนีได้ ความคิดหนึ่ง
ผุดขึ้นมา

“เปิดไฟเถอะค่ะ!”เธอรีบบอกเขาเสียงพรั่า

ตินสุรณสาวเท้าเปิดไฟ หญิงสาวสบโอกาสรีบวิ่งหนีทันที เมื่อเขาหันกลับมาจึงพบเพียงความว่างเปล่า หายไปแล้วชายหนุ่มไม่ลดละติดตามขึ้นชั้นสองด้วยความหงุดหงิด กังสดาลเปิดประตูอาคารกำเรบมากขึ้นเปลือยผ้าจะเหลือเพียงชั้นในวิ่งเข้าห้องน้ำเปิดฝักบัวรดตัวเองในอ่างเพื่อลดทอนความต้องการทางกาย

ร่างสูงหยุดยืนหน้าประตู งามมือเคาะด้วยความเดือดดาล ทำไมเธอต้องหนีด้วยหากไม่มีอะไรปกปิดปิดบังกัน

“ออกมาคุยกับฉันเดี๋ยวนี้!” ตินสุรณตะโกนลั่น

แต่มีหรือที่คนอย่างกังสดาลจะสนในเมื่อห้องนี้เป็นของเธอ เคาะยังไฉนในห้องไม่ยอมออก หันกายเพื่อกลับห้องสายตาสะดุดกับต่างหู เขาหยิบขึ้นมาจ้องมองด้วยความสงสัย มันคือเพชร

เธอทำงานอะไรกันแน่ ถึงได้มีของราคาแพงเช่นนี้ใส่

เก็บมันเข้ากระเป๋าแล้วสาวเท้าไปยังห้องตนเอง ในความจริงหากจะเข้าห้องยัยบ้าแวนมีหรือจะทำได้ เพียงแค่ไม่อยากเปลืองแรงเล่น

ล ว ง

อะไรไร้สาระ ตอนนี้เขายังมีอีกเรื่องที่คาใจไว้สะสางแล้วจะมาเอาคืน
เมื่อไหร่ก็ได้

กังสดาลต้องลืมตาตื่นแต่เช้าแม้ว่าเมื่อคืนเธอจะแทบไม่

นอนก็ตาม ร่วงบางในชุดสุดเซ็กซี่เดินลงมาจากชั้นบนก่อนเห็นน้องสาว
กับน้องชายคนใหม่กำลังนั่งทานอาหารกันอยู่พร้อมหน้า เธอโยนกายลง
บนเก้าอี้เพื่อร่วมวงทำที่เหนื่อยอ่อน

“จะไปเรียนแล้วเหรอกุ้ง?” เธอถามน้องสาว

“คะพี่กั้ง วันนี้มีเรียนแต่เช้า”

“แล้วเดี๋ยวมีเรียนด้วยเหรอกุ้ง” กังสดาลหันมาถามน้องชายบ้าง

“ครับ ผมกับกุ้งตารางเรียนคล้ายๆ กันเพราะอยู่คณะเดียวกัน
ครับ”

“อ้อ งั้นฝากดูแลยัยกุ้งด้วยนะวันนี้พี่รีบไปทำงานไปก่อนนะ”

กังสตาลหิบบนมั้งเข้าปากดีมันมรวดเดียวจนหมดแก้ว แล้วจ้ำไปทิ้งรถ เตชะญ์มองตามแล้วหันมาให้ความสนใจกับอาหารตรงหน้าตนเองต่อ ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีดำก้าวลงมาจากชั้นบนแล้วมาร่วมวงกรกาญจน์รีบหลบเลี่ยงสายตาด้วยความหวาดกลัว ต่อให้เขาหล่อเหลามากเพียงใดเธอไม่คิดสนใจ เพราะธาตุแท้ภายในนั้นน่าหวาดหวั่นเสียยิ่งกว่า

เตชะญ์เห็นอาการของหญิงสาวเลยรีบกระดกน้ำเปล่า วางมือจากอาหารตรงหน้า ร่างสูงก้าวมาประชิดแล้วคว้าข้อมือบางของเธอออกมาจากสภาพความอึดอัดเสีย กรกาญจน์ไม่วายหันกลับมาสบตาพี่ใหญ่ของบ้านแล้วก้มศีรษะประหนึ่งทำความเคารพแล้วก้าวเดินตามชายหนุ่มไป สองร่างขึ้นรถพร้อมกันเตชะญ์ทำหน้าที่สารถี

“ทำไมกั๋งต้องกลัวพี่ตินขนาดนั้นด้วย ถ้ากั๋งทำแบบนั้นพี่ตินจะยิ่งได้ใจแล้วคอยหาทางเข้าใกล้กั๋งเรื่อยๆรู้ไหม!”

“กั๋งก็ไม่ได้อยากเป็นแบบนั้นสักหน่อย ก็คนมันกลัวนี่!”

“แบบนี้ถ้าเราไม่อยู่ใกล้กั๋ง แล้วพี่สาวกั๋งก็ไม่อยู่แล้วกั๋งจะทำยังไง
ขังตัวเองอยู่ในห้องหรือพี่ตินมีบุญแสบบ้านทั้งหมดเลยนะขอบอก”เต
ชีษฐีกอดอกด้วยความหงุดหงิด

“อะไรนะ!”หญิงสาวร้องลั่น

“ทำไมต้องตกใจ ก็พี่ตินเขาเป็นคนดูแลทุกอย่างที่บ้านแม่กระทั่ง
เรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่าง”

“แล้วกั๋งจะทำยังไงดีละเต”เธอถามเขาน้ำตาคลอ

ชายหนุ่มถอนใจ เขาเองพอมีวิธีแต่คิดว่าเธอคงไม่รับหรอก ไม่
อยากมัดมือชกด้วย

“เรามีวิธี แต่กั๋งคงไม่ยอมรับหรอก”เขาเริ่มอึดอัด

“วิธีอะไรเต กั๋งยอมรับได้หมดหากว่ามันจะช่วยให้กั๋งรอดพ้นจาก
พี่ชายเตได้”

“แน่ใจหรือ?”

“อืม”

หันมาสบตาหญิงสาวซึ่งใจ ดีหรือเปล่าถ้าจะทำเช่นนี้ แต่ว่าเธอจะปลอดภัยและเขาอาจได้เริ่มต้นกับสิ่งที่ปรารถนาอีกด้วย

“กึ่งกับเราคงต้องหมั่นกัน!” เตชิชญ์โพลงออกมาในที่สุด

คนฟังชะงักนั่งค้างสีหน้าครุ่นคิด เตชิชญ์รู้สึกผิดกำลังทำให้เธอลำบากใจเสียแล้ว เขาไม่ควรพูดมันออกไปเลยเรื่องนี้มันเรื่องใหญ่ทีเดียว

“กึ่งเราไม่ได้ตั้งใจนะ อย่าสนใจกับสิ่งที่เราพูดเลย!” ชายหนุ่มรีบแก้ตัว

“เปล่าหรอก กึ่งแค่อยากรู้เหตุผลว่าถ้าหากเราหมั่นกันจริงๆ พี่ของเตจะไม่มายุ่งกับเราจริงๆ ใช่มั้ย” เธอสบตาเขานิ่ง

เตชิชญ์ชะงักเขารีบจอดรถข้างทาง เขาหันมามองเธอพร้อมกับพยายามอธิบายสิ่งที่เขาคิดออกมา

ล ว ง

“ก๊วง เตอยากช่วยก๊วงนะ หากก๊วงเป็นคู่หมั้นเตฟัตินจะไม่กล้ายุ่ง แล้วถ้าหากฟัตินเลิกสนใจก๊วง เมื่อถึงวันนั้นเตก็ยินดีจะถอนหมั้นกับก๊วง เพื่อให้ก๊วงมีอิสระ”

ดวงตาเรียวสวยซ่อนมอง หากต้องหมั้นทั้งที่ใจนี้มีความรู้สึกดีต่อเขา เมื่อถึงเวลาต้องจากกันจะทำให้ใจได้หรือเปล่า แต่หากเป็นหนทางเดียวเพื่อให้มีชีวิตอยู่ภายใต้เงื้อมมือพี่ชายเขาได้เธอก็ยินดี

“ถ้าหากหมั้นแล้วพี่ชายเตจะไม่ยุ่งกับก๊วงอีก ก๊วงก็อยากจะหมั้นกับเตนะ” เธอบอกตามที่คิด

เตชิษฏ์หน้าแดงขึ้นมาทันที ถึงแม้ว่าการหมั้นครั้งนี้มันจะมาจากเหตุจำเป็น แต่ในภายภาคหน้าเขาจะไม่มีวันปล่อยมือจากเธอเด็ดขาด คงต้องพยายามทำให้เธอรับรู้ความรู้สึกที่มีให้

กังสดาลรีบเร่งฝีเท้าเมื่อถึงหน้าอาคารของบริษัทเปียร์คาส
โนว่า ความจริงไม่ยากเข้าพบแต่จำเป็นเพราะเรื่องงาน ดินสุรณหยุดเท้าเมื่อเห็นร่างคุ้นเคย ยัยบ้าแวนเธอมาทำอะไรที่นี้กันแน่ ร่างสูงก้าว

ตามเห็นอีกคนเดินหายเข้าห้องแต่งตัวด้านหลัง นี่มันที่สำหรับนางแบบในวันนี้

ดินสุรณยืนกอดคอกรออย่างใจเย็นเพื่อให้เธอโผล่ออกมา แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นวีแววจนกระทั่งเขาหมดความอดทนคน มือหนาจับลูกบิดประตูกระชากสุดแรงจนคนด้านในกำลังคว่ำไว้เหมือนกันเซตามแรงกระชากจนปะทะแผงอก ดินสุรณรีบโอบร่างเธอไว้ด้วยความตกใจไม่แพ้กัน

“ขอโทษค่ะ” กังสตาลกัดฟันอดทน เพื่อไม่ให้เขารู้ตัวตน

“ผมก็ขอโทษเหมือนกันคุณเกตรา”

ริชามองดูนางแบบคู่แข่งกำลังอดอ้อนหนุ่มที่เธอหมายปอง ร่างอวบรีบเดินเข้าไปก่อนจะกระชากนางแบบอันดับหนึ่งออกจากอ้อมกอดคู่ควงพร้อมกับผลักไล่ด้วยแรงเหวี่ยง

“ทำอะไรกัน!” ริชาตวาดถาม

“เห็นว่าทำอะไรก็ทำอย่างนั้นแหละ!” หญิงสาวตอบด้วยความหมั่นไส้กับท่าที่เหิงหวง

ล ว ง

“นี่ยัยพราย!” ริซ่าเตรียมวิน

“พอเถอะริซ่า ผมไม่ชอบ” เขาอุ

คำพูดของตินสุรณทำให้ริซ่าชะงัก เพราะในน้ำเสียงบ่งบอกว่าไม่ชอบใจเท่าใดนักกับการกระทำของเธอ หากทำอะไรไปมากกว่านี้คงกลายเป็นปัญหา ปรายสายตาตินสุรณชำเลืองมองมันแฝงด้วยความน้อยริซ่ามองตามเม้มริมฝีปากแน่น เธอไม่มีวันยอมให้ใครหน้าไหนแย่งเขาไปเป็นอันขาด และจะไม่มีวันยอมแพ้ยัยเถตราด้วย

ร่างสูงชะเง้อมองเข้าห้อง กังสดาลหายไ้ไหนจำได้ว่าเธอเข้าห้องแต่งตัวแน่นอน น่าแปลก... หรือว่ายัยนั้นจะรู้ว่าเขากำลังตามอยู่เลย หลบอยู่ข้างใน ตินสุรณหรีตอาอย่าให้จับได้ก็แล้วกัน ริซ่ารีบควงแขนคู่ด้วยกลัวว่าจะติดอกติดใจนางแบบอย่างเถตราอีกคน

“ตินคะทำไมตินไม่ให้ริซ่าเป็นนางแบบสินค้าคุณ ทำไมถึงได้ไปเลือกเถตราละคะไม่เห็นเมื่อนั้นจะสวยตรงไหนเลย” ริซ่าจิบปากจิบคอดพูด ไม่พอใจกับรายได้ที่นางแบบคู่แข่งตนได้จากบริษัท

“มันเป็นเรื่องของฝ่ายโสมณาริชา เขาปรึกษากันมาก่อนจะให้ผมอนุมัติ”

“แล้วทำไมคุณไม่บอกพวกเค้าให้เสียกริชาละคะ” เธอย้อนถาม

ชายหนุ่มหันขวับมองริชาสีหน้าไม่สบอารมณ์ ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมาวุ่นวายกับเขาเรื่องงานและเขาก็ไม่ชอบการใช้เส้นสาย คนอย่างตินสุรณต้องการคนมีฝีมือเท่านั้น

“ริชาผมขอเตือนคุณไว้อย่าง คุณควรรู้จักจุดยืนของตัวเองผมไม่ชอบให้ใครมาก้าวร้าวเรื่องงานของผมเข้าใจไหม!” ชายหนุ่มบอกเสียงกร้าว

คนถูกดุรีบหุบปากกลับพลัน เธอต้องพยายามไม่ทำให้เขาโกรธ ไม่เช่นนั้นคงถูกเขี่ยทิ้งเหมือนนางแบบคนอื่น ยังไงเสียต้องยึดไว้ให้นานที่สุด หวังถึงการแต่งงานในอนาคตเสียด้วยซ้ำ

ตินสุรณยืนรอกอยู่ด้านข้างเวทีโดยมีช่างค้อยเซ็ทเสื้อผ้าหน้าผมให้ดูสง่าสมเป็นประธานบริษัทเปียร์รี่หอดังติดตลาดเมืองไทย กังสดาลค้อยอยู่ด้านหลังเพื่อทำหน้าที่ตนเองในฐานะพรินเซสเตอร์ บ่อยครั้งชาย

ล ว ง

หนุ่มลอบชำเลื่องมอ ทําไมเขาถึงได้เพลอทำเช่นนั้นออกมาไม่เข้าใจ
ตนเองจริงๆ จังหระนั้นดวงตาสองคู่ผสานกันนางแบบสาวริบเมินหลบ
เธอกลัวเขาจะจับผิดได้ว่าโดยแท้จริงคือใคร โฆษกบนเวทีประกาศเชิญ
ประธานหนุ่มขึ้น ดินสุรณั้ก้าวเดินอย่างสง่างามท่ามกลางเสียงปรบมือ
ฟรีเซ็นเตอร์แสนสวยเดินตามโดยถือพานไว้ในมือเพื่อให้เขาตัดริบบิ้น
สำหรับเปิดตัวเปียร์รอสชาติใหม่

หลังจากตัดริบบิ้นเสร็จถึงเวลาถ่ายรูปร่วมกันทั้งสตาลถูกจัดอยู่
ให้ยืนใกล้ชิดเขา ผู้บริหารทั้งหลายต่างพากันเบียดเสียดที่จะเข้าไปใกล้
เธอรีบถอยหนีเพราะไม่ต้องการให้พวกเธอแห้วทั้งหลายมาถูกเนื้อต้อง
ตัว จนแทบจะล้มทั้งยืน ดีที่มีมือเขาคว้าเธอบางรั้งให้เธออยู่ในอ้อมแขน

“ปล่อยฉันนะคะ” เธอกระซิบบอก

“ผมไม่อยากจะคุณล้มบนเวทีหรอกนะ คุณเกตรา” เสียงทุ้มเอ่ย
ชิดใบหู

นางแบบสาวชนลูกเกรียวพยายามขยับหนี แต่พื้นที่ช่างไม่อํานาย
เวลานี้ช่างกล้งก็เริ่มถ่ายภาพ เธอทำได้แค่ฝืนยิ้มให้กับกล้องเท่านั้น

“สมกับเป็นมืออาชีพจริงๆ เลยคุณ” ดินสุรณส์แส้ม้า

“ก็แน่นอนอยู่แล้วละคะ ก็ฉันมันมืออาชีพนี่คะ!”

“คืนนี้ว่างไหม ไปดินเนอร์กับผมสักคืน?” เขากะชิบถามอีกครึ่ง

เขารู้สึกพอใจเมื่อตราใบหน้าเธอละม้ายคล้ายกับกรกาญจน์ แต่เธอ ดูสวยกว่าทั้งหุ่นและส่วนสูงพอประมาณ เธอตรงกับสิ่งที่เขาต้องการทุกอย่าง หากเกตราเหมือนกับริซ่าคงไม่ยากหากจะคงเธอไปค้างคืนด้วยสักคืน ไม่นานถ้าเธอทำให้เขาพอใจอาจจะเสี่ยงไว้จนกว่าจะเบื่อ

“ฉันไม่ว่างดินเนอร์กับใครทั้งนั้นล่ะคะ” นางแบบสาวตอกกลับชัก สิ้นหน้าไม่พอใจ ผู้ชายคนนี้เห็นผู้หญิงสวยไม่ได้เป็นต้องคิดเรื่องใต้โต๊ะตลอดเลยหรือไง

“ผมให้คุณสามแสนสำหรับหนึ่งคืนที่อยู่กับผม” ชายหนุ่มยื่น ข้อเสนอม

เธอกำลังสะกดกลิ่นอารมณ์เอาไว้ไม่ให้ระเบิดออกมาเนื่องจาก ความหงุดหงิด พยายามเกาะมือโอบเอวอันเหนียวแน่นราวกับปลาหมึก แต่เจ้าของมือกลับรัดแน่นเสียยิ่งกว่าเดิม

ลวง

“ฉันขายหน้าตาและรูปร่างเพื่องาน แต่ฉันไม่ขายตัวอยากได้ก็ไปหาคนอื่นก็แล้วกัน!” เธอตอบกลับเสียงแข็ง

งานเปิดตัวสินค้าจบลง หญิงสาวตื่นนอนจากอ้อมแขนก่อนเชิดหน้าขึ้นแล้วสะบัดหนีหาย ดินสุวรรณรีบเดินตามในขณะที่นางแบบสาวกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า ทีมงานในห้องต่างพากันตระหนกกับสีหน้าแววตาของประธานบริษัทเปียร์คาสโนว่าเลยพากันหนีออกจากห้อง ดวงตาเรียวคมกวาดมองหาตัวต้นเหตุทำให้อารมณ์เขาขุ่นมัว

กังสดาลถอดชุดทำงานออกพิมพ์ด้วยความโมโหกับนิสัยเสียของเขา ผู้ชายอะไรช่างทุเรศสิ้นดีไร้มารยาท หยาบคาย รวยซะเปล่าทำตัวเหมือนพวกโรคจิตเห็นกามไม่แพ้ไอ้เฒ่าอภิราชชนันเลย ยิ่งคิดยิ่งเดือดดาล หัวสมองแทบระเบิดเพราะความโกรธ เสียงเงิบในห้องไม่ได้ทำให้นางแบบสาวฉกคิดร่างกายเธอเหลือเพียงบราเซียร์กับซับใน จนกระทั่งมี่านสีขาวยืดออก

“คุณเข้ามาทำไม!” กังสดาลตวาดลั่นรีบหยิบเสื้อผ้ามามากปิดเรือนร่างตนเองไว้

“ทำไมผมจะเข้ามาไม่ได้ ในเมื่อที่นี่มันเป็นบริษัทของผม!”

“คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือไง ไม่เห็นเธอว่าฉันกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่!” เธอตะโกนไล่เมื่อเห็นท่าที่คุกคามของอีกฝ่าย

“ผมไม่ได้บ้าแต่เราสองคนมีเรื่องต้องคุยกัน!”

ร่างสูงก้าวเข้ามาหาจนคนด้านในถอยหลังจนชิดกำแพง ท่อนแขนถูกกางกั้นต้นผนังไว้เพื่อไม่ให้เธอหนี กังสดาลยื่นนั่งสีหน้าตื่นตระหนก ไม่อยากเชื่อว่าเขาจะกล้าทำเรื่องเช่นนี้ทั้งๆ ที่เธอกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าอยู่

“คุณจะทำอะไร!” กังสดาลเริ่มเสียงสั่น

“ทำไมถึงปฏิเสธผม!”

“แล้วทำไมฉันจะปฏิเสธคุณไม่ได้ ฉันทำงานหาเงินไม่ได้เป็นผู้หญิงหาเงินสักหน่อย ถึงคุณจะเคยซื้อนางแบบคนไหนมานอนด้วยก็ตามแต่สำหรับฉันไม่ใช่และไม่มีวันเด็ดขาด!”

ชายหนุ่มนิ่งเมื่อได้ยินคำอธิบายพลางจ้องมองริมฝีปากอันแสนอวบอิ่ม อยากจุมพิตมันความคิดนี้ผุดขึ้นมา

“ก็ได้ หากคุณไม่ต้องการแบบนั้น ผมก็ขอโทษแล้วกันที่อาจจะ
เข้าใจคุณผิด”

“ขอบคุณที่เข้าใจ แล้วก็ถอยไปได้แล้วค่ะ”

ดินสุรณมองใบหน้าแสนสวย เลื่อนลงต่ำจนเห็นสัดส่วนนํ้ามอง
อื่นๆ มันช่างเย้ายวน ชวนให้ความต้องการพุ่งทะยานเสียเหลือเกิน
สายตาชายหนุ่มทำให้เธอมองตามเมื่อรู้เจตนาวงหน้าเลยแดงช้ำขึ้นมา

“นี่คุณ! จะมองถึงเมื่อไหร่กัน”

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ปกติคุณก็ใส่ชุดว่ายน้ำถ่ายแบบอยู่แล้วไม่ใช่
เหรอ?”

เธอรู้สึกเหมือนถูกขัดใจมันจริงอย่างที่เธอพูด แต่เธอไม่ต้องการ
ให้ใครมาจ้องมองกันขนาดนี้ ในเมื่ออยากเห็นนักก็เชิญ กังสดาลปล่อย
เสื้อออกเชิดหน้าพร้อมกับการเปลี่ยนเสื้อผ้าตนเองโดยไม่สนใจ มือ
บางจะคว้าเสื้อยืดแต่หยุดมือหากสวมเขาคงจำได้แน่ เลยหาชุดอื่นแทน
เห็นเสื้อผ้าที่มงานเป็นเดรสสีเหลืองเลยหยิบมาสวม

“ว้าย!”เธอร้องเมื่อถูกกระซางจรร่างกายปะทะแพงอก

เธอรีบผลักไสทันทีที่เขาพยายามรั้งให้เข้าใกล้จนแนบชิดสนิทจน
แทบจะเป็นเนื้อเดียวกัน

“จะยั่วผมเหรอคุณเถตรา ผมความอดทนต่ำนะครับ!”ชายหนุ่ม
เช่นเขี้ยว

“ฉันยั่วคุณตอนไหน ฉันบอกให้คุณออกไปคุณไม่ยอมออกไปเอง
แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ!”

“ไม่ต้องทำอะไรแค่นี้เลยๆ ให้ผมทำเองก็พอ!”

สิ้นสุดคำพูดตินสุรณโหมบใบหน้าเข้าหา เธอหันหน้าหนีแต่ถูกเขา
ใช้มืออีกข้างจับท้ายทอยไว้ ริมฝีปากถูกบดขยี้จนเจ้าตัวแทบลืมหายใจ
แม้คนตัวเล็กจะร้องดิ้นรนมากเพียงใดแต่เหมือนว่าอีกฝ่ายกลับไม่ยอม
ปล่อย เขากำลังติดใจรสหวานล้ำร่างกายกำลังต้องการอย่างไม่สิ้นสุด
ลืมหายใจแทบจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน มือหนาเริ่มจับโน้นจับนี้ตาม
ประสาทั้งสตาลจะชักดิ้นรนสุดกำลัง ความหวาดกลัวเริ่มคุกคาม

“ปล่อยฉันนะคะ คุณตินสุรณ!”เธอร้องเมื่อริมฝีปากเป็นอิสระ

ชายหนุ่มระบายยิ้มยิ้มนัยน์ตาทหวานฉ่ำ เธอเหมือนน้ำผึ้งหวานจน
แทบไม่อยากหยุดกลืนกินเลยทีเดียว

“ผมต้องการคุณจริงๆ เกตราสินนี้ไปดินเนอร์กับผมเถอะนะคุณ
ต้องการเท่าไรผมยินดีจ่าย” เขาบอกเสียงพรั่ำ

กัสดาลแทบอยากจะชวนหน้าหล่อๆ ให้เป็นแผล เขาพูดไม่รู้
เรื่องหรือไงว่าไม่ต้องการ ผู้ชายอะไรทำไมทำตัวน่ารังเกียจแบบนี้

“แต่ฉันไม่ต้องการไปกับคุณ แค่นี้คุณก็ลวนลามฉันมากพอแล้ว
ฉันเป็นนางแบบขายแต่ผลงานไม่ขายตัวขอรองคุณอย่าทำแบบนี้เลย
ถึงคุณจะเคยซื้อใครมานอนด้วยแต่คนนั้นต้องไม่ใช่นางแบบที่ชื่อเกตรา
แน่นอน!” หญิงสาวยังคงยืนยันหนักแน่น

ตินสุรณลอบยิ้มพลางถอนหายใจก่อนปล่อยร่างบางเป็นอิสระ
กัสดาลรีบหยิบเสื้อผ้ามารับใส่ทันที มือถึงกับสั่นเมื่อต้องมายืนแต่งตัวต่อ
หน้าเขา จัดการกับตนเองเสร็จรีบคว้ากระเป๋าเพื่อสะพายอยากจะหนี
จากตรงนี้เสียก่อน

“คุณจะทำอะไรฉันอีกคะ!” กัสดาลถามสีหน้าตระหนก

“ผมจะไปส่ง”

“ไม่ต้อง!” เธอรีบตะโกนออกมาเสียงดัง

ชายหนุ่มนั่งจ้องสายตาเธอเหมือนรังเกียจเขาเสียเต็มประดา แต่คนอย่างตินสฺรณไม่มีวันยอมแพ้หรือทำอะไรที่ได้มายากคนอย่างเขายิ่งชอบนัก

“แน่ใจหรือว่าจะไม่让我ไปส่งคุณเกตรา ถ้าวันนี้คุณไม่让我ไปส่งผมจะพาคุณไปนอนกับผมด้วยดีไหม?” เขาบอกพร้อมกับส่งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาทักทาย

“คุณบ้าไปแล้วหรือไง!” หญิงสาวเริ่มหัวเสีย และหงุดหงิดกับความเอาแต่ใจของเขา

“ผมไม่ได้บ้า ผมชักจะหลงคุณจริงๆแล้ว เกตราถ้าวันนี้คุณ不让我ไปส่งผมคงต้องลากคุณไปกับผมจริงๆ”

กังสดาลเม้มริมฝีปากแน่นเธออยากจะบ้าตาย ทำไมเขาถึง不让我เกียรติใครเลยนะเพราะมีเงินมีอำนาจอย่างนั้นหรือ ผู้ชายอะไรหน้าตาก็ดีแต่นิสัยแย่มากที่สุด

ล ว ง

“ฉันไม่ให้คุณไปส่ง และคุณก็ไม่ต้องมาอยู่กับฉันอีกไปหาริชาชิ
คะยังงี้เสียเธอคงอยากให้คุณหิวไปหิวมาอยู่แล้ว เลิกยุ่งกับฉันสักที!”
หญิงสาวตอกกลับ

เขาชอบเจอพยศแบบนี้ น่าจะปราบเสียให้อยู่หมัด คว่าเรียวแขน
กระซากร่างบางเข้าหาอีกครั้ง

“คุณตินสุรณฺ์คุณจะทำอะไร!” เธอหวาดพลงดินรนให้พ้นจาก
พันธนาการ

“ผมต้องการคุณตอนนี้ และเดี๋ยวนี้!” ชายหนุ่มยืนยันเสียงหนัก

เขาไม่พูดเปล่าแต่พยายามดึงรั้งให้เธอติดตามไปด้วย กังสดาล
ขึ้นตัวเองอย่างสุดความสามารถ บ้าไปแล้วหรือไง ทำไมถึงได้หยาบ
กายขนาดนี้

เธอต้องแย่งแน่ๆ หากเขายังทำแบบนี้อยู่

“ปล่อยฉันนะ คุณไม่มีสิทธิ์มาทำกับฉันแบบนี้คุณตินสุรณฺ์ ฉันมี
ศักดิ์ศรีความเป็นคนในเมื่อฉันปฏิเสธคุณไปแล้วทำไมคุณถึงไม่ยอมรับ

มัน เพียงแค่คุณมีอำนาจคุณคิดจะทำอะไรใครก็ได้ อย่างนั้นหรือไง!”

หญิงสาวบริภาษเขาเสียงกร้าวอย่างไม่กลัวเกรง

ชายหนุ่มหยุด หันมองคนตัวเล็กกำลังดีนรนาเอาเป็นเอาตาย

“เธอพูดว่าอะไรนะ เกตตรา” เขาถามเสียงเข้ม

กังสตาลักตริตมีปากไม่มีวันยอมผู้ชายที่เห็นเธอเป็นของเล่นเต็น
ขาด คนอย่างตินสุรณต้องได้รู้สบบ้างว่าเงินไม่สามารถซื้อทุกอย่างได้

“คุณเห็นผู้หญิงเป็นอะไรอยากได้ก็ลากไปแบบนี้เหรอกะ คุณไม่เคยเห็นค่าใครเลยใช้ไหม เพียงแค่คุณมีอำนาจเงินแค่นั้นคุณคิดจะทำอะไรก็ทำ ฉันจะบอกคุณไว้ตรงนี้ว่าเงินซื้อทุกอย่างไม่ได้ หากต้องการได้ผู้หญิงก็ไปหาคนที่พร้อมจะไปกับคุณสิ ทำไมต้องมารุ่นวายกับฉันด้วย ผู้หญิงที่พร้อมจะนอนกับคุณมีมากมาย คุณทั้งหน้าตาดี การศึกษาดีแถมมองผ่านผู้หญิงอย่างฉันไปสักคนคงไม่ตายเหรอกะ และถึงแม้ว่าคุณจะใช้กำลังบังคับฉันไปได้ก็ตามคุณก็จะได้แต่ตัวฉันไม่มีวันได้ใจฉันไปอย่างแน่นอน!”

“แล้วเธอคิดว่าฉันอยากได้หัวใจเธอหรือไงเกตตรา!” ชายหนุ่มย้อน

ล ว ง

“ฉันจะไม่นอนกับใครหากฉันไม่รักเขา!” เธอไม่ลดละ ใครจะยอม
กัน

เขากัดฟันยกมือขึ้นมาเสยผมเพื่อระงับอารมณ์โกรธที่กำลังพลุ่ง
พล่าน โทสะเริ่มแรงกล้ำมันเป็นนิสัยส่วนตัวที่เขาไม่ชอบให้ใครมาสั่ง
สอนหรือต่อว่า แต่ผู้หญิงที่ยืนอยู่หน้าเขาเอาแต่พูดจ้อจั่ว ไม่เกรงกลัว
กันเลยสักนิด

“ฉันจะทำให้เธอมาสยบแทบเท้าฉันเถตรา” เขาทิ้งถ้อยคำก่อน
เดินจาก

กึ่งสตาลมองแผ่นหลังแล้วเบ้าปาก คนอย่างเธอนะเธอจะสยบ
แทบเท้าฝันไปเถอะ ซาดิหน้าก็ยังไม่มีความเลย

**กรกาญจน์ลงจากรถพร้อมกับเตชียุทธ์สองร่างเดินเข้าสู่ตัว
บ้านด้วยกัน** เสียงรายการโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นทำให้สองคนหัน
มองเห็นบิดาและมารดา กลับมาถึงแล้ว หญิงสาวรีบตรงเข้าหาคุกเข่า

ลงตรงหน้าแม่สีหน้าเข้มขึ้น เฉกเช่นเดียวกับชายหนุ่มเมื่อได้ยินคำตอบของสาวที่ตนหมายปองพาลให้หัวใจพองโตยังไม่หยุดตีใจจนถึงตอนนี้

“มีอะไรหรือเปล่าลูกทำไมมานั่งแบบนี้?” คารณถามบุตรสาว
พลางลูบเรือนผม

“กังวลถึงแม่ล่ะคะ”

เดชชฎีรีบคุกเข่าลงอีกคน ในเมื่อมีโอกาสก็ไม่ควรให้มันผ่านเลยไป เธออดส่ายนินยอมหมั่นกับเขาแล้วมีแต่ต้องเดินหน้า ใจกล้าเข้าไว้

“เป็นอะไรเต มาคุกเข่าหน้าพ่อแบบนี้” ตรัยคุณถามอีกคน สีหน้า
สงสัย

กรกาญจน์ชำเลื่องมองส่งสายตาให้กับเขา เธอไม่อยากให้มีปัญหาในภายหลัง จริงๆ ก็เงินจะแย่งที่ต้องมาหมั่นในระหว่างเรียนแบบนี้

“พ่อครับ ผมรักก๊ง เราสองคนรักกัน” เดชชฎีอีกอึก

“อะไรนะ!” คารณร้องออกมาด้วยความตกใจ

“หมายความว่าไงเจ้าเต พ่อไม่เข้าใจแกไปรักกับหนูก๊งตอนไหน!”

ล ว ง

“ผมกับก๊วย เรารักกันตั้งแต่เรียนที่มหาวิทยาลัยแล้ว ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าในที่สุดเราจะมาอยู่เป็นครอบครัวเดียวกันแบบนี้” ชายหนุ่มอธิบายเสียงอ่อย

“จริงเหรอ ก๊วย ลูกรักกับพ่อเตจจริงๆ เหรอ?” ดารณีถามบุตรสาว

“คะแม่”

ดารณีแทบลมจับ เธอไม่ได้อยากคัดค้านเรื่องความรักของบุตรสาว แต่กับลูกสาวคนโตมันเป็นอีกเรื่องคงกลายเป็นเรื่องใหญ่หากก๊วยรู้เรื่องนี้เข้า

“แล้วแกต้องการอะไรถึงได้มาบอกพ่อกับคุณตา?” ตรัยคุณถามบุตรชาย

“พ่อผมอยากจะมีหมั้นกับก๊วยครับ”

ตรัยคุณหันมองภรรยา ดารณีเองไม่กล้าพูดอะไรเพราะเธอคิดว่าการตัดสินใจครั้งนี้ควรมีก๊วยด้วย เพราะบุตรสาวคนโตคอยดูแลครอบครัวมาตลอด

“แม่ขอปรึกษาเรื่องนี้กับกั้งก่อนนะลูก เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก”

“แม่คะ ถ้าพี่กั้งตกลงแม่ก็ตกลงใช้ไหมคะ!” กรกาญจน์ถามสีหน้าตระหนก

“แม่ว่าอะไรหอรอกลูก แต่พี่กั้งต้องรับรู้เรื่องนี้และอนุญาต”
ดารณีนยืนย่นเสียงหนัก

หญิงสาวน้ำตาคลอ ส้มคิดถึงพี่สาวไป พี่กั้งคอยดูแลมาตลอดเรื่องนี้เธอควรบอกกับพี่เอง

“แม่ไม่ต้องพูดกับพี่กั้งหอรอกคะ กุ้งจะขอพูดกับพี่เค้าเองนะคะ”

“แล้วแต่กุ้งนะลูก”

เสียงเครื่องยนต์ดังอยู่หน้าบ้าน กังสตาลนั่งหอบหายใจหลังจากดับเครื่อง ในหัวสมองยังคงวนเวียนเรื่องผู้ชายจิตทรมานอย่างตินสุรณ ช่มอารมณ์ตนเองอยู่นานก่อนเปิดประตูลงจากรถ สาวเท้าเข้าสู่ตัวบ้าน เห็นทุกคนพร้อมหน้าร่างบางเดินเข้าหาสีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย

“แม่คะกลับมาเมื่อไหร่คะนี่” เธอถามมารดาทันทีที่นั่งลงตรงข้าม

“กลับมาวันนี้เมื่อเช้าจะลูก”

“แล้วมาทำอะไรกันคะ นั่งกับเต็มเลยรวมญาติเหรอคะ”หญิงสาว
เอ่ยแซว

“เปล่าหรอกลูกพอดีน้องมีเรื่องมาปรึกษาคุณตรัยกับแม่นะ”

“เรื่องอะไรเหรอคะ?”

“คือ...”ดารณีได้แต่อึกอักไม่กล้าบอกบุตรสาว

กรกาญจน์ดึงมือพี่สาวเดินออกมาในสวนหลังบ้าน คนเป็นพี่คือ
ขมวดเมื่อเห็นน้องมีท่าที่แปลกๆ

“มีอะไรัยกั๊ง ทำไมลากพี่มาแบบนี้”

“พี่กั๊ง กั๊งมีอะไรจะบอก”

“อะไรเหรอ?”

“กั๊งกับเตเราจะหมั้นกันค่ะ!”กรกาญจน์โผล่ออกมาทันที

“อะไรนะ!” หญิงสาวร้องลั่นแทบไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน

กังสดาลชักสีหน้าไม่พอใจ ไปรักใคร่ชอบพอกันตอนไหนถึงได้ประกาศหมั้นแบบนี้ อย่างน้อยก็น่าจะบอกให้รู้เรื่องบ้างว่าเป็นแผนกับเดชษฎ์ หรือเธอไม่มีความสำคัญกับน้องสาวเสียแล้ว

“พี่กั๊ว พี่ยอมให้เราหมั้นกันได้ไหม” กรกาญจน์ขอร้องพี่สาว

“ไม่ได้!” เธอยืนยันเสียงหนัก

“พี่กั๊ว กั๊วขอร้อง การหมั้นครั้งนี้สำคัญกับกั๊วมากเลยนะคะ”

“สำคัญยังงี้กั๊ว พี่ไม่เคยรู้เลยว่ากั๊วกับเต๋รักกันกั๊วไม่เคยบอกอะไรพี่เลย!” หญิงสาวเชิดหน้า

กรกาญจน์ถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ เพราะไม่อยากเป็นภาระให้พี่สาวต้องคอยห่วงเตชษฎ์จึงกลายเป็นที่พึ่งพิงเดียวที่มี เธอคิดว่าเขาจะกลายเป็นเกราะป้องกันไม่ให้ผู้ชายคนนั้นเข้ามาวุ่นวายได้ การอยู่ร่วมกันอาจทำให้พี่สาวเธอพิวส์ขาดและเผยตัวตนแท้จริงออกมา มันจะกลายเป็นเรื่องเลวร้ายมากกว่าเดิม

ล ว ง

“พี่กั๊ กั๊กับเตเราไม่ได้รักกันหรอกนะคะ แต่เตยอมหมั้นกับกั๊
เพื่อช่วยเหลือกั๊ไม่ให้คุณตินเข้ามาวุ่นวายเท่านั้น”

กั๊สตาลเหลือบมองน้องสาวพลางใช้ความคิด หากเป็นจริงดังที่
น้องเธอพูดออกมา บางทีนี่อาจจะเป็นความคิดที่ดีเพราะเตชิษฏ์นิสัย
แตกต่างจากผู้ชายคนนั้นมากนัก

“หากเป็นเหตุผลนี้พี่ก็ยอมได้ แต่กั๊แน่ใจแล้วหรือว่าจะทำแบบ
นี้?”

“แน่ใจคะพี่กั๊!” เธอยืนยันเสียงหนัก

กั๊สตาลไม่พูดอะไรออกมาอีก เมื่อเห็นสายตาแน่วแน่ของ
น้องสาว ประจวบเหมาะกับเสียงรถติ๋นสุรณกำลังดังอยู่หน้าบ้าน สองพี่
น้องรีบเดินไปหาธารณีและตรัยคุณ แล้วผ่านเข้าห้องนอนของแต่ละคน
ทันที

“เต... อาฝากั๊ด้วยนะ ถ้ารักกันเรียนจบแล้วค่อยแต่งงานก็แล้วกัน
นะจ๊ะ” ธารณีบอกเตชิษฏ์ก่อนยิ้มอ่อนโยนให้

“ครับ”

“ทำตัวดีๆ ละอย่าทำให้หนูกังวลใจรู้ไหมเจ้าเต!” ตรัยคุณเตือนบุตรชาย

“ครับพ่อ ผมรู้แล้วละครับ”

ร่างสูงใหญ่สาวเท้าเดินเข้ามาชำเลืองมองทางบิดาและภรรยาใหม่ไม่เว้นแม้น้องชายต่างมารดา ดินสุรณตั้งใจเดินเลี่ยงแต่เท้ากลับต้องชะงัก

“ดินมาหาพ่อหน่อย พ่อมีเรื่องจะพูดด้วย”

ชายหนุ่มก้าวมาหาบิดา ทั้งตัวลงบนโซฟากำมะหยี่สีครีมพร้อมกับคล้ายเนคไทที่กำลังรัดออก ปลดกระดุมเสื้อเผยให้เห็นแผลอกกว้าง

“เจ้าเตกับหนูกังวลเหมือนกัน พ่อแค่อยากให้แกรู้ไว้ วันไหนได้ฤกษ์หมั้นพ่อจะบอกแกเอง ยังไงก็มาอวยพรให้น้องมันด้วยละ”

“มีเรื่องจะพูดกับผมแค่นี้ใช่ไหมครับ?” ชายหนุ่มย้อนถามเสียงเย็น

ล ว ง

“ใช่”

“งั้นผมขอตัวก่อนก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มเดินเลี้ยวออกมา สายตาพบกับน้องชายต่างมารดา ดิน
สุรณย์ยิ้มเยาะออกมาเขารู้ดีว่าไอ้น้องชายตัวแสบคิดอะไร แบบนี้ก็ดีแล้ว
อย่างน้อยมันคงได้ความรักจากผู้หญิงที่ตนเองรักบ้าง

กังสดาลนอนไม่หลับมันกระสับกระส่ายเรื่องน้องสาวทำให้
รู้สึกลุ่มหนัก ไม่อยากให้น้องหมั้นหมายด้วยเหตุผลนี้ แต่อีกใจกลับ
คิดว่าหากเป็นเตชชัญจ์คงดีแล้ว เนื่องด้วยเขาแตกต่างจากพี่ชายอย่าง
สิ้นเชิง ชันกายลูกน้องไม่อาจข่มตาหลับลงได้แม้พยายามสักเท่าไร เปิด
ประตูออกจากห้องเดินมารับลมในสวนด้านหลังแทน

เช่นเดียวกับชายหนุ่ม เขาไม่อาจหลับลงเพราะภาพในฝันคันเห็น
แต่ใบหน้าของนางแบบสาวอย่างเกดรา เรือนร่างแสนเข้ายวน ริมฝีปาก
อวบอิ่ม รับรู้ได้ว่าหอมหวานมากเพียงใด ยิ่งคิดมันยิ่งเตลิดไกลลูกน้อง
สละบัดไล่ความคิดก้าวลงจากเตียงเดินลงจากชั้นบนสู่ห้องนั่งเล่น เปิด

รายการที่วิฤตเปลี่ยนไปเรื่อยแต่ทว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรเลย เสียงฝีเท้า
แผ่วเบาทำให้ชายหนุ่มหันมอง เมื่อพบว่าเป็นใครจึงกระตุกยิ้ม

“ออกไปหาเหยื่อหรือไงมีดคำไม่ยอมหลบยอมนอน!” เขาหาเรื่อง
แซะ

เพียงแค่เห็นใบหน้ากลับนึกหวั่นได้

“อย่าเอาคนอย่างฉันไปเหมารวมกับคุณสิคะ” เธอย้อน

“นี่เธอจริงจังจะหาเรื่องกันใช่ไหม!”

“ฉันไม่ได้หาเรื่องคุณ คุณน่าจะคิดดูให้ดีว่าใครหาเรื่องใครก่อน!”

เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูงจ้องเขม็งไปทางคู่อริ กังสดาลเองไม่
ยอมแพ้มองกลับไม่หลบเสียง ไม่มีวันศิโรราบผู้ชายคนนี้เด็ดขาด ไม่
อยากจะเชื่อว่าพฤติกรรมของเขาจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ที่กับ
นางแบบชื่อเกตรากลับทำอีกอย่าง อย่างหวังเลยว่าจะได้เห็นแม้แต่ขา
อ่อนเธอ

“เธอรู้ไหมว่าที่นี่ที่ไหน กล้าดียังไงมาต่อปากต่อคำฉัน!” ชายหนุ่ม
เริ่มตวาดเกลียดคนที่บังอาจกับเขาที่สุด

ล ว ง

“รู้ค่ะว่าที่ไหน แต่คุณไม่ได้หาเลี้ยงฉันสักหน่อยทำไมฉันจะต้อง
กลัวคุณด้วย”

“มันจะมากไปแล้วนะ!”

เขาไม่พูดเปล่าสองเท้าเจ้าพรวดเข้าหา กังสดาลผละถอยหลังแต่
ไม่ทันเมื่อเรียวแขนถูกกระซากร่างบางปลิวตามแรงปะทะแพงอก
กังสดาลรีบเอามือดันหันหน้าหนี เขาจ้องลึกลงในดวงตาผ่านแว่นตา
หนาที่เธอบรรจุใส่เพื่อปกปิด กรามถูกขบเป็นสัน

“เธอคิดว่าแผนใดๆ ของน้องสาวเธอจะทำให้พ้นมือฉันหรือ
พวกเธอไม่รู้หรือไ้ว่าคนอย่างฉันไม่เคยสนว่าจะเป็่ลูกหรือเมียใคร
หากฉันต้องการก็ทำได้!” ดินสุรณข่มขู่เล่นเอาคนฟังขนลุก

กังสดาลอ้าปากค้างกับคำพูดอันเห็นแก่ตัว เขาหมายความว่า
ยังงี้ ไม่สนเลยใช่ไหมว่าน้องสาวเธอจะกลายเป็นคู่หมั้นน้องชายเขา ไม่
เจอผู้ชายน่ารักเกียจหัวสมองมีแต่เรื่องทุเรศ สวรรค์เหตุใดเข้าข้างเขา
โยนสิ่งดีๆ มาให้ ทั้งทรัพย์สิน รูปร่างหน้าตา แต่ทว่านิสัยกลับร้ายกาจ
จนเหลือเชื่อ

“คุณหมายความว่ายังไง!”

“ก็หมายความว่าตามที่พูด หากไม่เข้าใจวันหลังฉันมีโอกาสจะแสดงให้เธอดูแล้วกัน!”

คนเป็นพี่น้องกันจะช่วยน้องทางไหนได้บ้าง เธอไม่มีวันยอมให้เขามาทำร้ายกึ่งแน่นอน สีหน้าแปรเปลี่ยนครุ่นคิดอย่างหนัก มีทางเดียวเท่านั้นต้องหาผู้หญิงอื่นที่เขาสนใจมาทดแทนซึ่งนั่นก็คือตัวเธอเอง

“คุณชอบคุณเกตราไม่ใช่หรือไงคะ!” เธอโผล่ออกมา

ตินสุรณัตว์ตสยตามองสีหน้าขริมลง เธอรู้ได้ยังไงกันว่าเขาพอใจเกตรา รังรังบางเข้าใกล้จ้องมองเพื่อค้นหาคำตอบ

“เธอรู้ได้ยังไง!”

“ก็...” เธออีกอีกพยายามคิดหาข้อแก้ตัว “ฉันเป็นผู้จัดการส่วนตัวของเกตรา!”

“อะไรนะ!” ชายหนุ่มแทบไม่เชื่อกับสิ่งที่ได้ยิน

“ทำไมคุณต้องตกใจด้วยล่ะคะ”

คิวเข้มขมวดไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ตนได้ยิน จะใช้อย่างที่ว่าหรือเป็น
ผู้จัดการส่วนตัวของนางแบบซูเปอร์สตาร์

“แล้วทำไมเธอต้องมาบอกฉันเรื่องนี้ด้วยไม่ทราบ!”

“ถ้าหากคุณพอใจเถตรา ฉันยินดีจะติดต่อเธอให้ ขอเพียงแค่คุณ
ปล่อยน้องสาวของฉันไป!”หญิงสาวต่อรองทันที

ชายหนุ่มใช้ความคิด จนถึงตอนนี้ไม่อาจละภาพของเถตราออก
จากหัวได้เลย ช่มตาหลับที่ไรก็นึกฝันถึงเรือนร่างไบหน้าแสนเข้ายวน
กลิ่นกายหอมละมุนจนอยากสัมผัส ครอบครองให้เธอเป็นของเขาเพียง
คนเดียว หากกังสดาลจะช่วยให้เขาได้พบกับเธอคงดีไม่น้อย ใจจริงไม่
อยากยอมรับว่าโดนนางแบบแสนสวยปฏิเสธความสัมพันธ์มันเหมือน
โดนหักหน้าเข้าอย่างจัง

“ก็ได้ แต่หากวันไหนฉันต้องการพบกับเถตราแล้วปรากฏว่า
เถตราไม่ยอมมาพบ เธอคงจะรู้แน่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น!”ดินสุรณเริ่มขมขู่

กังสดาลกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น อย่างน้อยก็ถือว่าช่วย
น้องสาวเอาไว้ก่อนตัวเธอจะเป็นไรก็คงไม่สำคัญ

“ตกลงค่ะ ฉันจะพยายามนะคะ” เธอผินยิ้มให้กับเขา

เขายิ้มออกมาราวกับผู้กำชัยชนะ เกตตราไม่มีวันพ่นมือเขาได้
อยากจะรู้ว่าความหยิ่งยโสของเธอจะมากสักแค่ไหนกัน ผู้หญิงทำ
อาชีพแบบนี้หวังก็เพียงแค่เงินหากเขามีให้ไม่มีวันหมดมีหรือพวกเธอจะ
ปฏิเสธ

กังสตาลถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ กัดฟันข่มความรู้สึกไว้ใน
อก สักวันเธอจะเอาคืนผู้ชายคนนี้ได้เลยเพราะเขาทำให้ต้องตกที่นั่ง
ลำบากแบบนี้ ใบหน้าเรียวสวยงามง้ำไม่สบอารมณ์ ไม่เป็นไรไว้เมื่อไหร่
อยู่ในคราบของเกตราราคงจัดการเอาให้พูดไม่ออกเลย

สนามหญ้าเนื้อที่กว่าสองไร่ถูกประดับประดาด้วยดวงไฟเล็กๆ
รายล้อมด้วยดอกไม้บานาพรณ โต๊ะนั่งร้อยถูกจัดวางเรียงสำหรับแขก
ผู้มาร่วมงาน เดชีย์ยืนรอคู่หมั้นตนเองอยู่ตรงบันไดอย่างใจจดใจจ่อ
หัวใจมันกำลังเต้นโครมครามด้วยความยินดี เมื่อร่างบางในชุดเดรสสี
ครีมผมถูกักเปียรวบไว้ประดับด้วยดอกกลีบลีลสีขาว แซมด้วยปิ่นมุกตรง
กลาง ชายหนุ่มนั่งจ้องครุ่นหนึ่งจนกระทั่งเธอมาหยุดยืนตรงหน้า

ล ว ง

“ไปกันได้หรือยังเต”กรกาญจกัณฐาถามไบหน้าเริ่มแดงเมื่อเห็นเขาจ้อง
ไม่วางตา

“ปะ...ไปสิ”

ยื่นมือให้คู่หมั้น สองร่างเดินออกมาถึงสนามหญ้าหน้าบ้าน
สถานที่ใช้จัดเลี้ยงในยามค่ำคืน หลังจากเสร็จพิธีหมั้นในช่วงเช้า
เรียบร้อยแล้ว เตชวิญญ์พาเธอมาขึ้นรถแบกหน้าซุ้ม เพื่อนใน
มหาวิทยาลัยเริ่มเดินทางมา ปันนาโบกมือสวัสดียิ้มแยมเมื่อเห็นเจ้าของ
งานในวันนี้

“กั๋งสวยจังเลย”ปันนาทักทายจับมือเพื่อนเอาไว้

“ขอบใจจ๊ะ”

“เราไม่คิดเลยนะว่ากั๋งจะได้หมั้นกับเต ไปรักกันตอนไหนไม่เห็นรู้
เลย”

“เราสองคนแอบคนกัน ก็เลยไม่ได้บอกปันขอโทษด้วยนะ”กร
กาญจกัณฐายามหลบสายตาไม่อยากให้เพื่อนรู้ความจริง

“ไม่เป็นไรหรอกกึ่ง เราารู้ที่กึ่งต้องปิดบังเพราะเตเนื้อหอมจะตาย
กึ่งคงไม่อยากมีปัญหาอีก”

“ขอบคุณมากนะบันที่เข้าใจเรา”เธอบอกเพื่อนน้ำตาคลอ

“งั้นเราเข้าไปรอในงานก่อนนะ”บันนาบอกแล้วเดินเข้าสู่งาน

ร่างบางสวมชุดแซกสีชมพูสีอื่น เธอไม่คิดเลยว่าหนุ่มที่หมาย
ปองจะกลายเป็นของคนอื่น ทั้งๆ ที่แอบชอบเขามานานแล้ว กัดฟันข่ม
กลั้นความเจ็บปวดเอาไว้ ไม่มีวันยอมพ่ายแพ้แค่นั้นไม่ใช่แต่งงานสัก
หน่อยยังมีหวังอยู่

กั๊งสตาลเดินตรวจความเรียบร้อยภายในงาน เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น
หญิงสาวมองเบอร์หน้าจอแล้วกดรับ

“สวัสดีค่ะ”กรอกเสียงตามสาย

“กั๊งสตาล!”

เธอชะงัก ถอนใจเมื่อความซวยกำลังมาเยือน

“มีอะไรให้รับใช้คะ?”หญิงสาวถาม

“ฉันอยากจะชวนคุณเกตรา มาเที่ยวที่ภูเก็ตกับฉัน เธอพอจะบอกให้หน่อยได้ไหมฉันจะส่งตัวเครื่องบินไปให้”

“อะไรนะคะ! ทำไมกะทันหันแบบนี้ตารางงานของเกตราไม่ค่อยว่างหรอกนะคะ!”

“เธอจะจัดการให้ฉันหรือเปล่า หรือจะให้ฉันขึ้นไปร่วมงานหมั้นของน้องสาวเธอแทน!” ชายหนุ่มเริ่มใช้แผนข่มขู่เหมือนเคย

เธออยากจะบ้าตาย จะเผด็จการไปถึงไหนกันน่าหงุดหงิดซะมัด

“ก็ได้ ส่งตัวเครื่องบินมาเลยก็แล้วกันค่ะ” เธอรับคำเขา

“ขอบใจมากนะกังสดาล”

กังสดาลมองดูงานหมั้นเห็นน้องสาวแล้วเพลออี้ม จู่ๆ คนในกายกลับลุกขึ้นหันมองเห็นหญิงสาวในชุดแซกสีชมพูกำลังมองกั๊วและเตบนเวที แววดาเศร้าหมองน้ำตานองหน้า เธอปรายตามองด้วยความลั้บสนมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่รู้สึกไม่ดีเลยสักนิด ไม่นานนักสาวในชุดแซกสีหวานก็เดินหายไป

เที่ยงคืนงานเลี้ยงจบลง ทุกคนต่างแยกย้ายกันกลับ กรกาญจน์
เดินยิ้มมาตรวจแผนพี่สาวสีหน้าแจ่มชื่น ส่วนเดชิษฐ์คอยช่วยบิดาส่งแขก
อยู่หน้างาน

“เหนื่อยไหมก๊ง” กังสतालถาม

“ไม่เหนื่อยหรอกค่ะ”

“อดทนมากๆ ละ เรามีคู่หมั้นแล้ว อย่าชวนเดเขาทะเลาะรู้ไหม”

“พี่ก๊งก็ สอนก๊งอย่างกับว่านายเตเป็นคนรักก๊งจริงๆ อย่างนั้น
แหละ!” กรกาญจน์รีบแย้ง

กังสतालนั่งเงียบมีเพียงรอยยิ้มเผยออกมา น้องสาวเธออาจยังไม่
รู้ แต่สำหรับเธอพอจะดูออกบ้าง ไม่นานนักหрокเดชิษฐ์คงจะเผย
ความรู้สึกให้รู้

เดชิษฐ์ก้าวมาหยุดยืนข้างคู่หมั้นตนเอง มองกังสतालแล้วยิ้มให้
เล็กน้อย

“ก๊งไปนอนได้แล้ว พรุ่งนี้เราสองคนมีเรียนบ่ายนะ” ชายหนุ่ม
เตือน

ลวง

“อืม”

สองคนเดินเคียงคู่กันเข้าสู่ตัวบ้าน กังสดาลยื่นกอดอกมอง
น้องสาวและน้องชายด้วยความยินดี คงฝากน้องสาวไว้ได้อย่างไม่ต้อง
เป็นห่วงอีกแล้ว ทีเหลือแค่จัดการกับผู้ชายคนนั้นให้เรียบร้อย

นางแบบสาวสวมชุดราตรีสีแดงสดถ่ายแบบ ท่ามกลาง
แสงแดดจ้า แม้จะร้อนเพียงใดแต่ทุกคนกลับห่มเทกซ์มันเพื่อให้ผ่านพ้น
ไปด้วยดี ไม่นานที่นางแบบอกเลิกกองเนื่องจากทำงานเสร็จสิ้น พี่นัม
ผู้จัดการรีบตรงมาหากังสดาลพร้อมกับยื่นซองสีขาวให้

“อะไรคะพี่นัม”หญิงสาวถามสีหน้ามึนงง

“คนของคุณตินสุรณ์บอกว่าเอามาให้น้องพรายนะคะ”พี่นัม
อธิบาย

กังสดาลรับมาเปิดดูด้านใน เห็นตัวเครื่องบินสำหรับเดินทางไปภูเก็ต มั่นรวดเร็วเกินไปหรือเปล่าเธอเพิ่งตกลงกับเขาเมื่อวันก่อนนี่เอง แต่หากไม่ไปคงเกิดเรื่องยุ่งอีกแน่ ยิ่งเป็นคนเอาแต่ใจเห็นแก่ตัวอยู่ด้วย

ร่างบางเดินเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอคงไม่สามารถปกปิดตัวตนเอาไว้ได้อีกแล้ว ออกมาจากห้องยกเรียวแขนดูบอกเวลาห้าโมงเย็น กังสดาลจึงเดินทางไปยังสนามบินราวครึ่งชั่วโมงเครื่องลงจอด ณ สนามบินภูเก็ต หญิงสาวก้าวถึงหน้าสนามบินมีพนักงานมาทักทายและเชิญเชิญให้เธอขึ้นรถ โดยบอกว่าเป็นคนของโรงแรม

เดินทางมาถึงโรงแรมหรูระดับห้าดาว เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องจัดการจัดข้าวของก่อนพนักงานจะมาตามเพื่อลงไปรับประทานอาหาร ค่ำรวมกับเขา กังสดาลถอนใจออกมาเอือกใหญ่ต่อจากนี้จะมีอะไรขึ้นบ้างยัง 모르 เดินลงมาถึงหน้าห้องอาหารเห็นร่างสูงนั่งรออยู่ก่อน

“คุณเกตรา เชิญนั่งครับ” เขาบอกพร้อมกับผายมือ กังสดาลนั่งลงตรงข้าม

อาหารทะเลหลากหลายถูกนำมาเสิร์ฟล้นแล้วแต่ราคาแพง เช่น กุ้งล็อบสเตอร์อบเนย หอยเชลล์ย่างเกลือ แซลม่อนซาซิมิ และอีกหลาย

ล ว ง

อย่างดูละลานตาจะทานให้หมดคงไม่ไหว กังสตาลหยิบช้อนตักอาหารใส่ปากเงียบบๆ เธอไม่อยากพูดคุยกะไรมากมาย แค่เห็นหน้าก็เลียนแทบแยแล้ว

“เป็นยังงี้บ้างครับอาหารอร่อยมั๊ย?” เขาถามสายตาไม่ละจากวงหน้า

“ก็ดีค่ะ”

“การเดินทางเป็นยังงี้บ้างครับ?”

“ก็ดีค่ะ”

“แล้วคุณเหนื่อยไหมครับวันนี้ ไปถ่ายแบบมาแถมผมยังขอรับรองให้ผู้จัดการส่วนตัวนัดคุณมาที่นี้กับผมอีก?” ชายหนุ่มมอมยิ้ม

“ก็ดีค่ะ”

“เมื่อไหร่คุณจะเลิกตอบคำถามผมด้วยถ้อยคำแบบนี้สักที!”
น้ำเสียงเริ่มแข็ง สีหน้าเขาหงุดหงิด

คนตัวเล็กวางมือจากอาหารชั้นสายตามอง เธอเกลียดเขาอยู่
แล้วจะให้พูดดีด้วยคงแปลกไปละ อีกอย่างไม่ได้เต็มใจจะมาที่สักหน่อย
เพราะเขาเอาน้องสาวมาชู้ คงทำนองเลาะออเชอะเหมือนสาวอื่นไม่ได้
หรือ

“คุณชอบฉันหรือไงคะ?” เรียวแขนยกกอดอก ใบหน้าเรียวสวย
เชิดขึ้น

ดินสุรณกระตุกยิ้มมุมปากหรือเธอกำลังหวังอะไรจากตัวเขา มัน
ไม่ใช่อย่างที่คิด ทำทุกอย่างก็เพราะชอบอย่างอื่นไม่ใช่หัวใจหรือ

“จะบอกยังงี้ดีละ ผม... ชอบรูปลักษณ์ของคุณ” ชายหนุ่มบอก
ตามตรง

“แต่ฉันไม่ชอบคนที่มองฉันเพียงแค่รูปลักษณ์เท่านั้นหรือคะ?”

“ไม่เห็นสำคัญนี่ครับ ในเมื่อผมเองก็มองนางแบบเพราะ
รูปลักษณ์อยู่แล้ว ไม่เคยมองด้วยหัวใจเลยสักครั้ง นอนด้วยกันแล้วก็
เลิกรากันไปไม่เห็นจะเป็นไร แล้วมันอาจจะทำให้คุณมีรายได้พิเศษ
มหาศาลด้วยนะครับ” เขาเอ่ยเสียงเยาะ

ริมฝีปากบางเม้มสนิทเหตุใดชอบดูถูกอาชีพนางแบบนัก เพราะเธอไม่ได้เหมือนกันเสียหมด อยากให้แบ่งแยกเป็นบุคคลไป

“แต่ฉันไม่ชอบหารายได้พิเศษแบบผิดๆ แค่เงินที่ฉันทำได้ในปัจจุบันนี้ก็มากพออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องหาลำไพ่พิเศษหรอกค่ะ!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ไรครับ ผมเองก็ไม่ได้หวังว่าคุณภคตราจะยอมนอนกับผมง่ายๆ หลอกน่ะครับ แต่ถ้าหากมีเรื่องอะไรให้ผมช่วยผมก็ยินดี หากมีใครบังอาจมาลงนามคุณหรือคอยจ้องทำร้ายคุณก็บอกผมได้นะครับ”ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอล

“ขอบคุณมาก แต่คงไม่มีใครคิดจะทำร้ายฉันหรอกค่ะ”หญิงสาวรีบตอบ

หลังจากมื้ออาหารว่างสูงใหญ่เดินนำเธอไปที่ชายหาด เขาพาหญิงสาวไปยืนชมแสงไฟยามค่ำคืนเจียบๆ ว่างบางยืนมองทิวทัศน์แสงไฟ แม้แต่สายลมยามพัดกระทบผิวหน้า รอยยิ้มบางเผยออกมา ก้าวเดินเหยียบย่ำผืนทรายด้วยความสุข ดินสุรณจ้องมองภาพนั้นราวกับปะ

ติมากรรมชั้นยอด เธอบริสุทธิ์ไร้เดียงสาจนทำให้ใจเขาสั่นสะท้านด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ที่ตนไม่เข้าใจ ไม่เคยพบพานมาก่อน

“ชอบไหมครับ?” ชายหนุ่มถามขณะก้าวเข้ามายืนเคียงข้าง

“ชอบค่ะ” กังสดาลตอบพลางยิ้มให้

ถึงแม้ว่าเขาจะดูโหดร้ายเอาแต่ใจ แต่วันนี้ตินสุรณทำให้เธอได้เห็นด้านดีๆ บ้างอย่างน้อยเธอก็พอใจไม่น้อยที่ได้มาพักผ่อนที่นี่ และเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจจะลวนลามอีก

สองร่างเดินเคียงกันมาถึงห้องพักเมื่อเห็นว่าเวลาผ่านไปนานมากแล้ว กังสดาลไขประตูเข้าห้องโบกมือให้เพื่ออำลาเขาโบกตอบแล้วถอยห่างออกมา เมื่อประตูปิดลงรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นมา ไม่นานหรือจะชนะใจเธอให้ได้และครอบครองในสิ่งที่ตนต้องการ

หลังจากงานหมั้นชีวิตของกรกาญจ์จะเปลี่ยนขึ้นทุกวัน เตชะวิญญ์ไม่เคยห่างกายคอยอยู่เคียงข้าง ทั้งทานข้าวกลางวัน เรียนหนังสือ หรือแม้แต่กลับบ้าน ไปทำธุระที่ไหนมักจะมีเขาคอยตามเสมอ บางครั้ง

ล ว ง

หัวใจมันดันสั่นไหวชอบกล กลัวเหลือเกินหากหลงรักมากกว่านี้จะถอน
ใจออกมาคงลำบาก

“กั๊ววันนี้มีเรียนคาบบ่ายหรือเปล่า?” เตชะภูริถามขณะนั่งลงที่โต๊ะ
อาหาร

“ไม่มีทำไมเธอ” เธอหันมองเขา

“เราจะพาไปเที่ยวไปไหม” ชายหนุ่มถามแล้วหันมามองพื้นโต๊ะ
กลบเกลื่อนความรู้สึกในหัวใจ

คนถูกถามนิ่งครู่หนึ่งแปลกใจที่เขามาชวนเที่ยวด้วย

“จะไปไหนล่ะบอกมาก่อน”

“ไปถึงเดี๋ยวก็รู้เองแหละ”

“ถ้านายไม่บอกเราก็คงไม่ไป” หญิงสาวแบ่ปากเสมองทางอื่น

“จะพาไปงานวันเกิดเพื่อนหน่อยนะ ไปเป็นเพื่อนได้ไหม” ชาย
หนุ่มพยายามอ่อนนวล

“ทำไมไม่ไปคนเดียวล่ะ เพื่อนนายไม่ใช่เหรอ”

“ไม่เอา กูจะไปเป็นเพื่อนเราหน่อยเถอะ ถือว่าขอร้องเลยครั้งนี้”

สีหน้าเดชะญ์ทำให้เธอรู้สึกแปลกใจ

“งานวันเกิดใครเหรอ”

“ปาณิสดา!”

หญิงสาวคลายความสงสัยทันทีเมื่อรู้ว่าเป็นงานวันเกิดใคร แต่ที่น่าแปลกใจหากเขาไม่ต้องการจะไปที่นั่นจะทำได้นี้

“ถ้าไม่อยากไปทำไมต้องไปละนายเด ไม่ต้องไปก็ได้นี่” หญิงสาวพยายามหาทางออกให้

“ไม่ไปไม่ได้หรอก เพื่อนเตมันชอบปายอยู่ มันเลยขอร้องให้เตไปด้วย แต่ถ้าเตไม่ไปปายบอกว่าจะไม่ให้เพื่อนเตมันเข้างานนะ” ชายหนุ่มบอกเหตุผลทันที

กรกาญจน์ถอนใจความจริงไม่อยากไปงานนี้เลย แต่เพราะเห็นแก่เดชะญ์ยินยอมหมั่นกับเธอ วันนั้นที่เกิดเรื่องกันยังจำได้ดีเลย แมตตอนนี้

ปาณิศาจะเลิกมาวุ่นวายกับคู่นั้นเธอแล้วก็ตามแต่คิดว่าอีกฝ่ายยังคงมีเยื่อใยอยู่ เธอไม่อยากให้เกิดปัญหาทะเลาะเบาะแว้งเหมือนเดิมอีก

“ก็ได้ ไปเป็นเพื่อนก็ได้แต่ต้องรีบกลับนะก๊วยไม่อยากอึดอัด!” กรกาญจน์ตอบรับด้วยความไม่เต็มใจ

“ครับผม!”

สองร่างเดินเข้างานหนุ่มหล่อกับสาวสวยคู่ดาวและเดือนมหาลัยทุกคนหันมาให้ความสนใจ เตชิชญ์จึงมือคู่นั้นเพื่อมอบของขวัญให้เจ้าของงาน ปาณิศารับคำสั่งเสียงมองทางกรกาญจน์แบ่ปากแล้วเหมินมองทางอื่น ชายหนุ่มรีบพาเธอเดินมานั่งที่โต๊ะเพื่อตัดปัญหา ก่อนที่งานจะเริ่มตามเวลา

ปาณิศาเดินเข้ามาหาเตชิชญ์และชักชวนไปเดินร่ำ เธอเหลือบมองคู่นั้นตนเองเล็กลงแล้วพยักหน้าต่อนี้ไม่อยากสร้างศัตรูเพิ่มสองคนเลยพากันอยู่กลางฟลอร์ น้ำส้มถูกนำมาเสิร์ฟหยิบแล้วดื่มไม่นานอาหารว่างถูกกลับเข้าแทรก น่าแปลกทำไมถึงได้รู้สึกแบบนี้

“กึ่งเป็นอะไรหรือเปล่า” ปันนาเดินมาถาม เธอเองก็เพิ่งเข้ามา
เมื่อครู่นี้เอง

“ไม่รู้เป็นอะไรเหมือนกันปัน เร่งวงมากเลย”

“ไปนอนไหมเราจะพาไป มีห้องที่ว่างอยู่”

“ไม่เป็นไรเราจะรอเต ถ้าจะหลับเราจะหลับอยู่บนโต๊ะนี่แหละ”
หญิงสาวปฏิเสธ

“อืม ตามใจฉันเราไปหาอะไรกินก่อนนะ” ปันนาเดินจากไป

คนตัวเล็กไม่อาจทนกับอาการง่วงนอนจึงพับหลับ หนุ่มวัยรุ่น
หน้าตาคมคายแอบพุงหญิงสาวเข้าสู่ตัวบ้าน เป็นจังหวะที่เดิซึญหัน
มาเห็นพอดี มันพาเธอมาถึงห้องนอนใหญ่ก่อนวางร่างลงบนเตียง
กวาดตามองทั่วเรือนร่างอย่างหื่นกระหาย ค่อยรัดซิบซุดแซกด้านหลัง
จนเผยให้เห็นผิวเนียนล่อ เดิซึญก้าวติดตามมาจนถึงหน้าห้องสีหน้า
ตื่นตระหนก

ปัง! ปัง!

ล ว ง

ชายหนุ่มเคาะประตูเสียงลั่น หากโอบ้านนั้นทำอะไรกั๊งแล้วล่ะก็ สัญญาเลยว่าเขาจะฆ่ามันเสีย เสียงลั่นหน้าห้องไม่ได้ทำให้มันจะความสนใจจากเรือนร่างเข่ายวนยังคงรูดซิบลงมาเรื่อยๆ เมื่อหนุ่มด้านนอกหมดความอดทนจึงถีบประตูเข้ามา

“แกจะทำอะไรไอ้บัดซบ!” เขารีบเข้าไปคว้าคอมันทันที

ผลึก

เสียงหมัดเข้าปลายคางจนมันลงกองกับพื้น แล้วติดตามคว้าเสื้อ กระชากขึ้นมา

“แกกล้ามากนะ!” ชายหนุ่มเช่นเขี้ยว

“เปล่านะ ผมไม่ได้ทำอะไร ผมแค่เธอมานอนเฉยๆ!” มันรีบปฏิเสธเสียงลั่น

“ยังกล้าปฏิเสธใช่ไหม!”

“ผมขอโทษผมกลัวแล้ว มีคนจ้างผมมา!”

“ใครจ้างแกมาซะ!” ชายหนุ่มตวาดลั่น

“ผมไม่รู้เขาปิดหน้าไม่ให้ผมเห็น แล้วบอกให้ผมพากันมาที่ห้องนี้”

“ไล่หัวไปซะ อย่าให้ฉันเห็นหน้าแกอีก!”

มันรีบวิ่งกระหืดกระหอบหนีไป ผู้คนเริ่มมุงดูเหตุการณ์ด้านนอก
เตชษฎีรีบอุ้มร่างคู่หมั้นกำลังนอนหลับไม่รู้เรื่องถ้าเขามาไม่ทันป่านนี้คง
คงกลายเป็นเมียมันไปแล้ว อยากตีตัวเองนักที่สะเพร่า ไม่เคยมองเลย
หรือไ้กันว่าเธอน่ารักน่าทะนุถนอมมากแค่ไหน ผู้ชายคนไหนคงไม่
พลาดอยากครอบครอง

ชายหนุ่มอุ้มเธอมาถึงรถแล้ววางร่างบางไว้บนเบาะหน้า ก่อนทำ
หน้าที่สารพัดเคลื่อนรถออก ผู้คนในงานต่างซุบซิบสื่อน้ำตื้นตระหนกกัน
ยกใหญ่ มีเพียงคนเดียวที่กำลังน้ำตานองหน้ากำมือข้างตัวแน่นเมื่อ
แผนการที่ตนเองหมายมาดไม่สำเร็จ ไม่หรรอว่ามันยังมีหนทางอีก
มากมายที่จะทำให้เขาหมดรักในตัวผู้หญิงที่ซื้อกรกาญจน์ และเมื่อถึงวัน
นั้นเธอจะเข้าแทนที่เอง

////////////////////////////////////

บทที่ 4

สิ่งสำคัญที่ต้องเลือก

เช้าวันรุ่งขึ้นสินธุณ์มารอรับกังสดาลแต่เช้า วันนี้ตั้งใจจะชวนเที่ยวเกาะด้วยการค้างคืน ร่างบางเดินลงจากห้องพบว่าเขานั่งรออยู่ในส่วนของลิบปี้อยู่ก่อน

“คุณเกตราวันนี้ผมอยากจะชวนคุณไปเที่ยวเกาะครับ” ชายหนุ่มบอก

“เกาะเหรอดะ” เธอไม่ค่อยแน่ใจเท่าใดนัก

“ใช่ครับ ที่นั่นสวยมาก ผมคิดว่าคุณต้องชอบแน่เลย”

หญิงสาวซึ่งใจควรไปดีหรือไม่ มันดูไม่ปลอดภัยต่อตนเองเท่าใดนัก แต่ในเมื่อยอมลงทุนมาแล้วควรทำให้สินธุณ์หลงเธอให้มากกว่าเดิม จะได้ไม่เข้าไปยุ่งุ่นวายกับน้องสาวอีก

“ได้ค่ะ” เธอรับคำ

นั่งเรือราวชั่วโมงมาถึงเกาะสองเท่ากำวลง เขี่ยบ้าย้าทราย
ละเอียดสีขาว น้ำทะเลใสสะอาดเป็นสีเขียวมรกตมองเห็นผืนทรายได้
น้ำ บรรยากาศแสนสดชื่นสวยงามจนเธอแทบไม่อยากเชื่อสายตา
ตนเองเลย ดินสุรณ์ลอบชำเลื่องเห็นสีหน้าพอใจของอีกฝ่ายเลยยิ้ม
พรายออกมา

“ที่นี่เป็นยังไงบ้างครับ ชอบไหม?” ดินสุรณ์เอ่ยถามหญิงสาว

“ชอบค่ะที่นี่สวยมาก”

“ชอบก็ดีแล้วครับ เราไปดูที่พักกันเถอะ”

สองร่างเดินเคียงกันมาถึงบ้านพักตากอากาศ ตัวบ้านทำจากปูน
ทาสีฟ้าอ่อน ด้านหน้ามีสนามหญ้าและโต๊ะนั่งพร้อมด้วยเตาบาร์บีคิว
ถัดออกไปมีสระน้ำติดริมทะเลยามแหวกว่ายสามารถมองเห็นผืนน้ำ
รวมถึงคลื่นกระทบฝั่ง ส่วนตัวบ้านมีสองชั้น มีห้องครัว และห้องพัก
ด้านบนสองห้อง กังสดาลยืนชมวัดคิดว่านี่เธอต้องอยู่รวมบ้านกับเขาอย่าง
นั้นหรือ

“ผมกับคุณพักคนละห้องนะครับ” ชายหนุ่มอธิบาย

“ไม่มีที่อื่นแล้วหรอคะ”

“ไม่มีแล้วครับ ที่นี้นักท่องเที่ยวมักจะเช่าพักจนเต็มหมด ส่วนบ้านหลังนี้เป็นบ้านพักตากอากาศของผมเอง”

สุดท้ายเธอจำต้องพักบ้านหลังเดียวกับเขา แต่ไม่เป็นไรหากระวังตัว ให้มากคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นแน่นอน

ดินสุรณยิ่งทำให้หญิงสาวคิดหนักเขาเพียรพยายามเอาใจใส่คอยถามว่าหิวหรือเปล่า ร้อนไหม อยากได้อะไร ทำให้ความรู้สึกเธอเริ่มแปรเปลี่ยน ความจริงเขาไม่ได้โหดร้ายอย่างที่ใครว่า เพียงแค่ชอบตีหน้าขี้นม เก๊กหล่อเท่านั้นเอง ค่าคินนี้อาหารทะเลมากมายถูกนำมาอย่างบนเตาด้วยเชฟฝีมือดี ตามด้วยไวน์ชั้นเลิศ บรรยากาศสุดแสนโรแมนติกจนเธอแทบจะหลงไปกับมัน

ราวิทย์บอດี้การ์ดประจำตัวดินสุรณยืนมองสถานการณ์ เขาไม่เข้าใจเหตุใดเจ้านายต้องลงทุนกับผู้หญิงคนนี้นักนัก แต่เมื่อได้เห็นใบหน้า และกิริยาท่าทางของเกตราทำให้รู้ได้ว่าเจ้านายคงอยากเอาชนะเธอคนนี้ ตัวเขาควรจะช่วยให้นายสมหวังในเรื่องนี้ จัดการหยิบ

ของยาใส่ลงในแก้วน้ำเปล่าชำเลื่องมองเห็นสองคนยังคงพูดคุย
สนุกสนานเหมือนเดิม

แก้วน้ำถูกวางไว้หญิงสาวหยิบมาดื่มแล้วสนทนากับชายหนุ่มอีกครั้ง แต่ไม่นานอาการบางอย่างก็เข้าแทรกความรู้สึกร้อนทั่วร่าง นี่เธอกำลังเดินลู่วังวนเดิมอีกแล้วหรือ นึกว่าจะไว้ใจได้กลับทำเรื่องเลวทรามเหมือนคนอื่น แยกที่สุดไม่อยากเชื่อเลย

“คุณเกตราคุณเป็นอะไรหรือเปล่า?” ชายหนุ่มถามเมื่อเห็น
ใบหน้าเรียวสวยกำลังแดงก่ำอีกทั้งสีหน้าไม่สู้ดีของเธอ

“อย่ามายุ่งกับฉัน คนเลว!” เธอตวาดลั่น

“คุณพูดอะไรกันเกตรา ทำไมด่าผมแบบนี้!” ชายหนุ่มเริ่มหัวเสีย

“ไปให้พ้น!”

“นี่คุณเป็นอะไร ผมไปทำอะไรให้ถึงได้พูดจาแบบนี้!” เขาเริ่มฉุน

ไม่ไหวแล้วเหมือนจะตาย ร่างบางลุกยืนหันหลังจะก้าวหนีแต่
เรียวแขนกลับถูกฉุดดึงเอาไว้ สะดุ้งสุดตัวเมื่อมันสร้างความหวามไหว

“ปล่อยนะ!” รีบสะบัดหนี

“ไม่ปล่อย คุณต้องพูดกับผมให้รู้เรื่องก่อน!” ชายหนุ่มยืนยันเสียงหนัก

เขาจะทำอะไร นี่เธอกำลังหลงกลใช่ไหม ไม่มีวันซะหรอก ใครจะยอมให้ทำเรื่องเลวทรามได้ง่ายๆ ไม่มีวันนอนทอดกายให้ใครเชยชมโดยที่ไม่ได้รัก

เพียะ!

ฝ่ามือพาดลงบนใบหน้า ดินสุรณชะงักค้างปล่อยร่างบางเป็นอิสระ กังสดาลวิ่งเข้าห้องตนเองจัดการกับร่างกายอันแสนร้อนเหมือนเคย อยากร้องให้ออกมาจริงๆ ดันไปหลงมกมายกับการจัดฉากแสดงของผู้ชายคนนั้นเสียได้ ดีเหมือนกันได้รู้นิสัยแท้จริงคงไม่มีอะไรค้างคาใจกันอีก

ร่างสูงยืนอึ้ง เธอตอบหน้าเขาโดยไม่มีสาเหตุจนตอนนี้ยังไม่รู้เลยว่าผิดอะไร ชายหนุ่มติดตามมาหยุดยืนหน้าห้องเดินวนเพื่อรอเคลียร์

ปัญหา อีกทั้งเป็นห่วงกลัวจะเป็นอะไร กังสดาลออกมาจากห้องน้ำใน
สภาพเปียกปอนร่างกายดูเหมือนอ่อนแรง

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?” เขาถามด้วยความห่วงใย

เพียะ!

อีกครั้งที่เธอไม่อาจปิดบังความเดือดดาลในใจได้ โดนแค่นี้ยัง
น้อยไปด้วยซ้ำ

“สารเลว!”

“มันจะมากไปแล้วนะ!” เขาตวาดกร้าวแล้วสาวเท้าเข้าหา

“เอาเลยสิ อยากได้ฉันมากก็เอาเลยผู้ชายอย่างคุณมันก็ดีแต่ทำ
แบบนี้!”

สองเท้าหยุดชะงักสบตา เขาไปทำอะไรให้ไม่เข้าใจเลยสักอย่าง
อยู่ดีๆ เธอก็โกรธเกรี้ยวตบหน้าถึงสองครั้ง ก่อนหน้ายังพูดคุยกันดีๆ
อยู่เลย

“ผมไปทำอะไรให้คุณ!”

“ทำไมคุณไม่ถามตัวเองดูว่าคุณทำอะไรเรอะไว้!”

“ผมไม่เคยทำอะไรที่ไม่ดีกับคุณเลย ตั้งแต่คุณมาที่นี้กับผม”

“ฉันไม่เชื่อ พรุ่งนี้ส่งฉันกลับบ้านแล้วไม่ต้องเรียกฉันมาพบอีก!”หญิงสาวบอกแล้วเดินหายเข้าห้องอีกครั้ง

GRAM ถูกขบเป็นลันนูน จ้องถามทำไมใครก็ไม่ตอบ เดินสะบัดหนีหายไปแล้วอย่างนั้น ดีเหมือนกันผู้หญิงในโลกไม่ได้มีเธอแค่เพียงคนเดียว กระแทกสันเท้าปิดประตูเข้าห้องตนเองด้วยความหงุดหงิด

กัสดาลถอนหายใจออกมาหลายครั้งเพราะหลังจากกลับกรุงเทพมาพบว่าเธอกับเขายังคงฝังอยู่ในความทรงจำ พยายามลบมันออกแต่กลับทำไม่ได้ ไม่อยากพบหน้ากันอีกกลัวใจตัวเอง แต่สุดท้ายแล้วเธอต้องกลับมาทำงานถ่ายโฆษณาให้กับบริษัทเปียร์คาสโนว่าอีกครั้ง

ตินสุรณัมาตรวจความเรียบร้อยของงานในวันนี้ และเพลอเข้ามายังห้องแต่งตัว ที่มงานต่างหลบลิ้นหนีหายเพราะรู้ถึงจุดประสงค์ของเขา กังสตาลมองภาพชายหนุ่มผ่านกระจกแล้วลุกยืนสีหน้าไม่พอใจ เธอไม่อยากเจอแต่ดันไม่มีทางเลี่ยง หันกายมาเผชิญหน้าแล้วสาวเท้าตังใจจะหนี

“ปล่อยนะคะ!” เขาคว้าเรียวแขนไว้

“เรื่องวันนั้น ผมไม่ได้เป็นคนทำ”

ชายหนุ่มกำลังพยายามจะอธิบายเรื่องที่เธอกำลังเข้าใจผิด เรื่องวันนั้นเขาไม่ได้เป็นคนทำ แต่ราวิทย์มันดันหวังดีอยากให้สมหวังเลยวางยาโดยพลการ

“ฉันไม่เชื่อ ไม่ต้องมาพูดแก้ตัวหรอกค่ะฉันไม่ฟัง!”

คนตัวใหญ่ขบกรามไม่สบอารมณ์กับท่าทางหยิ่งผยองแบบนี้ ทั้งๆ ที่เขาไม่ผิดเหตุใดต้องมางอนงอกันด้วย ในเมื่อเป็นแบบนี้เธอยากจะไปไหนก็เชิญ อย่าให้ถึงที่เขาบ้างจะทำให้เธอจำจนวันตายเลยทีเดียวนะ

ล ว ง

“ไม่ฟังก็ไม่ต้องฟังเถตรา อย่าได้มาอ้อนวอนร้องขอให้ฉัน
ช่วยเหลืออะไรก็แล้วกัน เพราะเมื่อถึงวันนั้นฉันจะคิดทั้งต้นทั้งดอกจน
เธอไปไหนไม่รอดเลยที่เดียว!” เขาเช่นเขี้ยวพลอยเรียวแขนเป็นอิสระ
แล้วเดินจาก

“ไม่มีวันซะละ!” เธอแบ่ปากใส่แผ่นหลัง

กรกาญจน์ปิดประตูหลังจากมันจอดในรั้วมหาวิทยาลัย
เรียบร้อย เธอหันมองคู่หมั้นกำลังเก็บกุญแจใส่กระเป๋าจิ้งหะนั้นเห็น
เพื่อนสนิทกำลังโบกมือทักทาย ปันนาเร่งฝีเท้าเพื่อมารวมวงจิ้งหะนั้น
ชนเข้ากับชายกลางคนจนถูกชายฉกรรจ์สวมสูทดำผลักออก ปันนาผละ
ถอยหลังกรกาญจน์รีบวิ่งไปดูเพื่อนสนิทหน้าตระหนก

“ทำบ้าอะไร เพื่อนฉันไม่ได้ตั้งใจไม่เห็นหรือไง!” เธอหันไปตวาด
เสียงลั่น

รัฐมนตรีอภิราชย์อึ้งแล้วยิ้มมุมปาก เมื่อนึกถึงใบหน้าของใครคนหนึ่ง นักศึกษาคนนี้ช่างเหมือนกันเสียเหลือเกิน เขาหันไปทางบอร์ดการ์ด แล้วกระซิบก่อนที่ชายคนนั้นจะหันมา

“ขอโทษนะครับ ทางเราผิดเอง” บอร์ดการ์ดบอกแล้วก้มศีรษะ

อภิราชย์เดินห่างออกมาปรายตามองกรกาญจน์ก่อนหันไปกระซิบบอกลูกน้อง พวกมันพยักหน้ายิ้มเหี้ยมเมื่อเข้าใจความหมายของเจ้านายตนเอง

กรกาญจน์จับมือเพื่อนแล้วเดินเข้าห้องเรียน ส่วนวันนี้เตชษฎ์ต้องแยกห้องเพราะมีวิชาสำหรับเอกตนเอง สามชั่วโมงคาบบ่ายจบ หญิงสาวเดินออกมานอกห้องเรียนสู่ลานจอดรถระหว่างทางกลับพบชายฉกรรจ์เกือบมีเรื่องกันเมื่อเช้า เธอตั้งใจเดินหนี

“คุณครับ!” ได้ยินเสียงแว่วกรกาญจน์ชะงักทำคิดว่าใช้ตนเองหรือเปล่าที่ถูกเรียก เธอหันกายกลับมาองคิ้วขมวด

“เรียกฉันหรือเปล่าคะ” เธอหันมาถามสีหน้าไม่แน่ใจ

“ใช่ครับ พอตีผมมีเรื่องให้ช่วยครับ เจ้านายผมต้องการพบ
อธิการแต่ไม่รู้ว่าท่านอยู่ตึกไหนครับ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวฉันนำทางให้ค่ะ”

ร่างบางก้าวนำผ่านตึกเรียนระหว่างทางเข้าตึกอธิการค่อนข้างร่ม
รื่นและเงียบสงบ บอดีก็اردหยุดเท้าเพื่อหาหนทางทำเรื่องที่เจ้านาย
มอบหมาย

“คุณไปกับผมสักครู่ได้ไหมครับ?” ชายคนเดิมบอก

“ไปไหนคะ”

“ไปห้องน้ำครับ พวกผมขอเข้าห้องน้ำสักครู่”

“อ้อ ได้ค่ะ”

ห้องน้ำอยู่ระหว่างตึกค่อนข้างเงียบ นักศึกษาไม่ค่อยมาวุ่นวาย
แถวนี้เพราะอาจารย์และอธิการพักอยู่ ทุกคนเลยพากันกลัว กรกาญจน์
หยุดยืนรอเขาหน้าห้องน้ำสักพักได้ยินเสียงรถตู้ขับเคลื่อนมันจอดเทียบ
อยู่ข้างทางใกล้ห้องน้ำ ชายที่เธอนำทางออกมาจากห้องน้ำแล้วหญิง

สาวเลยหันมองจังหวะนั้นผ้าสีขาวกลับถูกโปะลงบนจมูกและแล้ว
สติสัมปชัญญะก็ขาดหาย อภिरาชย์รีบเปิดประตูลงมาทำทาง
กระหือมิใจเข้าประคองนักศึกษาสาว

“เธอเป็นลมหรือ เดี่ยวจะพาไปส่งโรงพยาบาลเดี๋ยวนี้แหละ!” อภิ
ราชย์ตะโกน

พอดีการ์ดอ้อมร่างไร้สติใส่รถแม้นักศึกษามุ่งดูแต่ไม่มีใครใส่ใจ
เพราะคิดว่านักศึกษาสาวเป็นลมจริง และคงดีหากมีคนพาส่ง
โรงพยาบาลเมื่อรถเคลื่อนออกผู้คนเลยพากันแยกย้าย เตชะภู์กำลัง
ชะเง้อมองหาคู่หมั้นเธอไม่มาตามนัดกลับหายไป ภาพที่เห็นตรงหน้าคือ
ร่างสลบสไหลถูกจับใส่รถแล้วเคลื่อนออกจากมหาวิทยาลัย

ชายหนุ่มรีบขับตามสีหน้าตื่นตระหนก มันเกิดอะไรขึ้นทำไมพวก
มันถึงอาจหาญจับนักศึกษาภายในรั้วมหาวิทยาลัยเช่นนี้ แล้วคนอื่น
กลับมองผ่านไม่ได้ให้ความสนใจ หากเขาไม่ขับรถสวนมาเห็นพอดีจะ
เกิดอะไรขึ้น แล้วรถคันนั้นเขารู้ดีว่าเป็นใครเพราะพี่ชายเคยพบปะกับ
ชายคนนั้นบ่อยครั้ง หยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าจดเบอร์โทร
หาตำรวจทันที

“คุณตำรวจครับคู่หมั้นผมโดนจับไป!”ชายหนุ่มตะโกนแจ้ง

“ใครจับไปครับ คุณอยู่ที่ไหน!”

“รัฐมนตรือภิราชย์จับตัวแฟนผมไป ตอนนี้ผมกำลังขับรถตามไปอยู่ครับ!”เดซิฆูว์บอกเสียงลั่น

“อย่ามาล้อเล่นกันนะครับไม่ตลก พวกผมงานยุ่ง!”ตำรวจวางสายทันที

ชายหนุ่มขบกรามแน่นคิดอยู่แล้วว่าคงไม่มีใครเชื่อ ไอ้เด๋อนั้นมีอำนาจเต็มมือแทบยังหั่นกามชอบหิ้วผู้หญิงมานอนไม่ขาด น่าเจ็บใจทำไมต้องเกิดเรื่องกับกุ่มด้วย หาเบอร์ที่คิดว่าเขาจะช่วยให้แล้วติดต่อ

“สวัสดิ์ครับ”เสียงปลายสายรับโทรศัพท์

“พี่ดินผมเองเต!”เดซิฆูว์ตะโกนบอกพี่ชายเสียงลั่น

“ว่าไงเต มีอะไรร้อยวันพันปีไม่เคยโทรหา”เขาถามกลับเสียงเย็น

“พี่ช่วยผมด้วย กุ่มโดนรัฐมนตรือภิราชย์จับตัวไป!”

ตินสุรณเจี๊ยบไปชั่วครู่ คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันไ้แกัด้นหากลับนั้น
มันทำทุเรศขนาดฉุฉนัคศึกษาเลยเหรออ

“แกแนใจแล้วเหรออ!”ตินสุรณยัอนถาม

“แนใจฟี่ ช่วยผมด้วยนะผมจะยอมทุทุกอย่างหากฟี่ต้องการอะไร
ผมยอมทำให้หมดเลย!”เตชษญ์เสียงลั่น

“ไ้ฉฉฉฉฉฉ!”ตินสุรณตดับทแล้ววางสาย

คนเป็นทุข่เรื่องคู้หั้นมองโทรศัพท์มือถือตนเอง ฟี่คงไม่ช่วยแน
เพราะเกลียดเขากับแม่อย่างกับอะไร ทำยังงิจะช่วยกุงุอย่างไร หา
เบอร์อีกคร้งหวังว่าคนนีคงจะช่วยได้ไม่มากก็น้อย

“สวัสดีคะ”ก้งสดาลรับสาย

“ฟี่ก้ง ผมเตนะครับ”เขาริบบอกเสียงลั่นเครือราวกับคนจะร้องไห้

“ว่างิเต มีอะไรหรือเปล่าแล้วทำไมเสียงลั่นแบบนี้”

“ฟี่ก้ง กุงุโดนรัฐมนตรือกราชยจับตัวไป ผมจะทำยังงิดีฟี่ผมขับ
รถตามพวกมันอยู่ผมแจ้งตำรวจแล้วแต่ไม่มีใครเชื่อผมสักคน!”

ล ว ง

“ใจเย็นไว้ นะเด พี่จะหาทางช่วยกั๊งเอง!”

“ครัับพี่กั๊ง”

“ตอนนีเเตอยู่ทีไหน!” กั๊งสตาลถามกลับน้ำเสียงร้อนน

“ผมกำลังขับรถตามพวกมันอยู่ครัับ”

“ตามพวกมันต่อนะ พี่จะรีบหาทางช่วย อย่าทั๊งกั๊งนะเด!”หญิงสาวย้า

“ผมไม่ทั๊งกั๊งแน่นอนครัับ”ชายหนุ่มยืนยัน

กั๊งสตาลวางสายรู้สึกเหมือนร่างกายไม่มีแรง หัวใจกำลังเต้นไม่เป็นล่ำเพราะหวาดกลัว เธอจะช่วยน้องได้ยังงั๊มหนทางไหนบ้าง เมื่อจุกคิดเธอรู้ว่าใครช่วยได้ ไม่อยากทำแต่จำใจน้องคือสิ่งสำคัญ หญิงสาวเปิดประตูขึ้นรถขับกลับบ้านทันทีเมื่อถึงเห็นชายฉกรรจ์มากมายกำลังรวมกลุ่มกันอยู่ แม้รู้สึกแปลกแต่ไม่ได้ทำให้สนใจเธอมีเรื่องต้องทำมากกว่านี้ กั๊วมายังห้องทำงานของเขาเห็นร่างสูงกำลังพูดคุยกั๊บ

ลูกน้องท่าทางเคร่งเครียด เมื่อสายตาสแกนกันดินสุวรรณโปกมือไล่ทุก
คนออกจากห้องจนเหลือแค่เธอกับเขาสองคน

“มีอะไร!” ชายหนุ่มถามเสียงห้วน

“ช่วยน้องฉันด้วย” เธอบอกเขาเสียงสั่นน้ำตาคลอ

“ทำไมฉันต้องช่วยน้องเธอด้วย!”

“ถ้าคุณช่วยน้องฉัน ไม่ว่าคุณต้องการอะไรฉันจะทำให้คุณทุก
อย่าง!”

เขาสบตาเธอนิ่ง ภายใต้แว่นหนาเริ่มเห็นน้ำใสๆ เอ่อคลอจาก
ดวงตา

“แน่ใจหรือพูดแบบนี้ออกมา ถ้าฉันต้องการเธอจะทำให้ได้อย่าง
ฉันหรือ”

“ถ้าไม่เหือบากว่าแรงอะไรที่ได้ฉันจะทำให้แน่นอน!” ยืนยัน
เสียงหนักแน่น

ล ว ง

ชายหนุ่มกระตุกยิ้มมุมปาก นำหงุดหงิดที่โดนเถรราปฎิเสธ แล้ว
ยังมาเจอยัยตัวแสบขอร้องให้ช่วยน้องอีก

“ฉันต้องการให้เถรรามานอนกับฉันเธอทำได้ไหมล่ะ!”

นี่แหละคือสิ่งที่กลัวมาตลอดคิดว่าจะรอดพ้นแต่แล้วกลับต้อง
ย้อนกลับมาเหมือนเดิม อยากจะร้องแต่มันกลับจุกแน่นจนน้ำตาไม่ไหล
และการเสียสละทุกอย่างเพื่อน้อง มันสมควรแล้วเรื่องแค่นี้เธอไม่ควร
อาลัยอาวรณ์ถึงคือสิ่งสำคัญที่ไม่อาจวัดค่าได้

“ฉันทำได้!”

“เธอมีอะไรมารับประกัน หากว่าฉันช่วยน้องเธอแล้วเถรราจะ
ยอมมาหาฉันและนอนกับฉันกัสดาล!”ชายหนุ่มย้อนถาม ไม่เชื่อสิ่งที่
พูดเพราะเขากับเถรราเหมือนเส้นขนานไม่มีวันบรรจบกันได้อีกแล้ว

สุดท้ายแล้วเธอก็ต้องเดินมาทอดกายให้กับเขาเองจนได้ มือจับ
แวนถอดอกเดินไปหยิบกระดาศทิชชูในห้องซุบน้ำในแก้วที่เขาดื่มค้าง
ไว้ แล้วเช็ดบริเวณใบหน้าสิวปลอม เครื่องสำอางทุกอย่างหลุดออก จน
เผยให้เห็นใบหน้าที่แท้จริง ดินสุรณยืนนิ่งขบกรามแน่น

“นี่เธอ!” เขาพูดไม่ออก เหมือนตัวเองกำลังจะระเบิดโทสะ

“พอจะรับประกับได้ไหมคะ ว่ายังเงาตราที่ไม่มีวันพ้นมือคุณ!”
เธอถามน้ำตาเอ่อ

“ได้กัสดาลฉันจะช่วยน้องสาวเธอ แต่เธออย่าได้ลืมสัญญาที่ให้ไว้กับฉันก็แล้วกัน!” เขาบอกเสียงกร้าว

ร่างสูงก้าวออกนอกห้องสั่งการลูกน้อง เจ็บใจจะมัดไม้นี้ว่า
กัสดาลจะเป็นเกตราร้ายนักนะ หลอกลวงเขามาตลอดมีความสุขมาก
ใช้ไหม รอให้เรื่องทุกอย่างจบก่อนจะชำระเสียทั้งต้นทั้งดอกทีเดียว

ดินสุรณหิบบิโตร์คัพท์ขึ้นมาแล้วติดต่อหาน้องชาย ต่อให้กัสดาล
ไม่มาขอรับรองใจจริงก็คิดช่วยอยู่แล้ว น้องชายไม่เคยโทรหาหรือร้องขอ
อะไรมาก่อนเลยแต่ครั้งนี้มันกลับยอมโทรมาแสดงว่ามั่นคงรักกัสดาลจริงๆ
แล้วอีกอย่างพอแต่งงานใหม่แล้วยังไงเขาก็ถือว่ากัสดาลเป็นครอบครัว
เหมือนกัน

“พี่ครับ!” เติชษฎ์รับบิโตร์คัพท์เสียงสั้น

“แกตามพวกมันอยู่ใช่ไหมตอนนี้แกอยู่ที่ไหนแล้ว”

“บ้านพักตากอากาศที่พี่หยาครับพี่!”

“ใจเย็นเตค่อยๆ บอกพี่พูดให้รู้เรื่อง!”

“พวกมันพากันมาที่บ้านพักตากอากาศพี่หยาได้ครับพี่ดิน มาเร็วๆ ได้ไหมพี่พวกมันกำลังอุ้มกันไปที่ห้องแล้ว ผมจะทำได้!”

“แกก็หาทางถ่วงเวลาพวกมันไว้ก่อนเดี๋ยวพี่จะไปแล้ว ชูพวกมันก็ได้ว่าแกเป็นน้องชายฉันทำได้ไหมเต กังเป็นผู้หญิงที่แกร็กไม่ใช่หรอ แกต้องปกป้องคนที่แกร็กไว้ให้ได้เข้าใจไหมเตใช้สมองให้มันมากๆ ถ่วงเวลามันไว้พี่กำลังไป!” ดินสูรณพยายามปลอบน้องชาย

“ครับพี่ดิน ผมจะพยายามถ่วงเวลาพวกมัน!”

เตชิษฐ์ลุกขึ้นใช้หัวคิดเพื่อถ่วงเวลาพวกมัน ทำใจไม่ได้หรรอกหากต้องเสียกันไป หากเธอต้องกลายเป็นเมียไอ้เฒ่าหัวงูนั้น ไม่มีวันเสียหรรอกต่อให้ตายจะไม่ยอมเด็ดขาด สองเท้าก้าวเข้าหาบริเวณบ้านพักชะเง้อมองหาคู่หมั้นจนพบบอดี้การ์ดของอภิราชย์ยืนคุมเชิงอยู่นอกรั้วชายหนุ่มจำหาแล้วหยุดเท้าต่อหน้าพวกมัน

“ปล่อยผู้หญิงของฉันเดี๋ยวนี!” เตชิชญ์ตะโกนลั่น

บอดีการ์ดสามคนหันมองแล้วอึ้งเยาะ พวกมันค่อยๆ ก้าวเข้ามาล้อมรอบ

“แกพูดบ้าอะไร ออกไปซะ!”

“ปล่อยผู้หญิงของฉันเดี๋ยวนี! ไอ้แกตั่นหากลับ!” ชายหนุ่มตะโกนเพื่อให้ไอ้แกโผล่หัวมันจะได้ไม่สามารถทำอะไรคู่หมั้นเขาได้

“ปากดีเกินไปแล้วนะไอ้นี้!” บอดีการ์ดเริ่มมีที่ทำคุกกคาม

“ถ้าแกทำร้ายฉันล่ะก็ พี่ชายฉันเอาพวกแกตายแน่!” เขาชูพวกมันแต่ริมฝีปากตนเองกลับลั่น

“ไอ้นี้เอาพี่มาชู พี่แกเป็นนายกหรือไงพวกฉันถึงจะกลัว!” พวกมันพากันหัวเราะลั่น

“เป็นพ่อพวกมึงไงไอ้เวรเอ๊ย!” เตชิชญ์ย้อน

หนึ่งในสามอึ้งเย้นจ้องมองแววตาเหี้ยม ไอ้นี้ปากดีมาจากไหน กล้ามาหยามทั้งที่ตัวเองเป็นแค่ไก่อ่อน

ล ว ง

พล้ก!

หมดเสยปลายคางจนเตซิชฎ์ล้มกองกับพื้นเลือดกลบ แต่เขายัง
ไม่วายชันกายลุกยืนมองพวกมัน ไม่ยอมแพ้หรอกต้องช่วยกั๊งให้ได้
จะต้องถ่วงเวลาให้ถึงที่สุด

“พวกแกจะต้องชดใช้ที่บังอาจจับผู้หญิงของฉันมา!”

“ยังจะยืนขึ้นมาให้พวกกูกระต๊อบอีกใช้ไหม!”

“ปล่อยผู้หญิงของฉันเดี๋ยวนี้!”

รัฐมนตรีเฒ่าเดินออกมาหน้าบ้านพักเมื่อได้ยินเสียงโหวกเหวก
โวยวายลั่น สองเท้าหยุดยืนจ้องมองภาพตรงหน้า เห็นหนุ่มนักศึกษา
กำลังดิ้นรนราวกับหนูถูกแมวรุมก็ไม่ปาน

“เกิดอะไรขึ้น?” อภิราชย์ตะโกนถามลูกน้อง

“มันมาก่อวณครับ”

“ทำไมไม่จัดการให้มันไปให้พ้นซะ!”

“ไฉ่สารเลวเป็นรัฐมนตรีทำตัวชั่วแบบนี้ เอาผู้หญิงของฉันคืนมาซะ!” ชายหนุ่มตะคอกพลางยกมือขึ้นวัดำกราดไปที่อภิราชย์ด้วยความโมโห

“ไฉ่เด็กเวอร์นี้ กระที่บมันซะ!” อภิราชย์สั่งแล้วก้าวหายเข้าสู่ตัวบ้าน

สามคนเลยลงเท้าหมดจนเตชะญ์ยืนไม่ไหวเซปะทะร่างใครบางคน ชายหนุ่มปรือตามองเห็นใบหน้าไม่ชัดแต่มั่นใจว่าเขาคนนี้เป็นพี่ชาย รู้สึกโล่งใจเหลือเกิน เพียงเท่านี้ก็คงปลอดภัยแล้ว

“พี่ตินมาแล้วเหรอ ช่วยกั๋งด้วยนะพี่ผมไม่ไหวแล้ว...” เขาพูดได้แค่นั้นก็สลบไป

ตินสุรณมองสภาพน้องชายเลือดเกราะทั่วใบหน้า สภาพสะบักสบอม ร่างกายมีแต่รอยเขียวช้ำ อดทนมาขนาดนี้เชียวเหรอ เข้าใจแล้ว แกคงรักกั๋งมากสินะ

“ทำดีแล้วเต ที่เหลือเดี๋ยวพี่จัดการเอง!” เขาบอกกับร่างไร้สติ ก่อนส่งให้บอดีการ์ดจัดการส่งตัวน้องไปโรงพยาบาล

ล ว ง

พวกมันสามคนยืนหน้าซัดเผือดเมื่อเห็นว่าใครมาเยือน ร่างสูง
ล้วงกระเป๋ากางเกงเอียงคอมองอย่างไม่สบอารมณ์ กล้ามากนั่นนะ
พวกมัน บังอาจทำร้ายคนอาการสาหัสขนาดนี้ เห็นที่คงอยากจะตาย
กันนัก อภिरาชย์รีบลงมาดูเหตุการณ์พอรู้ใครมาเลยก้าวมาหา

“สวัสดีครับคุณดินสุรณ มาทำอะไรที่นี่เหรอครับ” อภिरาชย์รีบ
ถามแล้วยิ้มประจบ

ดินสุรณไม่ตอบสาวเท้าเข้าสู่วานพักโยนกายลงบนโซฟาสีส้ม
แล้วพาดเท้าไว้บนโต๊ะกระจกสีดำ กวาดสายตามองรอบๆ เพื่อหา
คู่มั่นนึ่งชาย ก่อนตัวกลับมามองรัฐมตรีหื่น

“ผู้หญิงที่พวกแกพาตัวมาอยู่ที่ไหน?” เขาถามเสียงเข้ม

“ผู้หญิงที่ไหนกันล่ะครับ”

“ผู้หญิงที่แกจุดมาวันนี้!”

“หมายความว่ายังไง ณะ... ผมไม่ได้จุดใครมาเลยนะครับ!” เฉ่า
หื่นรีบปฏิเสธ

“ที่แกมีเงินใช้ทุกวันนี้เพราะใครกัน!” ชายหนุ่มเล็กคิ้วขมวดถาม

“เพราะคุณตินนะสิครับ”

“งั้นหรือ... แล้วทำไมแกถึงได้กระที่บ่น้องชายฉันปางตายขนาดนั้นล่ะ!” ชายหนุ่มตวาดเสียงกร้าว

แต่่าเห็นหน้าซีดริบคูกเขาลง เพราะไม่รู้ว่ไอ้นักศึกษาหน้าอ่อนคือน้องชายตินสุรณั ไม่อย่างนั้นคงไม่สั่งให้ลูกน้องกระที่บ่นัก เขารู้ดีผู้ชายคนนี้น่ากลัวมากแค่ไหน ไม่น่าหาเรื่องเลยให้ตายสิ

“ผมขอโทษครับผมไม่รู้จริงๆ ว่เขาเป็นน้องชายของคุณติน!” อภิราชย์พยายามเอาตัวรอด

“แล้วอีกอย่าง... ผู้หญิงที่แกพูดมาอีกคนก็เป็นน้องสาวของฉัน!” ตินสุรณัยิ้มเย็น หน้าตาทำทางดูเรียบนิ่งแต่มันกลับทำให้คนมองใจสั่นได้

“อะ... ผมไม่ทราบจริงๆ ครับ ผมจะคืนเธอให้เดี๋ยวนี้นะครับ!”

อภิราชย์ตั้งท่าหันหลังจะไปพาตัวหญิงสาวที่พูดมา

ล ว ง

“ไม่ต้องไป แกมีปัญญาอุ้มเธอด้วยเหวอ ปกติใช้แต่ลูกน้องนี่แกจนจะลงเอยอยู่แล้ว นกเขาขันได้ก็นับว่าบุญเท่าไร!” ดินสุรณัแหวะทันที

คนถูกแหวะหันกลับคุกเข่าลงตามเดิม ดินสุรณัหันไปทางลูกน้อง

“ไปพาตัวเธอมา” ชายหนุ่มล้ง

ร่างไร้สติถูกอุ้มลงมาจากชั้นบน ชายหนุ่มขมวดคิ้วยมองดูเห็นท่าไม่ดี คงเพราะฤทธิ์ยาเลยยังไม่ฟื้น

“พาไปโรงพยาบาลก่อนเลย” บอด้การัดสองคนก้มหน้าแล้วพากันออกจากบ้านพัก ตอนนีเเหลือเพียงลูกน้องสองคนเท่านั้นที่ยืนขนบข้างดินสุรณัอยู่

เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนอภิราชย์ได้ทีริบลูกยีน คนของดินสุรณัเหลือแค่นี้มีหรือจะสู้คนนับสิบได้ รอยยิ้มเหี้ยมเผยออกมาท่าทางดุชิงซ้งแสดงอำนาจต่อหน้าดินสุรณัทันที

“แกคิดว่าแกเป็นใคร กะอีแค่ประธานบริษัทกระจอกๆ คนหนึ่งที่
แกได้ขายเปียร์มากมายขนาดนี้เพราะใครกัน!” มันทวาดกลับทันที

“ฉันไม่เคยใช้บาร์มีแก๊สแล้วกันไอ้รัฐมนตรีกระจอก!” ชายหนุ่ม
ย้อน

“ฉันเป็นคนช่วยแกทั้งนั้น ยังไม่สำนึกบุญคุณอีก!”

“อย่ามาพูดจาพล่อยๆ ไอ้แกตั่นหากลบ ฉันไม่เคยโกงใครที่แกมี
เงินใช้ เพราะฉันเห็นแกที่แกช่วยเหลือลูกค้าให้อย่ามาล่ำเล่ห์บุญคุณกับ
ฉันทั้งๆ ที่มันไม่มี!” เขาตะคอกกลับแววดาววโรจน์

“ไอ้เด็กปากไม่ลั่นกลืนน้ำนม หาญกล้ามาต่อปากต่อคำทั้งๆ ที่
น่าจะรู้ว่ายังงัยะวันนี้แกก็ต้องไปนอนหยอดน้ำข้าวต้มที่โรงพยาบาลอยู่
แล้ว!”

“แนใจเหรอไอ้อภิราชย์” เขาย้อนถาม แวดตาแข็งกร้าว

ครู่หนึ่ง เต๋มาที่นชะงักเพราะเห็นบางอย่างในดวงตา แต่แข็งใจทำ
สู้เพราะไม่อยากเสียหน้า

“คนของแกไม่มีแล้วไอ้ดินสุรณ แกไม่มีวันชนะหรอก!”

ล ว ง

“ได้... รวิทย์เอาแค่เบาะๆ ก็พอ ไม่ต้องใช้ปืนไม่อยากจะเห็นเลือด
ซีเกียจล้าง”ชายหนุ่มบอก

“ได้ครับเจ้านาย”รวิทย์รับคำ

“จัดการพวกมันซะ!”อภิราชย์สั่งลูกน้องเสียงกร้าว

รวิทย์และลูกน้องอีกคนถอดสูทออกแล้วพาดไว้ มองดูพวกมัน
กำลังสาวเท้าเข้ามาหาดูท่าทีกันก่อนที่จะเกิดการตะลุมบอน ดินสุรณ
อำปากหาเมื่อเห็นลูกน้องของอภิราชย์ร่วงลงไปนอนกองกับพื้น จะสู้
อะไรกับลูกน้องเขาได้กว่าจะคัดแต่ละคนมา ล้วนแต่เป็นหน่วยที่ฝึก
อาวุธและการต่อสู้ประชิดตัวมาอย่างดีแล้วทั้งนั้น

“นายครับเรียบร้อยแล้วครับ!”รวิทย์รายงานเมื่อเห็นว่าพวกมัน
นอนสลบกันหมดแล้ว

“ทำไมวันนี้นานนักรวิทย์ รอจนเบื่อ”

“ถ้าหากเจ้านายมาร่วมวงด้วยคงจะเร็วกว่านี้ครับ!”บอดีการ์ด
คนสนิทย้อนทันที

“ไม่เอาหรอกราวีทย์ ฉันไม่ชอบให้เสื้อผ้าเปื้อนเลือดเท่าไร
เพราะทุกที่ที่ลงมือหน้ามีดจนลืมหืมตา แก่ก็รู้อยู่ไม่ใช่หรอ”

“ครับผมทราบดี”

ราวีทย์และลูกน้องอีกคนถอยห่างไปยืนด้านหลังเจ้านายเหมือน
เคย ดินสุรณียิ้มเหี้ยมมองดูอภิราชย์ยืนสั่นงันงกหน้าซีดเผือด เขายกมือ
ขึ้นก๊วกเรียกมันให้เข้ามามาหา

“มานี่!” ชายหนุ่มเรียก

มันค่อยๆ ก้าวเข้าหาแข่งขาอ่อนแรงทรุดลงคุกเข่ากับพื้น แกวต
หวาดกลัว

“ยืนขึ้นไอ้เด๋มาเมื่อไหร่ก็แกยังเก่งอยู่เลย!” ชายหนุ่มตวาด

“ผมขอโทษ ผมผิดไปแล้ว!”

“ฉันบอกให้ยืนไงเล่า!”

อภิราชย์ยอมลุกขึ้นยืนตามคำสั่ง ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นเอียงคอมอง
ราวีทย์จ้องเจ้านายเพื่อเกิดเหตุการณ์รุนแรงจะได้ห้ามทัน

“อยากงัดกับฉันหรือไงไอ้เต๋า!”

“เปล่า ผมไม่เคยคิดแบบนั้นเลย!” มันريبปฏิเสธเสียงสั้น

“แกกล้าดียังไง ถึงได้สั่งคนให้มาทำร้ายฉัน แกไม่รู้จักฉันหรือไง ไอ้แก แกก็รู้ว่าคนอย่างฉันผ่านอะไรมาเยอะแกลคิดว่าจะไปปล่อยให้ตัวเองอยู่ในอันตรายหรือไงกัน!”

“ผมขอโทษ ผมจะไม่ทำอีกแล้ว!”

“ฉันไม่โกรธที่แกบังอาจกับฉัน แต่ที่ฉันโกรธคือสิ่งที่แกทำกับน้องชายฉันไอ้แกตั่นหากลับ!”

ควาคอเสื้อกระซางมันขึ้นมาให้สบตา อภिरาชยกถ้วยหน้าซีดปากสั้นเหมือนตนเองกำลังเดินทางสู่รกรกก็ไม่ปาน ร่างสูงสะบัดข้อมือพลักมันออก จนอีกฝ่ายพองะถอยหลัง

ผลึก!

หนึ่งหมัดเข้าแก้มขวาอภिरาชล้มลงกับนอนตะแคงแน่นิ่งไม่ไหว
ติง ชายหนุ่มยืนมองแววดาเยือกเย็น

“ใจเสาะชิบหาย!” เขาพูดกับร่างที่นอนสลบเหมือด

ชายหนุ่มยืนมองมันครู่หนึ่งแล้วหันหลังก้าวออกมาจากบ้านพัก เพื่อเดินทางไปยังโรงพยาบาลต่อมาถึงน้องชายถูกรักษาเรียบร้อยแล้ว เขาเข้าเยี่ยมเห็นสภาพน้องแล้วคิดโทษตนเอง มีผ้าพันไว้รอบกาย ใบหน้าช้ำจนแทบจำเค้าโครงเดิมไม่ได้เลย น่าจะช่วยให้เร็วกว่านี้

“คุณหมอครับน้องผมเป็นยังงี้บ้างครับ!” เขาถามเมื่อพบว่าหมอ กำลังเดินทางมาตรวจอาการอีกครั้ง

“ตอนนี้ปลอดภัยแล้วครับ แต่ต้องพักฟื้นอีกหลายวันเพราะคนไข้ มีอาการช้ำในและกระดูกแขนหัก กระดูกต้นคอร้าวครับ!” หมอตอบ แล้วเข้าไปทำการตรวจด้านใน

ตินสุรณ्हย่อนกายลงบนเก้าอี้ท่าทางเหนื่อยล้า เห็นน้องแล้วควร ทำยังไงดีกลัวพ่อเป็นห่วง แต่สุดท้ายจำต้องโทรติดต่อแจ้งข่าวให้ทุกคน รู้ กังสดาลพยุงมารดาเข้ามาพร้อมกับตรัยคุณ ชายหนุ่มลุกขึ้นเมื่อเห็น บิดาสองคนสบตาที่มีความรู้สึกละลาหลายแฝงอยู่ในนั้น

ล ว ง

ชายหนุ่มนำบิดาไปเยี่ยมน้องชายในขณะที่กังสาดลพามาเข้า
เยี่ยมน้องสาวเมื่อพบกันไม่เป็นอะไรสองแม่ลูกเลยโล่งใจ ก่อนรุดมา
เยี่ยมเดชภู่ต่อ ร่างบางยี่นึ่งยกมือปิดปากเมื่อเห็นสภาพเดชภู่ใน
ขณะที่ดาร์ณิมองอย่างไม่เชื่อสายตา ทุกอย่างมันดูเลวร้ายมากเกินไป
แล้ว

“ดินเกิดอะไรขึ้นทำไมน้องเป็นแบบนี้!” ตรัยคุณถามเสียงเครือ

“เดมนพยายามช่วยกันครับพ่อ”

หัวอกคนเป็นพ่อแทบทนไม่ไหวทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ ยกมือกุม
ขมับน้ำตาเอ่อ เจ้าเตเป็นคนดีเหตุใดถึงได้ทำร้ายหนักขนาดนี้ ถ้าลูกเป็น
อะไรไปเขาจะทำยังไง ดาร์ณีย่อนกายลงข้างสามีพยายามปลุกปลอบ
และรู้สึกถึงความรักของเดชภู่ที่มีให้บุตรสาวคิดว่าลูกโชคดียิ่งที่ได้พบกับ
ผู้ชายที่ดี

กังสาดลครุ่นคิดน้องสาวบอกการหมั้นเป็นเพียงเรื่องโกหก
เมื่อก่อนเธอมองออกว่าเตคิดอะไรกับน้อง แต่นึกไม่ถึงเลยเขาทำขนาด
นี้เพื่อกัน เธอไม่คิดขัดขวางอะไรอีกแล้วหากสองคนจะรักกันก็ยินดี ดิน

สุรณชำเลื่องมอญทุกคนเมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อย เขาควรจะไปจากที่นี่ดีกว่า

“ผมไปก่อนนะครับพ่อ มีเรื่องต้องไปทำ” ชายหนุ่มบอก

“แก... คงไม่ได้เข้ามาในโซ่ใหม่ ไ้คนที่ทำให้น้องชายแกเป็นแบบนี้!”
ตรัยคุณถามบุตรชายคนโตจึงมองด้วยสายตาจริงจัง

“ผมยังไม่ได้เข้ามา! ถึงแม้ว่าอยากจะเข้าก็ตาม!” เขาตอบบิดา
แล้วหันกายเดินจากไปทันที

ฟังคำพูดของอาตรัยคุณทำเอาเธอหนาวๆ ร้อนๆ หมายความว่า
ยังงี้ หรือตินสุรณเคยฆ่าคนมาก่อน เขาโหดร้ายถึงขนาดนั้นเชียวหรือน่ากลัวเกินไปแล้วนี่เธอกำลังอยู่ในอันตรายหรือเปล่า

“แม่คะ กิ่งขอไปดูน้องก่อนนะคะ” กิ่งสตาลบอमारดาแล้วเดิน
เลี้ยวออกมา

ร่างบางยื่นมองน้องสาวพลางถอนใจออกมา คิดไม่ถึงเลยไอ้เผ่า
หื่นนั้นตามไปพบน้องได้ยังงี้ น่าโมโหหนักอย่าให้เจอเธอจะจัดการเอาให้

ล ว ง

สูญพันธ์เลยที่เดียว เสียงครางเบาๆ ดังขึ้นกังสดาลหันมองเห็นน้องสาว
ขยับกายยกมือกุมขมับจึงเดินเข้าซิดริมเตียง

กรกาญจน์ปรี้อตามองรอบห้อง อาการปวดหนึบกำเริบรู้สึกลอยาก
อาเจียนด้วย เกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่จำได้ว่าตนเองยืนอยู่หน้าห้องน้ำ
แล้วไม่รู้เรื่องอะไรอีกเลย

“พี่กั้ง กุ้งเป็นอะไรเหรหะคะ”

“กุ้งโดนจับตัวไป ตอนนี้อยู่ปลอดภัยแล้วนะ”เธอบอกน้องสาวทั้ง
น้ำตา

“พี่กั้ง กุ้งขอโทษนะคะที่ทำให้พี่ลำบาก”เธอโอบกอดพี่สาวไว้นแน่น
แล้วสะอื้นออกมา

กังสดาลให้น้องพักครู่หนึ่งเพื่อปรับสภาพ กุ้งไม่ได้เป็นอะไรมากมี
แค่ผลข้างเคียงจากยาสลบเท่านั้น สองร่างเดินออกมาจากห้อง
พยาบาล กรกาญจน์สาวเท้าตามพี่แต่แล้วกลับสะดุดซื่อหน้าห้อง

“พี่กั้ง นี่ชื่อเตนี่คะ”

“ห้องนี้เตพักอยู่” กังสดาลหลบสายตาน้อง

“เตเป็นอะไรคะพี่กั้ง” หญิงสาวถามด้วยความแปลกใจ แต่ที่ยิ่งกว่าคือสีหน้าของพี่สาวที่มีแวววิตกกังวลเจือปนอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอกกั้ง เตบาดเจ็บนิดหน่อยตอนไปช่วยกั้ง”

“อะไรนะคะ เตตามไปช่วยกั้งเหรอคะ!”

“ใช่ เตตามไปช่วยกั้งออกมาจากพวกมัน”

หญิงสาวกัดริมฝีปากแน่น เธอหวังว่าเธอจะไม่เป็นอะไรมากแต่สีหน้าของพี่สาวทำให้เธอเริ่มรู้สึกกังวล เหมือนจะมีบางอย่างที่ร้ายแรง

“พี่กั้ง กั้งขอไปดูแลหน่อยนะคะ”

ไม่ได้รอให้พี่สาวอนุญาตจับลูกบิดเปิดเข้าด้านใน ภาพที่เห็นตรงหน้าทำเอาพูดไม่ออก ร่างบางยื่นลั่นสะท้าน देखиฏอาการหนักขนาดนี้เพียงเพราะช่วยเธอ

“เตทำไมนายเป็นแบบนี้ล่ะ” หญิงสาวเริ่มสะอื้น

สาวเท้าแล้วหยุดข้างเตียงกุมมือคู่หมั้นตนเองไว้ ใบหน้าแทบจำไม่ได้เลยมันบวมซ้ำ แขนขามีแต่ร่องรอยปาเถื่อนที่พวกมันกระทำ ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย ไม่ใช่คนรักแค่คู่หมั้นกำมะลอ ทำไมต้องทุบเทช่วยเหลือจนตัวเองสาหัสขนาดนี้ น้ำตามันไหลออกมาไม่หยุด เธอไม่ต้องการเห็นเขาอยู่ในสภาพนี้เลยสักนิด

ดารณีเข้ามาในห้องพร้อมกับสามีมองเห็นบุตรสาวกำลังสะอื้น เธอเองนี่ก็สงสารทั้งลูกและคู่หมั้น

“หนูกู่ สิ่งที่เจ้าเตทำไปมันคือการปกป้องผู้หญิงที่ตัวเองรัก เจ้าเตมันทำดีแล้ว” ตริยคุณบอกขณะจับไหล่เพื่อให้กำลังใจ

คนฟังสายศิระะไปมา ไม่เคยต้องการให้เขาทำเพื่อเธอ ยิ่งทำเหมือนหัวใจดวงนี้มันยิ่งตกหลุมรักมากขึ้น และเมื่อวันที่ต้องเลิกกราเธอกลัวความเจ็บปวดเหล่านั้นจะย้อนกลับมา

“กู่พี่ว่าเรากลับกันก่อนดีกว่าไหมพรุ่งนี้ค่อยมาใหม่” กังสดาลเตือนน้องสาว

“พี่กู่ กู่จะมานอนค้างที่นี่กู่จะเฝ้าเต”

“ถ้ากึ่งต้องการแบบนี้พี่ก็ตามใจ เดี่ยวพี่จะให้เค้าเอาเสื้อผ้ามา
ให้กึ่งเปลี่ยนนะ”

เธอพยักหน้ารับแล้วกุมมือเดชิษฐ์ไว้เช่นเคย กังสดาลมองดู
น้องสาวแล้วทอดถอนใจออกมา หากเป็นเดชิษฐ์เธอยินดีไม่ต้องพิสูจน์
อะไรอีกแล้ว ตอนนี้นี้คงไม่สามารถพูดอะไรได้แต่อยากบอกเขา

ขอบคุณที่รักน้องสาวเธอ มากกว่าชีวิตตัวเอง

กังสดาลกลับมาถึงบ้านพร้อมกับมารดาและสามีใหม่ ก่อนขอตัว
ขึ้นห้องนอน นั่งลงบนเตียงหวลนึกถึงคำสัญญาระหว่างเธอกับเขา
หัวใจมันเต้นไม่หยุดเมื่อไหร่ที่เขาจะมาทวงสัญญา หาทางหลีกเลี่ยง
อย่างไรดี เอาแต่ครุ่นคิดเรื่องนี้วนไปวนมา

////////////////////////////////////

บทที่ 5

รอมมลทิน

ตินสุวรรณเดินเข้าสู่ตัวบ้านด้านในมีเพียงความเงียบเหงา อาจเพราะบิดาและแม่เลี้ยงคงไปเฝ้าน้องชาย ส่วนกุ่มก็คงติดตามด้วยอีกคน ร้างสูงก้าวเดินเห็นแสงที่วเปิดอยู่ค่อยสวมมองเห็นคนที่คอยเฝ้าคั่นหา เอนศิระชะพึงโซฟาหลับตาพริ้มอยู่ เขาหยุดจ้องมองไม่ละสายตา ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะหลอกเขามาตลอด ถ้าไม่เกิดเรื่องคงไม่มีทางเปิดเผยความจริงให้ได้ว่า

ยิ่งคิดพาลโกรธเขาเหมือนไฉ่หน้าโง่ให้หลอกง่ายหรือโง่กัน

เสียดายเขาเริ่มมีความรู้สึกดีๆ ให้ มันเหมือนถูกหักหลัง เจ็บใจจนพูดอะไรไม่ถูก กังสตาลขยับกายปรี๊ดตามองเห็นใครบางคนกำลังจ้องมองอยู่ รีบนั่งหลังตรงใบหน้าซีดเผือด

“คุณ!” เธอร้องด้วยความตกใจ

“ทำไม!”

“เปล่าค่ะ ฉันแค่ตกใจนิดหน่อยเท่านั้นเอง” เธอตอบเสียงเบา ใจ
มันหวิวชอบกล

“ฉันมาทวงสัญญากับเธอกังสดาล หรือจะให้ฉันเรียกเธอว่า
เกศราดี” ชายหนุ่มยิ้มเยาะ

“เรียกกังสดาลเถอะค่ะ เกศราเป็นชื่อในวงการเพื่อปกปิดตัวตนที่
แท้จริงของฉันเท่านั้น” หญิงสาวอธิบาย

“งั้นหรือ? เพราะเหตุนี้เธอเลยหลอกปั่นหัวผู้ชายได้สินะ!” เขา
ประชด

ริมฝีปากบางเม้มสนิท ทำลงไปเพียงเพราะต้องการหลบหนีจาก
ผู้ชายมากเกินไปต้องการเรื้อนร่าง เทียบยื่นข้อเสนอให้กับเธอ ผิดด้วยหรือ
หากจะทำเช่นนั้นเพื่อเอาตัวรอด ชีวิตในวงการมายาล้วนแล้วแต่ต้อง
เสี่ยง ที่เธอสามารถรอดพ้นมาได้เพราะใช้วิธีนี้นั่นแหละ

“ฉันไม่เคยปั่นหัวใคร!” หญิงสาวรีบปฏิเสธทันที

“แนใจหรือกังสดาล!” ดินสุรณเสียงเข้มขึ้น

ล ว ง

“แน่ใจ! ฉันไม่เคยป่วนหัวใคร” กังสतालยังคงหนักแน่นกับคำตอบตนเอง

“แล้วที่ทำกับฉันทั้งหมดมันคืออะไรกันกังสताल สิ่งที่คุณทำกับฉันถ้าไม่เรียกว่าป่วนหัวแล้วมันเรียกว่าอะไร เธอเห็นฉันเป็นไอ้หน้าโง่หรือโง่ถึงได้สวมเขาฉันแบบนี้ คนอย่างฉันไม่เคยโดนผู้หญิงคนไหนหลอกป่วนหัว เธอทำให้ฉันเหมือนไอ้หน้าโง่ตัวหนึ่ง ทำไม่ถึงกล้าทำแบบนี้กันซะ!” เขาโกรธจัดจนแทบระเบิด

ดวงตาเรียวคมเหมือนมีไฟลุกอยู่ในนั้น ร่องบางสันสะท้อนอย่างช่วยไม่ได้ นี่หรือที่คนเขาหวาดกลัวมาเพียหนุ่มรูปหล่อแต่กลับแฝงไว้ด้วยความน่ากลัว เธอไม่เคยเห็นแววตาแบบนี้มาก่อนเลย และนี่คือครั้งแรก

“จะ... ฉันแค่ทำเพื่อปกป้องน้องสาวฉัน”

“เธอว่าไงนะ! ปกป้องน้องสาวโดยการป่วนหัวฉันนี่นะ!” ชายหนุ่มขบกราม แทบไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน นี่หรือข้ออ้างของการหลอกลวง

“เพราะคุณคอยจ้องจะจับน้องสาวฉัน ฉันถึงต้องใช้เกตราเข้ามา
หันเหความสนใจคุณฉันผิดหรือไฉนหากฉันต้องการทำเพื่อน้องสาว
ตัวเอง!”เธอสวนแม้จะรู้สึกหวาดกลัว

“เธอทำได้ดีมาก และก็จริงอย่างที่เธอคิดฉันสนใจเกตราจริงๆ
นั่นแหละ แต่ฉันจะบอกเธออีกอย่างกังสดาล สิ่งที่คุณสนใจมันก็แค่เรือน
ร่างของเกตราไม่ใช่หัวใจ!”

ร่างสูงก้าวเข้าใกล้ กังสดาลถอยหนีด้วยความหวั่นใจ ในอกกำลัง
เต้นโครมครามเหมือนจะหลุดออกนอกร่าง

“คุณจะทำอะไร!”เธอรีบถอยหนีสีหน้าหวาดหวั่น

“อย่าแม้แต่จะคิดหนีเพราะเวลานี้ฉันกำลังจะทวงสัญญา กับ
เธอ!”ชายหนุ่มลี้

คนถูกสั่งหยุดนิ่งเธอรักษาสัญญาเสมอ เหวบางถูกคว่ำรวบร่าง
เข้าหา ริมฝีปากถูกฉกฉวยจนไม่ทันตั้งตัว แม้อยากผลักไสแต่จำต้องทน
ฝืนรสชาติจุมพิตสублиมหายใจจนแทบหลอมละลาย เธอกำลังจะตายใช้

ล ว ง

ไหม่ ดินสุวรรณถอนริมฝีปากพุงร่วงบางไว้เพื่อไม่ให้ล้มพลงจ้องมอง
ก่อนยิ้มเย้ยออกมา

“นี่แค่เริ่มต้น... พรุ่งนี้ไปหาฉันที่ห้องกังสดาล!” ดินสุวรรณออก
คำสั่งแล้วเดินหายเข้าห้องตนเอง

กังสดาลทรุดกายลงบนโซฟา พรุ่งนี้คือวันตัดสินชะตาทำไมต้อง
เป็นเขา ไม่มีทางรอดเลยเธอ พยายามครุ่นคิดหาวิธีทางเดียวคือการ
อ้อนวอนให้เขาเห็นใจเท่านั้น แต่ดูจากสถานการณ์เหมือนเขาจะแค้น
เคืองเธอจนไม่เหลือแม้แต่ความรู้สึกดีๆ ที่มีให้กันเลย เก็บกดความรวด
เร็วเอาไว้ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อครอบครัวนั่น

คนเจ็บลืมนิดารับรู้ได้ถึงความอบอุ่นบริเวณมือ ปรี๊ดตามองหา
ต้นเหตุแห่งความรู้สึกนั้น แม้จะรู้สึกเจ็บระบบไปหมดทั้งตัว เห็นคู่หมั้น
กำลังกุมมือไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ดีเหมือนกันที่เกิดเหตุการณ์นี้มันทำให้
เขาได้รู้ว่าการคิดยังงี้กับเธอ และอีกอย่างก็คงรับรู้ส่วนลึกในหัวใจเขา

“นายเตเป็นยังงัยบ้างเจ็บตรงไหนบ้างไหม!” กรกาญจน์ถามรวี สีนํ้าก้างวล

“เราไม่เป็นไร แล้วก๊งเป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงแหบแห้งตอบ

“ยังจะมาห่วงก๊งทำไมอีก ดูสารรูปนายสิเตดูไม่ได้เลย!” เธอเริ่มนํ้าตาคลอ

“เราไม่ได้เป็นอะไรหรอกก๊ง อย่าร้องไห้เลยนะ”

“นายทำบ้าอะไรทำไมไปช่วยฉันทั้งๆ ที่ตัวเองก็สู้พวกมันไม่ไหวกันล่ะ!”

“ก็เตเป็นห่วงก๊งนี่”

มองสบตาคนเจ็บคนบ้าอะไร ตัวเองแยะอยู่แล้วยังจะมาห่วงกันอีกไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย อยากให้เธอบ้าตายหรืองัยรู้อ้างไหมมันทรมานแค่ไหนกับการรอคอยให้เขาฟื้น

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วยนายเต นายทำเพื่อฉันมากเกินไปแล้ว เราแค่หมั่นกันหลอกๆ เองนะ นายไม่ควรเอาตัวมาเสี่ยงเพื่อฉันเลย!” หญิงสาวสะอื้นไม่หยุด

ล ว ง

“เราขอโทษนะกึ่งที่ทำให้เป็นห่วง แต่หากย้อนกลับไปวันนั้นยังงี้
เต็กจะช่วยกึ่งอยู่ดี” ชายหนุ่มยืนยันเสียงหนัก การกระทำทุกอย่างมันมา
จากหัวใจ เมื่อมันไม่ยินยอมให้เธอเป็นอะไร

“นายเต” เธอเรียกชื่อเสียงเบา

ร่างบางค่อยเอนโอบกอดเขาไว้ เตชิษฐ์หน้าแดงจัดรู้สึกได้ถึงไอร
อุ่นของหญิงสาว มือลูบไล่แผ่นหลังแผ่วเบาเพื่อเป็นการปลอบ ระหว่าง
นั้นห้องพักถูกเปิดออกบันนายยืนค้างหันขวับตั้งใจก้าวออก กรกาญจ
รีบพละห่างแล้วหันมองเพื่อน

“ป็นเข้ามาสิ จะรีบไปไหน!” เธอรีบเรียกเพื่อนไว้ทันที

“เรามาเยี่ยมเตนะกึ่ง!” ป็นนาบอกแล้วยิ้มบางๆ

“ชอบใจที่มาเยี่ยมนะป็น แต่เรายังลุกไม่ค่อยได้” เตชิษฐ์บอกขณะ
พยายามขยับตัว แต่กลับทำไม่ได้อย่างใจคิด

กรกาญจน์ตั้งใจเข้าประคอง แต่เพื่อนสนิทกลับแย่งทำหน้าที่ แม้สองคนจะงงกับการกระทำของปันนาอยู่ แต่กลับมองผ่านเลยไม่ได้คิดอะไร

“ขอบใจนะปัน” เตชะญ์บอก

“ไม่เป็นไรเต” ปันนาตอบ

ปันนานำผลไม้ในกระเช้าที่ตนเองหิ้วมา ปลอกเปลือกแล้วจัดใส่จานเพื่อนำไปให้คนป่วยทาน แอบเปื้อลถูกหยิบขึ้นมาจอบปากเตชะญ์ กรกาญจน์ยิ้มมองด้วยความงุนงงกับท่าทีของเพื่อน ด้วยความเป็นห่วงคู่หมั้นชายหนุ่มเลยปัดมือปันนาออกแล้วมองมายังหญิงสาวแทน

“ปันไม่ต้องป้อนผมหรอกเดี๋ยวคนอื่นเข้ามาจะเข้าใจผิด ผมจะให้กุ่มป้อนให้” ชายหนุ่มบอกความต้องการตนเอง

ปันนาข่มใจตนเอง แล้วหันมาทางเพื่อน

“ได้สิเต กุ่มมาป้อนเดหน่อย” ปันนาเรียก

ล ว ง

กรกาญจรับผลไม้จากเพื่อนแล้วนำมาป้อนให้คู้หมั่น เตชะภูค์เคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย จนหญิงสาวนึกห่มั่นไล่พ้อพ้นมาไม่เห็นเหมือนคนป่วยเลย

“อิมหรือยังนายเต” เธอถามคู้หมั่นตนเอง

“อิมแล้ว ขอน้ำกินหน่อยสิ”

เธอตั้งใจหยิบน้ำให้คู้หมั่น แต่แล้วป็นนากลับนำมาแทนแล้วตั้งท่าจะป้อนเหมือนเดิม เตชะภูค์ส่ายศีรษะปฏิเสธเขาเริ่มระแวงเพื่อนสาวของคู้หมั่นแล้ว เธอแปลกเกินไปทำอะไรเกินหน้าเกินตา อีกอย่างเขากับป็นนาไม่ได้สนิทสนมกันขนาดนั้น

“ผมอยากให้งู้ป้อน” ชายหนุ่มยืนยัน

“ได้เต” ป็นนายอมส่งแก้วน้ำให้เพื่อน

กรกาญจรับมาป้อนเขา ปรายตามองเพื่อนรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง

“ผมจะนอนแล้วนะ รู้สึกเมื่อยตัวพวกคุณสองคนคุยกันไปก่อนนะ” ชายหนุ่มบอกแล้วเอนลงนอนหลับตาพริ้ม

เธอมองเห็นเขาหลับแล้วจึงหันมาหาเพื่อน อยากพูดคุยเรื่องราวที่ได้เจอมา

“วันนี้ไม่มีเรียนเหรอ?”

“สิ จั๊นเราไปก่อนนะก๊ง!” ปันนาตอบแล้วหยิบกระเป๋าขึ้นสะพาย หุหนั้นเดินออกจากห้องไป

เธอมองประตูปิดลงด้วยความแปลกใจ ปันนามีท่าที่ผิดปกติจนเธอแอบคิดไม่ได้ หรือว่าเพื่อนคิดอะไรกับคู่หมั้นเธอ ไม่อยากมองในทางที่ผิด รอดูก่อนดีกว่าบางที่เธออาจเข้าใจผิดก็ได้

นาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืนกึ่งสตาลมอมนั้ เธอไม่กล้าออกจากห้องเพราะกลัว แต่สัญญาใจยังบังคับให้เธอเตรียมใจไว้แล้ว ร่างบางค่อยๆ ย่องออกจากห้องไม่อยากให้ใครเห็น มาถึงหน้าประตูเอื้อมมือเคาะ

ล ว ง

ก๊อก! ก๊อก!

ตินสุรณัชะงักชันกายลุก สาวเท้ามาเปิดประตูเห็นหญิงสาวยืนอยู่

“ไม่มาพรงนี้เลยละ!” ชายหนุ่มประชดทันที่ที่เห็นหน้า

“ฉันแค่ไม่อยากให้ใครเห็น”

“ทำอย่างกับว่าเธอมาเป็นเมียฉันอย่างนั้นล่ะ”

“มันก็คล้ายๆ นี้น่า” เธอย้อน

ร่างสูงก้าวนำเข้าห้อง กังสดาลกวาดตามองรอบๆ ห้องถูก
ตกแต่งด้วยม่านสีเทา เตียงสีดำ ผ้าปูสีขาวย ตัดกับผ้าห่มสีเทาขาว
เฟอร์นิเจอร์ส่วนมากเป็นสีโทนมืด และเทาเกือบทั้งหมด ยิ่งเดินเข้ามา
กลิ่นของเขากระจายทั่วห้องมันไม่ได้เหม็นแต่ให้ความรู้สึกเหมือนถูก
โอบกอดไว้เสียมากกว่า

ตินสุรณันั่งลงบนเตียงแล้วใช้มือตบฟูกเพื่อเรียกให้เธอตามมา
กังสดาลค่อยๆ ก้าวแล้วทำตามความต้องการของเขาอย่างว่าง่าย

“พร้อมหรือยัง?” เขาถาม แล้วยิ้มพรายออกมา

“ยัง!”

“ไม่พร้อมก็ต้องพร้อมมานี้” ดินสุรณค์ว่าเอวบางไว้แล้ววิ่งให้เธอ
เข้าหา

“ว้าย!” หญิงสาวร้อง

ร่างบางถูกทับไม่ยอมให้ดินรน ชายหนุ่มมองใบหน้าก็รำคาญ
แว่นตาเธอใส่มาเพื่ออะไรในเมื่อเขารู้หมดแล้ว หยิบมันออกเผยให้เห็น
ความจริงที่ซุกซ่อนอยู่ ใช้เธอสวยนามองจนอดจนแทบไม่ไหว โน้มเข้า
หาเพื่อครอบครองริมฝีปากแสนหวาน

“คุณดินสุรณค์เดี๋ยวค่ะ!” เธอร้องยกมือผลักอกเขาไว้ แล้วمين
หน้าไปทางอื่น

“จะมาเดี๋ยวอะไร คุณสัญญากับผมแล้วนะกังสดาล!”

เริ่มรำคาญรู้สึกว่าเขาตื้อดั่งชะมด ในเมื่อสัญญากันแล้วก็ไม่น่า
ขัดขืนมีอะไรกับเขาจะสีกหรือสักแคไหนดันเชียว มันก็เหมือนคนอื่นนั่น
แหละ คนตัวเล็กดันแฝงอกไม่ยอมง่ายชายหนุ่มจึงจัดการรวบมือไว้

ล ว ง

เหนือศีรษะ ก่อนโน้มใบหน้าครอบครองริมฝีปากเรียวลิ้นเริ่มกระหวัดด้วยความซ้ำของจนคนใต้ร่างเริ่มอ่อนแรง มือจึงปลดกระดุมเสื้อ ตอนนี้งำลังหวังได้เห็นทรวงอกแสนสวยแต่กลับผิดหวังเมื่อเขากำลังจ้องมองเสื้ออีกตัวหนึ่งแทน

“นี่มันอะไรกันเนี่ย เธอใส่มาทำบ้าอะไรกันหนา!” เขาเริ่มหัวเสียกับการกระทำของเธอ

“คุณจะมาถามฉันทำไม ไม่รู้หรือไงว่าฉันใส่มาทำไม” เธอย้อนเสียงแข็ง

“นี่กว่าคนอย่างฉันจะยอมแพ้เธอคงสตาล” เขาเช่นเขี้ยว

กังสตาลยกมือปกป้องตนเอง เมื่อเขาพยายามจัดการกับเสื้อผ้าที่เธอจงใจสวมใส่มันมาหลายชั้น ผ้าสำหรับพันข้อเท้าแก้อาการเคล็ดยังจับพันไว้ตรงหน้าอก อย่างน้อยถ้าเขาลำบากอาจจะล้มเลิกความตั้งใจ ถึงเปอร์เซ็นต์น้อยนิดก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลย ดินสุรณดึงผ้าสีเนื้อออกจากทรวงอกแต่กลับพบว่ามันมีอยู่อีกอัน

“อะไรวะเนี่ย เธอพันมาทำบ้าอะไรนักหนา!”ชายหนุ่มตวาดถามด้วยความหงุดหงิด

“ปล่อยฉันก่อนได้ไหม ฉันยังไม่พร้อม”

“เธอคิดว่าไอ้แผนกระจอกแบบนี้มันจะทำให้ฉันหยุดอย่างนั้นหรือ!”

หากแต่คนตัวใหญ่ไม่ละความพยายามดึงดันเอาผ้าออก แต่กลับเจออีกชั้นหนึ่งร่างสูงผละห่างเริ่มหัวเสีย หยุดถอนหายใจมานั่งอยู่ปลายเตียง

“ไปจัดการเอามันออก แล้วใส่มาเฉพาะเสื้อคลุมข้างในไม่ต้องใส่อะไรมาเลยไม่อย่างนั้นฉันจะจัดการน้องสาวเธอ ขอให้เธอไม่รักษาสัญญาทั้งสดา!”ดินสุรณสั่งเสียงกร้าว

คนถูกสั่งลงจากเตียงรวบเศษเสื้อผ้า ค่อยๆ ก้าวมาถึงหน้าประตู ขอเพียงหลักหนีจากสถานการณ์นี้อัดนี้ได้เป็นพอ

“จะไปไหน!”เขาถามเสียงกร้าว

“จะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องโงะคะ”

ล ว ง

“เธอแน่ใจหรือกังสดาล ว่าเธอเปลี่ยนแล้วจะกลับมา!” ดวงตา
เรียวคมหริ่มอง

เขากลับรู้ทันเสียอีก ตั้งใจจะหนีกลับห้อง เธอยังไม่พร้อมจริงๆ
ถึงแม้ว่าคนทั่วไปจะมองว่าอาชีพแบบเธอคงผ่านอะไรมามากมาย แต่
สำหรับกังสดาลที่ตกลงก็เพื่อครอบครัว แล้วจำเป็นต้องขายตัวเพื่อ
แลกเงินด้วยหรือ ผู้ชายที่ควรได้ความสัมพันธ์ครั้งแรกควรจะเป็นคนที่
เธอรักเหตุใดต้องเป็นเขา เพียงแค่ต้องการพบใครสักคนเข้าประตู
วิวาห์และมอบสิ่งที่ตนหวังแทนให้ อย่างน้อยก็อยากเหลือความ
ภาคภูมิใจบ้าง แต่ทุกอย่างกลับต้องจบลงไม่พอใจเลยสักนิด

เธอไม่ได้คิดจะเบียดเขาหรือคร่ำครวญเพียงแค่เสียความรู้สึก
เธอไม่พร้อมจริงๆ เราไม่ได้รักกัน ไม่มีอะไรเข้ากันได้ ต่อให้เขาหล่อปาน
เทพบุตรแค่นั้นก็ตาม มันน่ากลัวเสียจนอดหวั่นใจไม่ได้ แม้จะเคยเสี่ยง
ที่จะโดนลวนลามหลายครั้งแต่เธอก็เอาตัวรอดได้ทุกที แต่ทว่าครั้งนี้ยัง
หาหนทางไม่ได้เลย

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะคะ”

ร่างสูงลงจากเตียงหีบเสื้อคลุมโยนให้ หญิงสาวรับมากัดฟันเดิน
กระแทกสันเท้าเข้าห้องน้ำ

“ไม่ต้องปิดประตูละ เดี่ยวล็อกแล้วไม่ยอมออกมา!” เขาสั่งปิด
ท้าย

เธอปฏิบัติตามคำสั่งทุกอย่าง รู้สึกทรมานอย่างบอกไม่ถูก มัน
ลัษณ กังวล หวาดหวั่น หัวใจกำลังเต้นร่าวกบกลอง จะหนีก็ไม่มี
หนทางร่างกายมันลั่นขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ มองตัวเองหน้ากระจกน้ำตา
กำลังเอ่อออกมาเร่ปาด ไม่อยากให้เขาเห็นความอ่อนแอ เดินจาก
ห้องน้ำทั้งตัวมีเพียงเสื้อคลุมเครื่องปรับอากาศกระทบผิวกายเย็นเฉียบ
นี่คือเรื่องจริงไม่ใช่ความฝัน ดินสุรณียกยืมแก้วมือเรียกให้คนตัวเล็กเข้า
มาหา

กังสตาลค่อยๆ ก้าวเดินเท้าสองข้างมันลั่นเสียงจนควบคุมไม่อยู่
นั่งลงบนพูกังหระนั้นเอวบางถูกรวบอย่างรวดเร็วตามด้วยร่างแกร่ง
ทาบทับ เธอยกมือดันแผงอกด้วยความตระหนก มันไม่ทันตั้งตัวเขา
กำลังทำให้เธอตกใจ

“คุณดินสุรณี อย่าทับฉันได้ไหมมันอึดอัด!”

ล ว ง

“เวลาผมจะมีอะไรกับสาวคนไหน ไม่มีใครที่ไม่เริ่มต้นด้วยท่านี้งังสดาล”เขาตอบสีหน้ากรุ่มกริม

“แต่ว่า...”หญิงสาวทำท่าจะค้าน แต่ก็ต้องตกใจ

เมื่อเขาเริ่มชุกชุน เมื่อเรือนร่างที่ชายหลายคนหมายปองกำลังโผล่พ้นเสื้อคลุมล่อตา ดินสุวรรณ์ยิ้มพึงพอใจมองสำรวจเรือนร่างแสนเย้ายวน ทรวงอกส่วนหนึ่งพ้นสาบเสื้อ เรียวขาขาวเนียนน่าสัมผัส กังสดาลตระหนกรีบจับเสื้อดึงเข้าหากันเพื่อปกปิดร่างกาย ชายหนุ่มจับมือเอาไว้แล้วรั้งไม่ให้เธอทำได้อย่างใจคิด

“อย่าแม้แต่จะคิด วันนี้ฉันจะได้เห็นเธอทั้งตัวกังสดาล”เขาบอกเสียงแหบพร่า

เพียงแค่นี้ก็รู้ว่าที่ชายหนุ่มก็กระตุกเสื้อคลุมออกสาบเสื้อแยกออกจากกัน เรือนร่างที่อาจมีชายบางคนได้เห็นเผยต่อสายตา ดินสุวรรณ์จ้องมองลมหายใจเริ่มติดขัดเลือดในกายสูบฉีด

“คุณทำอะไร!”เธอร้องลั่น รีบจับเสื้อคลุมมาปกปิด

แต่มีอบางสองข้างกลับถูกรวบไว้เหนือศีรษะ หมดหนทางแล้ว ไม่
มีทางทำอะไรได้อีกแล้ว ริมฝีปากบางเ้มสนิทรู้สึกกลัวขึ้นมัจับใจ

“ปล่อยฉันเถอะนะคะคุณตินสุรณ...”เสียงหวานอ่อนวอน

“คงไม่ได้หรงกัสดาล เธอเป็นคนสัญญากับฉันเองนะ”เขาตอบ
กลับเสียงสั้นพรว่

มือข้างหนึ่งลูบไล้เนื้อเนียน ร่วงบางขยับความรู้สึกประหลาด
กำลังแผ่ซ่าน ก่อนมันจะเลื่อนมาถึงทรวงอกอวบอิมเต้งเต้งเต็มมือ

“จับตรงนั้นไม่ได้นะ!”เธอร้องห้ามสีหน้าตระหนก ไม่เคยสักครั้ง
ที่ใครจะได้ลูบไล้ จับต้องเรือนร่างมากขนาดนี้มาก่อน

คนจับชะงักเปลี่ยนเป้าหมายเป็นอีกข้างหนึ่ง

“จับไม่ได้นะ ตรงนั้นไม่ได้!”หญิงสาวยังคงห้ามเขาอีกครั้ง

ดวงตาเรียวคมซ้นมองเลื่อนมือลงสู่สะโพก ลูบไล้อย่างเบามือ
จนร่วงบางสะท้อน กังสดาลขยับหนีสีหน้าซีดเผือด

“อย่าจับนะ ไม่ได้!”เธอตะโกนห้ามอีกครั้ง

ล ว ง

คนถูกห้ามขบกรรมแน่นอนไม่สบอารมณ์ จับนั้นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้
เลื่อนมือลงสู่ใจกลางจับลงไป หญิงสาวสะดุ้งสุดตัวตื่นรนสุดกำลัง

“กรีด!”

เขาชะงักตกใจกับเสียงกรีดร้องจึงแนบริมฝีปากเพื่อให้หยุด แต่
กลับตลึงใจความหวานจนแทบถอนตัวไม่ขึ้น กังสดาลพยายามดึงดันดิ้น
รนแต่สุดท้ายร่างกายกลับอ่อนระทวยเพราะรสจุมพิท แม้จะเกิดขึ้น
หลายครั้งแต่ครั้งนี้มันเน้นนานสร้างความหวานไหวให้อย่างประหลาด
ชายหนุ่มถอนริมฝีปากเมื่อคนใต้ร่างสงบลงแล้ว

“โน้นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้! ทำไมกังสดาล! หรือว่าซิลิโคนที่เธอไปทำ
มามันจะทะลักออกมาหรือไง”ชายหนุ่มเริ่มฉุน

“ใช่! ก็ตัวฉันมันมีแต่ซิลิโคนนี่!”เธอย้อนเสียงแข็ง

“อย่างนั้นเหวอ งั้นฉันต้องพิสูจน์แล้วว่ามันเป็นซิลิโคนจริงหรือ
เปล่า!”

มือเขาจับทรงอกอย่างรวดเร็วแล้วบีบเค้น แม้ชั่วครู่แต่ใบหน้า
ของเธอกลับแดงจัดขึ้นมา

“ก็ของแท้!”

“บ้าหรือไงคุณตินสุรณ!”

“แล้วตกลงจะเอาอย่างไร เราจะทำกันต่อหรือเปล่า บอกไว้ก่อนนะ
กังสดาลคนอย่างฉันไม่ชอบให้ใครผิดสัญญาไม่อย่างนั้นเธอคงรู้ใช้ไหม
ว่าจะเกิดอะไรขึ้น!” สบตาหญิงสาวอย่างจริงจัง

กังสดาลครุ่นคิดกับคำพูด ในเมื่อตอบการรับคำคงไม่อาจขัดขึ้นได้
จากสีหน้าเหมือนอีกฝ่ายจะเอาจริง หากจะโทษคงต้องโทษตัวเอง และ
เขาช่วยน้องสาวได้สำเร็จ เห็นทีคงต้องยินยอมทำตามสัญญาอย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้

“ก็ได้ ฉันยอมแต่มีข้อแม้ข้อหนึ่ง” กัดฟันรับคำ แม้เธอไม่อยาก

“ข้อแม้อะไร?”

“ครั้งเดียว ครั้งเดียวเท่านั้นที่ฉันกับคุณจะมีอะไรกัน” หญิงสาว
ยื่นข้อตกลงให้กับเขา

ล ว ง

“ได้! ครั้งเดียวก็ได้เพราะฉันเองก็ไม่คิดว่าคนอย่างฉันจะติดใจผู้หญิงอย่างเธอหรอก แค่อยากรู้ว่านางแบบหน้าชื่อดังอย่างเธอจะลีลาเด็ดแค่ไหน!” เขาเยาะ คิดว่ายังไงเสียคงไม่ติดใจอะไรกับกังสดาล

คนฟังลูกก็แค่เก็บอารมณ์คอยคิดในหัวแค่ครั้งเดียวจบ ไม่มีพันธะใดๆ ผูกพันกันอีก สองสายตาสานจ้องมองครู่หนึ่งจนกระทั่งใบหน้าคมคายนั้นมลงมาแนบริมฝีปากจุ่มพิตอันเร้าร้อน เรียกห้องเริ่มต้น กังสดาลรู้ดีในครานี้มีอาจารย์อดพ้นจากเงื้อมมือเขาได้อีกแล้ว เธอเคยได้ยินมันเจ็บปวดหากโอนอ่อนคงพอทุเลาความกลัวลงบ้าง

เธออยากพลักไสให้ออกห่างหัวใจกำลังเต้นโครมครามไม่หยุด เหมือนร่างกายกำลังร้อนฟ้าว ใบหน้าแดงจัดเพราะขัดเขินไม่เคยมีใครเห็นเรื่อร่าจ็บต้องราวกับเป็นเจ้าของเหมือนเขา ริมฝีปากหนาเลื้อนไล้ฉกชิมทุกสัดส่วนจนเพลอคราง เมื่อตื่นสุรณได้ยินเลยยกยิ้มอย่างพึงพอใจ หากเธอยินยอมเช่นนี้แต่แรกคงไม่ต้องเปลืองแรงทะเลาะกัน คนได้ร่างคงไม่รู้ว่าเขานั้นจะนำพาเธอสุขสมได้มากเพียงใด

ความอ่อนประสพการณ์ทำให้กังสดาลเพลอไพลยกมือโอบรอบคอ สติที่มีเลือนหาย เหมือนกายกำลังล่องลอยหัวสมองไปรงเบา มี

เพียงอารมณ์ภายในกำลังเดือนพล่าน ยามมือเขารุกเร้าจุดอ่อนต่อความรู้สึกยิ่งต้องกัดริมฝีปากเก็บกลั้นเสียงน่ายาย ไม่ควรเป็นแบบนี้ เธอกำลังตกหลุมพรางของเสือร้ายเสียแล้ว เหตุใดความสัมพันธ์ฉาบฉวยถึงสร้างความทรมานทั้งกายและใจได้มากเพียงนี้

ดินสุรณกระตุกยิ้มเมื่อเห็นดวงตาเรียวปรือหน้า เรื่องร้ายสลักเสลาปิดเร้ายามต้องการ จับเสื้อผ้าตนเองสะบัดออกจากร่างกำยำโน้มกายเข้าหาอีกครั้ง สะโพกมนถึงยึดไว้มนรอยยิ้มทรงเสน่ห์เผยให้เห็นก้นสดาลรู้สึกราวกับตนเองกำลังจะถูกลงทัณฑ์

“เธอเยียมมากก้นสดาล ฉันบอกตรงๆ ไม่เคยรู้สึกกับผู้หญิงคนไหนเท่าเธอเลย” เขาบอกเสียงพรว่ำ

ร่างกำยำขยับเข้าหากดลึกแนบร่าง หญิงสาวชะงักดวงตาเบิกกว้างอารมณ์หวนที่มีห่างหาย สติสัมผัสญะกลับเข้ามาความเจ็บปวดเข้าแทรก น้ำตาพลันเอ่อคลอ และนี่คือความจริงเธอสูญเสียซึ่งความสาวเสียแล้ว ดินสุรณหยุดเคลื่อนกายแววตาดิ้นตระหนกไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้รับ ไม่เคยมีความคิดในหัวมาก่อนเลย ก้นสดาลยังรักษาความบริสุทธิ์ไว้ได้ ควรดีใจหรือเปล่ากับรางวัลชิ้นใหญ่นี้

ล ว ง

เขาสบตาคนใต้ร่างเห็นเธอหลับอยู่ มันหยุดไม่ได้อีกแล้ว เรือน
ร่างกำยำยับเข้าหามองดูปฏิกิริยาคนใต้ร่างอย่างเป็นห่วง เมื่อสุดทาง
จึงเร่งเร้าจ้วงหวนมากขึ้น คนตัวเล็กสืมตาโพล่งน้ำตาเริ่มปรี่มขอบตา

“ฉันทเจ็บ คุณดินสุรณ”เสียงหวานแผ่วบอก จ้องมองเขาแววตา
หมอง

“ผมรู้แล้ว อดทนหน่อยนะ พักหนึ่งก็หาย”เขาบอกเสียงพรว

มือยกจิกท่อนแขนยามเขาขยับกาย สีหน้าแสดงถึงความเจ็บปวด
ทั้งทางกายและใจ แต่ทว่าเวลาผันผ่านความหวนไหวกลับเข้ามาแทรก
สะโปกสอขยับแรงและเร็วเธอเพลอครางแผ่วจนกระทั่งหยุดลง ร่าง
สูงชนหน้าลงบนทรวงอกแล้วพลิกกายลงนอนข้างๆ แทน

กังสตาลหอบหายใจครู่หนึ่ง ได้ยินเสียงเขาเงิบลงเช่นเดียวกัน
หมดหน้าที่ของเธอแล้วควรออกจากห้องนี้ไปเสีย สัญญเสียอะไรมามาก
จนเกินพอ สปริงตัวลุกนั่งมองหาเสื้อผ้าข่มกลิ่นความรู้สึกมากมาย
เอาไว้ในอก เพียงแค่นี้เทียบไม่ได้กับชีวิตน้องสาว ค่าตอบแทนครานี้
มากมายเสียเหลือเกิน

ตินสุรณัณพกศิริชะเห็นร่างบางกำลังตั้งท่าลุกจากเตียง มันเรื่องอะไรกัน ง่ายเกินไปหรือเปล่า รีบคว้าเอวบางรั้งให้เธอเข้ามาหา งงจริงๆ กับท่าทางของกัณสดาล

“ปล่อยฉันนะคุณติน ฉันจะกลับห้องพรุ่งนี้ต้องตื่นแต่เช้ามีถ่ายแบบอีก!”เธอเอ็ดเขาเสียงลั่น

“กัณสดาล คุณจะมีใจแข็งไปหรือเปล่า คุณเพิ่งเสียตัวให้ผมนะ แถมยังเสียครั้งแรกด้วยไม่รู้สึกอะไรเลยหรือไง!”

“ไม่ต้องพูดอะไรได้ไหมคะ ปล่อยฉันได้แล้ว!”เธอตวาดกลับจะพูดเพื่อให้เธอเสียใจหรือไงกัน

“กัณสดาล เธอจะแปลกมากเกินไปแล้ว...”เขาไม่พูดเปล่า กลับลูบไล้ท่อนแขนขาวเนียน

เพียะ!

เธอบัดมือเขาออก จ้องมองสีหน้าไม่พอใจ ได้ไปแล้วเหตุไฉนยังทำร่วม่ออีก ข้อสัญญาคือครั้งเดียวมันจบลงแล้วอยากออกจากห้องนี้ อึดอัดและไม่อยากเสียน้ำตาให้เขาเห็น

ล ว ง

“ฉันจะกลับห้องแล้วค่ะคุณตินสุรณ เราหมดธุระต่อกันแล้วฉันทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับคุณเรียบร้อย เพราะฉะนั้นเราสองคนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีก!”

“ทำไมถึงตัดผมอย่างไรเยื่อแบบนี้ล่ะครับคุณเกตรา...”ชายหนุ่มแก้มงวอน

“อย่าเรียกฉันแบบนี้ได้ไหม ฉันชื่อกังสดาล!”หญิงสาวเริ่มฉุน

ตินสุรณอมยิ้มยอมปล่อยคนตัวเล็กเป็นอิสระ ตอนได้ครอบครองเขากลับคิดสวนทางในตอนแรก เวลานี้ต้องการให้เธอเป็นของเขาเพียงคนเดียว กังสดาลคือผู้หญิงของเขา

“ผมไม่อยากปล่อยคุณไปเลย...”ส่งสายตาสื่อความหมายมาถึงหญิงสาว

“แต่เราตกลงกันแล้วคุณตินสุรณ!”

“เฮ้อ... ผมคงทำตามคำสัญญาไม่ได้แล้วล่ะครับ เพราะผมต้องการคุณ!”

“อย่ามาเห็นแก่ตัวนะคุณตินสุรณ”

“ผมไม่สนคุณก็รู้ว่าผมเอาแต่ใจตัวเองแค่ไหน ทางที่ดียอมผมซะตั้งแต่เนิ่นๆ จะดีกว่า”

คนฟังกัตรีมฝีปาก ใช้ลิ้นอย่างเขาจะมารักษาสัญญาอะไร
ผู้ชายมักมายไม่มีที่สิ้นสุด บอกไว้แล้วว่าครั้งเดียวตอนแรกรับปากเป็น
มันเหมาะที่สุดท้ายกลับทำอีกอย่าง เธอไม่น่าเชื่อใจเขาเลยจริงๆ

“คุณต้องการอะไร!”

“ผมต้องการตัวคุณกัตรีม”

“คุณต้องการแค่ตัวฉันใช่ไหม!” เธอย่นถอย น้ำเสียงเจือความ
ขมขื่น

มันตอบไม่ได้เลยความรู้สึกนี้คืออะไร เมื่อครอบครองกลับหวง
แหนไม่ยอมให้เธอเป็นของใคร อย่างน้อยก็ขอทำความรู้จักสร้าง
ความสัมพันธ์พื้นฐานกันเสียก่อน เรียนรู้กันและกันในตอนนี้มันคงไม่
สายไปใช่ไหม เขาแค่แปลกใจทำไมกัตรีมถึงรักษาเนื้อรักษัตัว ทั้งที่
เธอไม่น่าจะทำได้ อยากศึกษาดูเธอเป็นคนยังงัยกันแน่

ล ว ง

“อาจจะไม่ใช่แค่ตัวคุณ ถ้าหากผมต้องการหัวใจคุณด้วยคุณจะให้ผมได้หรือเปล่ากัสดาล” เขาย้อนถามสบตาหญิงสาวนิ่ง

“ใครจะให้กัน ในเมื่อคุณไม่เคยให้หัวใจกับใคร!”

กัสดาลคว้าเสื้อคลุมมาสวมลุกพรวดเร่งก้าวเข้าห้องนอนตนเอง
ร่างสูงชันกายลูกนั่งเหม่อมองผนังห้อง ความสับสน กังวล และไม่แน่ใจ
เหล่านี้คืออะไร ไม่เข้าใจตัวเองเลยจริงๆ นี่ตัวเขาคิดยังงัยกับกัสดาล
กันแน่

////////////////////////////////////